

Kršćanska biblioteka
www.monfortanci.com

***TO MOŽE SAMO
LJUBAV***

p. Raymond

TO MOŽE SAMO LJUBAV

Naslov: «To može samo ljubav»

Autor: otac Raymond

Sadržaj

Glas uredništva

O piscu knjige

Predgovor

- I. Pastiri i ovce pomažu ti čuti Božji glas
 - II. Anđeli navješćuju tebi Božju – dobru vijest
 - III. Djevičin pohod Elizabeti
 - IV. Isusovo rođenje i njegov imendan
 - V. Offertorij – Prikazanje govori glasnije nego ijedna Božja riječ
 - VI. Ozbiljnošću i urgentnošću Bog daje tebi tvoj cilj
 - VII. Povratak i samoća otkrivaju bogatstvo života riječi Božje
 - VIII. Ti si onaj za koga Bog čini takve stvari
- Sažetak – Božić

Dodatak: Misli u samoći

Dodatak: Misijska krunica

Predgovor

Otac Raymond, poznati trapistički autor rođen je u Massachusettsu 1903. Tipični je irski temperament. Iza završenih škola u Bostonskom kolegiju 1920. ušao je u Družbu Isusovu. Nakon završenih studija poučava u Kolegiju Svetog Križa od 1927. do 1930. Bio je i misionar, dok jednog dana 1936. nije odlučio stupiti u Trapističku opatiju Naše Gospe od Getsemanija u Kentuckyju.

Tamo je dobio ime Raymond, po kojem je poznat po cijelom svijetu.

On je čovjek koji je potpuno uvjeren da je svetost zvanje svakog čovjeka i to uvjerenje našlo je svoj put preko njegovog pera, koje je dalo njegovim brojnim djelima život, vitalnost i snagu.

Njegova revnost i zdravi humor, njegova duboka svijest o tome što je čovjek, odražava se u svakoj riječi njegovih brojnih knjiga. Poput ona dva moderna pisca, koji su njemu tako dragi, Leon Bloy i G. K. Chesterton, i on pomaže čovjeku dvadesetog stoljeća da uvidi divno značenje kršćanskog života.

«LJUBAV ČINI TAKVE STVARI»

«Radost je tajna kršćanina», rekao je Chesterton. Ali malo kršćana poznaje svoju vlastitu tajnu. A oni među nama koji su je zaista upoznali, čuvali su je za sebe previše dugo i previše

dobro. Zbog toga je naš svijet tako žalostan. On ne pozna tajnu radosti, jer mi mu nismo rekli – da sva radost leži u onoj jednoj riječi: Božić – Bog s nama. (Opaska prevoditelja Božić – engleski Christmas. To je složenica Krist – Misa – a Misa je Žrtva).

Ali tu riječ – Božić – moraš čuti iz Božjih usta i razumjeti na Božjem jeziku. Kada On kaže svakom ljudskom biću: «Sretan ti Božić» - Bog to kaže i tebi. Istinski «Sretan Božić» možeš imati samo ako si čuo Božji pozdrav i ako si odgovorio na taj pozdrav.

Svake godine 25. prosinca čuju se svagdje riječi «Sretan Božić». Te se riječi čuju na ulici, u tramvaju ... Dolaze od naših obitelji, prijatelja, znanaca i stranaca. A čudna i tajnovita stvar kod tih riječi jest ne samo svugdašnjost u to doba godine nego i neka sjenka svemogućnosti. Premda znamo da se one izgovaraju često iz jednostavnog običaja i površne konvencionalnosti ili samo zbog trgovine, ipak one imaju u sebi tajnu i neiscrpnu snagu da pridignu naša srca. Nema ni jednog drugog pozdrava koji bi u sebi imao više čara nego je to čar koji leži u pozdravu «Sretan Božić». Nećeš nikada moći otkriti tajnu čara ovog pozdrava dok ne čuješ Boga koji ti to govori i dok ne upoznaš što On želi time reći. On to govori svake godine. Bog se ne mijenja. I davno prije nego je nastalo vrijeme On je imao tebe u svojoj neizmjerljivoj pameti. Već tada ne samo da je želio nego je i htio tebi sretan Božić. Naravno, Bog ima svoj vlastiti jezik, i nema nikoga tko ga ne bi mogao razumjeti. Ne moraš se naprezati da uhvatiš neki zvuk. Bog govori šutnjom. «Kad je sve bilo u dubokoj šutnji, a noć bijaše na polovici svoga puta – tvoja svemoguća Riječ, Gospodine, sišla je sa svog prijestolja». Ljudi te pozdravljaju riječima, ali Bog te pozdravlja sa svojom jedinom Riječju. I dok te ljudi mogu obradovati osobnim darovima, Bog ti daje dar koji je Osoba! Ljudi ti katkada govore s oduševljenjem i iskrenom ljubavlju, ali Bog ti govori u svako vrijeme s Ljubavlju koja se je utjelovila i s Mukom koja je bila sva krvava. Kad te Bog pozdravlja na Božić, On ne govori o jednom danu nego o junačkom djelu. Svako ljudsko biće, može ti zaželjeti i čak pomoći, da uživaš veseo dan Božića, ali samo Bog je onaj koji snagom svoje volje može htjeti tebi, a preko Božanske Osobe postići što On hoće: a to je Božić – koji je istinski veseo, jer je shvaćen ne kao dan, ne kao godišnje doba, nego kao spasenje.

Tu je tajna kršćanske radosti. A to je potpuno rečeno u riječi «Božić». Sretno ti spasenje. Na Božić Bog daje više od pozdrava. On ti daje Dar (Evangelje) i Cilj. – Kad je anđeo govorio pastirima i najavio blagu vijest «tamo vam se rodio Spasitelj», on je samo tumačio Božji jezik ljudima i kazivao onim čuvarima stada da ih Bog pozdravlja. Ali što oni ljudi, koji «su išli do Betlehema i koji su vidjeli stvari što su se dogodile» nisu mogli tada razumjeti. Mi to možemo sada potpuno shvatiti; naime da na Božjem jeziku «Božić» je sastavljena riječ koja označuje Osobu i Muku koja govori u svojoj Vječnoj Riječi i onom neizrecivom djelu te Riječi; toj ljudsko – božanskoj tragediji koja je bila njegova i naša pobjeda – Misa (Žrtva). Ti i ja smo u stanju upoznati kako su istiniti oni reci s kojima je Savao iz Tarsa započeo svoju poslanicu Hebrejima: «U davni Bog je govorio našim precima po prorocima, sada nam je progovorio po svom Sinu.» Hebr. 1 : 1.

Zaista Bog je progovorio, ali kad On kaže Božić, on kani reći Krist i njegova Misa – Žrtva. Kada Bog kaže «Veseo Božić», On ne samo da želi da susretnemo njegovog Krista, nego hoće da mi postanemo njegovi udovi. On želi da, ne samo spoznamo Kristovu Misu – Žrtvu, nego hoće da je živimo. Ako mi to nismo čuli, onda nismo čuli ni Božji pozdrav. Ako mi ne učinimo to, mi nismo nikad odgovorili na njegov pozdrav. Mi smo promašili Evangelje, odbacili Dar i nećemo nikada postići Cilj. Biskup Jakov Benique Bossuet nije nikada rječitije govorio nego kada je rekao: «Nema u svemiru ništa većeg od Isusa Krista. I ništa u Isusu Kristu većeg od njegove Žrtve ljubavi. I ništa u njegovoj Žrtvi ljubavi većeg od onog zadnjeg uzdaha i dragocjenijeg časa koji je odijelio štovanja vrijednu njegovu Dušu od njegovog štovanja vrijednog Tijela.»

Isus je učinio vječnim i svugdašnjim onaj čas kada je rekao: «Činite ovo meni na spomen.» On nije samo zaređio svoje svećenike i ovlastio ih da služe Misu, nego je tebi dao dar koji čini svaki dan Božićem.

Božić je za većinu ljudi najveća svetkovina u godini. Ali Božić je također činjenica – i za sve narode najveća činjenica bilo koje godine. Da proslavimo ispravno ovaj blagdan, moramo shvatiti činjenicu. Slušajmo kako nas Bog pozdravlja. Taj pozdrav ima vječnu važnost.

Tu je Božja ljubav u drami, ne u tragediji

Da bi čuo Boga, slušaj mirnu tišinu koja okružuje špilju u betlehemske krečnim brežuljcima, gdje Djevica rađa Dijete u jednoj atmosferi koja je ispunjena šutnjom Boga koji ti priča dugu povijest. To je priča istinita u kojoj ti igraš ne malu ulogu. To je priča ljubavi, jer Bog ne zna nikakvu drugu priču. Ali kao sve priče koje kazuju istinsku ljubav i ova je ispunjena tajnom. U njoj, kao u mnogim dobrim tajnovitim pričama postoji ubojstvo! Ali jer Bog izvodi priču u baladi, a ne u tragediji, On rješava tajnu ovog ubojstva čudom koje raspršuje sve zemaljske žalosne oblake, rasvjetljuje svjetsku tamu, suši sve ljudske suze, jer to čudo svladava jedinog čovjekovog neprijatelja, univerzalno pravo zlo, čak i samu smrt.

«Ljubav preskače grob» i ide da pripravi tebi i meni vječno trajan, dug i vječno dragi Božić.

Zašto je Bog trebao ikad progovoriti tebi i meni? Zašto je morao sebe staviti na prosjački štap kao što je učinio – da nam na Božić dade dar svojeg vlastitog Sina? Zašto je betlehemske Dijete trebalo ljubiti nas do smrti, do smrti na križu? Zašto?

Riječ – Božić – Ljubav – Spasitelj

Ima samo jedan odgovor. To je izrazio msgr. Romano Guardini, europski filozof i teolog, kad je stajao smeten pred očitom činjenicom s kojom smo i mi suočeni. Bog nas pozdravlja na Božić u obliku Djeteta. Guardini je postavljao ista pitanja i nije našao odgovor koji bi ga zadovoljio, dok mu jedan prijatelj nije rekao: «*Ljubav čini takve stvari.*» A kad je ta ljubav neizmjerljiva, što mi sve ne možemo očekivati? Ljubav, koja čini takve stvari, radila je dugo, dugo za tebe. I kad On govori – govori polako, da bi ti mogao pravo čuti. Kad te pozdravlja na Božić, On to čini jednom jedincatom Riječju čije je svako slovo, svaki sastavni dio od vječne važnosti. A ta riječ jest – *Spasitelj*.

I. Pastiri i ovce pomažu ti čuti Božji glas

Prvo slovo riječi Spasitelj – sjaji kao što je sjao grm kojeg je vidio Mojsije. Bio je sav u plamenu, a ipak nije sagorijevao. Pristupi toj riječi kao što je Mojsije pristupio grmu, jer ti moraš čuti točno što je i Mojsije čuo – Božji glas. On neće samo govoriti direktno tebi, nego će govoriti i o tebi. On će ti reći tako osobne istine kao što je tvoj puls; tako intimne kao tvoje disanje i daleko važnije nego je tvoj dah.

Pastir – Janje – Stado

Bog je mislio na tebe i tvoj Božić od čitave vječnosti. Uvijek je imao u pameti pastira i ovcu. A zatim, kadgod ti misliš na ovce i pastire, ti ćeš misliti na Boga i čuti njegov božićni pozdrav tebi. Gospodin je pastir moj.

Ako se ne budeš jako razlikovao od većine smrtnika, ti ćeš živjeti iz dana u dan svoj život skoro potpuno nesmotreno za divnu činjenicu da si besmrtni. Kad bi te ovog časa morali pitati: «Kako dugo živiš?» bi li bio spreman odgovoriti: «Dugo kao Bog!». Tvoj odgovor bi morao biti takav jer je to doslovno istina. Morao bi biti spreman i sretan nadodati: «I ja ću živjeti dalje tako dugo, dok me Bog bude ljubio.» To je stvarnost koja podiže tvoje srce, ispunja tvoj svijet svjetlom sunca i oslobađa te od svakog straha. Nikad se ne bi smio ispuniti

većom snagom i punijom jasnoćom nego kad čuješ riječ «Božić», jer to je riječ koja ti govori točno koliko vrijediš u očima Božjim. To je riječ koja sadržava u svom središtu najljubežljiviju avanturu koja je ikad bila zabilježena ili napisana. To je tvoja životna priča i Bog je pripovijeda u jednoj jedinoj Riječi.

Koliko vrijedim? Odgovor je Isus, ali On traži svu ljubav.

Ti moraš znati svoju vlastitu vrijednost, ako hoćeš živjeti sretnim životom. Ali nikad nećeš doći do te spoznaje, dok ne dođeš do uvjerenja da Svemogući Bog misli na tebe od kada On postoji, a On je bez početka. On je ljubomoran Bog. On je to sam rekao kada je Mojsiju dao deset zapovijedi koje su stvarno zakon ljubavi. Ali ima samo jedna stvar na koju je zaista ljubomoran, a to je njegova Slava. Sve ostalo On je dao od sebe. Ali njegova Slava je stvar o kojoj kaže: «Slavu svoju neću drugom dati.» A ti si nužno uključen u njegovu Slavu, stoga te On ljubomorno ljubi. Zbog toga je Božić. Pogledaj božićne čestitke, slušaj božićne pjesme, idi na božićnu priredbu, gledaj božićnu priču koja se daje na televiziji danas pa ćeš vidjeti da je praktično nemoguće misliti na Božić, a da u isto vrijeme ne misliš na pastire i ovce. Ali oni su uvijek pastiri koji su bdjeli blizu Betlehema, a ovce su ovce njihovog stada.

Pastiri bdiju. Gabrijel je anđeo Marijin i Josipov ali i od pastira.

Tko su bili prvi ljudi koji su čuli kako Bog izgovara «Božić» = Krist + Misa? Tko je bio prvi anđeo kojem je Bog govorio o tom Božiću? Odmah se javlja ime Gabrijel. On je anđeo Marijin, Josipov i pastira. Ali to je krivi odgovor. Bog nije počeo misliti na tebe i na tvoju božićnu radost kad je prvi put poslao Gabrijela Mariji – ili čak kad ga je poslao Zakariji da navijesti rođenje Ivana Krstitelja, koji je trebao ići pred licem Kristovim. Bog je mislio na tebe i na tvoj Božić stoljećima prije nego su se betlehemske pastiri rodili. I kroz sva ona stoljeća do današnjega dana Bog je radio na tome da bi ti mogao imati spasenje – Sretan Božić. Zato je dobro proučavati tko je bio prvi koji je čuo Boga da govori nešto o tebi i tvojim (božićnim) radostima.

Na sceni božićnog otajstva vidiš ovce raštrkane. To je i scena dubokog smirenja i neizrecivog mira. Sv. Luka – liječnik evanđelist, stvorio je atmosferu svete tišine sa svojim zvijezdama, pastirima i ovcama. Uskoro on prekida tamu blistavom slavom Božjom i razbija onu duboku šutnju onim anđeoskim riječima: «Ne bojte se!» kao preludijem vesele vijesti velike radosti. Ipak, premda je to Božje Evanđelje i početak božićne priče, treba pronaći da to nije način kako je Bog počeo govoriti tebi o Božiću! Niti je Gabrijel, ma kako veliki anđeo Navještenja i Utjelovljenja, prvi anđeoski duh, koji je čuo kako Bog govori o Kristu i Božiću.

Ako hoćeš ispričati božićnu priču kronološkim redom ne možeš početi «Jednom davno ...» nego: «Jednom u vječnosti ...»

Što Crkva uzima iz Knjige izreka i primjenjuje na Mariju iz Nazareta može se u svoj istini uzeti i primijeniti na tebe. O sebi možeš reći: «Bog me je posjedovao od početka svojih putova, prije nego je išta stvorio na početku. Postavljen sam od vječnosti, od davnina prije nego je zemlja stvorena.» (Posl. 8, 22 – 25)

Za tebe božićna priča počinje: «Bog me ljubi kroz svu vječnost ...».

Dva lijepa poglavlja sv. Luke zadivila su čovječanstvo od dana kad su bila napisana pod budnim Božjim okom Duha Svetoga i poticajima majčinskog sjećanja Marije Bezgrješne. Sv. Ivan govori: «U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše kod Boga ...»

Da, ti se moraš vratiti na početak vječnosti – bez početka i bez kraja, jer Bog te ljubi vječnom ljubavlju i imao je božićne misli o tebi prije svakog vremena. On je odlučio stvarati. No, ipak, bio je jedan čas u vremenu, kad su anđeo i dva ljudska bića po prvi put čuli Božji glas o Božiću i Bog je mislio na tebe. Dogodilo se to u Vrtu kad je život tek počeo nakon što je bio učinjen prvi grijeh od dva ljudska bića.

Ali, budući je Bog ljubav, i jer te je ljubio od cijele vječnosti, ti ne moraš misliti da te On ne bi bio pozdravio na Kristov rođendan, kad Adam ne bi bio poslušao Evu nakon što je ona bila poslušala Zmiju. Ne! Sa čitavom školom suptilnih teologa, sa svecima kao što je Bernard od Siene, Franjo Saleški, velikim i svetim Suarezom možeš vjerovati, da bi Krist bio postojao, čak da nikad nije bilo «zabranjenog voća». Ali bila bi ova velika razlika: ti sada ne bi slušao o ovcima i pastirima, niti bi znao kako je jaka ljubav tvoga Boga, niti kako je neizmjerljivo domišljat tvoj Neizmjerni Ljubitelj. Jer iako bi ti imao Krista, njegovo ime ne bi bilo Isus. I premda bi Bog mogao željeti tebi sretan spomendan Rođenja Djetešca, On te ne bi mogao nikada pozdraviti na način kako to čini sada. Ti bi imao Boga koji je postao čovjekom, ali ti ne bi nikada znao da te je ljubio do smrti, jer ne bi bilo Mise – Žrtve. Ti bi imao Krista, ali ne Krista – Misu – Žrtvu. O kako su sva nebesa morala ostati bez daha u strahopoštovanju kada je onih devet anđeoskih korova čulo kako je Bog govorio u Raju zemaljskom u prisutnosti dvaju posramljenih ljudskih bića, i kad je pristupio onom anđelu, po imenu Lucifer, s osudom i prokletstvom koje je bilo prvi spomen Krista i Božića, Krista – Mise – Žrtve. Bog je mislio na tebe kad je rekao Sotoni: «Stavit ću neprijateljstvo između tebe i žene, između roda tvoga i roda njezina; ona će ti sattri glavu, a ti ćeš joj vrebati petu». (gen. 3, 15). On je također mislio na pastira i ovcu i na sve što se njima podrazumijeva. Ustvari, Bog je govorio Adamu i Evi ono, što je Gabrijel trebao reći jedne noći pastirima: «Ne bojte se! Donosim vam veselu vijest – veliku radost.» Da, Bog se je utjelovio i pokazao najveću ljubav, ljubav do smrti, zapravo je govorio «Sretan Božić» tvojoj prvoj majci i ocu, a preko njih tebi. Oni nisu tada to shvatili. Ti možda to ne uviđaš potpuno sada. To je bila zaokretna točka božanske avanture. Bog je odlučio odlukom svoje svemogućee volje da te ljubi do smrti, da poništi sam sebe ako je potrebno, samo da osvoji tvoje malo srce. Domišljatošću koja je moguća samo neizmjernom Ljubitelju, On je izmislio način koji bi izazivao čudo za čudom, mnoštvo tajni za tajnom, ali je računao povezati niti tvog srca neodoljivom nježnošću. No, kako su se morali čuditi anđeli. Oni su vidjeli da je Lucifer samo jedanput sagriješio i bio je bačen poput munje kroz nebeska vrata u pakao. Jesu li mogli očekivati išta manje kod tvojih praroditelja koji su bili toliko niža stvorenja od Lucifera i njegovih sljedbenika, jer su bili sastavljeni od duha i zemlje? Jedino tumačenje ove skoro neizmjerne razlike mi smo već vidjeli: Ljubav čini takve stvari. Bog koji je ljubav, upotrijebit će neizmjernu domišljatost da spasi tebe za sebe.

Pogledaj božićne karte s osamljenim janjetom ili čitavim stadom žrtvenih ovaca. Bog u mnogim svojim knjigama spominje pastire, ovce i jaganjce. Prvi čovjek (Abel) koji je morao okusiti smrt bio je (kaže se da je bio) «pastir». Jedan od zadnjih redaka Otkrivenja govori o Janjetu koje «je bilo zaklano od početka svijeta» i koje je Janje onog Božjeg grada koji je tvoj nebeski dom. Ta dva retka, vremenski udaljena, odnose se na tebe i tvoju božićnu sreću, jer prvi čovjek koji je morao umrijeti bio je simbol Onoga «koji vječno živi» i koji je tvoj pravi život. Smrt prvog čovjeka na zemlji ima značenje za tebe i tvoje postignuće vječnog života. Ubojstvo Abela od vlastitog brata stvarno je dio tvoje božićne priče. Abel je bio slika Onoga čiji rođendan slaviš 25. prosinca. Činjenica da je on bio pastir koji je žrtvovao jaganjce Bogu i čiju je žrtvu Svemogućii rado primio treba da ti kaže mnogo o Božjem božićnom pozdravu tebi i Božjem božićnom daru. Daljnja činjenica, da je Abel bio ubijen od svog brata, treba da ti posluži kao pojačalo Božjeg glasa.

U rodoslovlju Isusovom ti ponovno čuješ blejanje ovaca i frule pastira. Ovce su trebale za uzdržavanje fizičkog života, ali one su još više trebale da izraze duhovni život.

Bog kleše u tebi sebi stan

Ovce su se prinobile uz molitvu Bogu. Bog ti daje Božje Janje koje će postati Misa – Žrtva. To je Janje moralo biti položeno u jaslje u izdubenoj špilji krećnih brežuljaka blizu Betlehema. Ona špilja i jaslje su stvarno središte tvoga svijeta. Svemogućii Bog bio je rezbar. Godinu za godinom, vjetrom i kišom, On je klesao ovu špilju.

Kroz čitavo ovo vrijeme On je imao tebe na pameti. Ti rijetko misliš na vjetar i kišu kao instrumente u Božjim rukama koji rade za tebe. Ali sada kad si se prisjetio kako je špilja bila oblikovana, svaka oluja vjetra i svaki pljusak kiše biti će Božji glas koji ti ljubazno govori. I kad se nađeš usred duhovnih oluja ti ćeš priznati da Bog kleše i dubi dostojno rodno mjesto za svoga Sina, da dubi špilju gdje bi se njegov Sin mogao ponovo roditi u tebi. Nemoj nikad zaboraviti da je tvoja duša prostor za Boga i ništa drugo. Kad je Bog tako dugo radio s ljubavlju na špilji u kojoj je Isus trebao boraviti samo nekoliko sati, promisli kako je radio na tvojoj duši, koja treba zadržati Isusa sve dane tvoga života.

Pastir gradi jasle za sebe s Bogom za Boga

Svaki dan je Božićni dan – jer Krist se ponovo rađa. Sveti Luka piše da je Marija povila Isusa u pelene i položila u jasle. Bog je napravio jasle za svoje Janje preko žuljevitih ruku nekog betlehenskog pastira, koji je bio usredotočen na ispunjenje običnog zadatka svog zvanja. Pastir je izdubio plosnatu stijenu da mu posluži za držanje stočne hrane. Nesvjesno, on je radio ne samo s Bogom, nego za Boga. Život ne može nikada biti isti kad si jedanput pogledao onog osamljenog pastira i vidio da on postiže dvostruki učinak jednim jedinim radom. On nije samo spremio jasle za svoje ovce što bleje, on je oblikovao i krevetić za samo Božje Janje.

I ti, kad se sada trudiš na svojim dnevnim dužnostima, moraš se pitati koju izvanrednu stvar ti činiš za Boga dok ti postižeš nešto obično za sebe. Ove istine o špilji i jaslicama dovode Boga tako blizu. Gorući grm baca svoju toplinu na tvoje lice. Božja Providnost učinila se posve opipljiva. Ti si shvatio da je to više nego općenito upravljanje čitavim svijetom, da Bog uistinu uvijek radi za tebe.

David – Pastir – Gospodin je Pastir moj

Sv. Matej u rodoslovlju spominje Davida prije Abrahama i to ne slučajno. David je bio betlehenski raspjevani pastir. Isus se rodio u Davidovom gradu, od Davidove loze i određen da baštini Davidovo prijestolje. Zar nije Isus govorio o sebi kao Davidovu Sinu?

Budući je David bio betlehenski pastir nije nemoguće da i on nije često tjerao svoje ovce u istu špilju gdje se Krist rodio. Možeš čak naslikati ovog pjesnika psalama kako sjedi na ulazu ove špilje i sastavlja 22 psalma koji će ti poslužiti sve dane tvog života kao savršena božićna pjesma. Gospodin je Pastir moj. To je vesela pastirska pjesma, koja odiše ljepotom cijele prirode. To je pjesma koja pjeva o miru, obilju i zaštiti. To je molitva zahvale i hvale koju možeš srcem prihvatiti i uvijek pjevati u duši, jer to je pjesma o tebi i tvom Bogu. Ona će ti dati onaj nepomućeni mir, kojeg su anđeli navijestili one prve božićne noći. Nek popadaju zvijezde, nek izgori sunce, nek nestane zemlje, ti možeš još s Davidom pjevati: Gospodin je Pastir moj; ni u čem ja ne oskudijevam. On mi daje odmora na zelenim pašnjacima. Na izvore me tihe vodi, gdje krijepi dušu moju. On me vodi sigurnim putem radi imena svojega. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim jer Ti si sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni.

To je najprije pjevao čovjek koji nije nikad čuo Krista govoriti prisposobu u dobrom Pastiru, niti kad je rekao Petru: «Pasi jaganjce moje, pasi ovce moje» - dajući mu prvenstvo. To je sastavio pastir koji nije nikad čuo glasanje novorođenog Božjeg Jaganjca. A ipak kako je savršeno izgovorio Riječ koju ti sada izgovaraš. Kako je potpuno zahvatio sve što je sugerirala riječ «Spasitelj».

Sve imaš kad Gospodina imaš

I ti moraš pjevati: «Gospodin je Pastir moj, ni u čemu ja ne oskudijevam.» Ti ne oskudijevaš. Ti ne možeš oskudijevati, otkako se glasanje Božjeg Jaganjca razlilo preko krečnih betlehenskih brežuljaka. Premda ti može nedostajati sve – dom, posao, hrana, odjeća,

prijatelji – ne fali ti apsolutno ništa što je potrebno za tvoj vječni veseo Božić. To je tajna sreće u vremenu i u vječnosti. Bog ti je dao dar kojega ti doslovno možeš nazvati savršenim i o kojem možeš istinski reći: «To je upravo ono što sam želio» - sa značenjem «Što ja upravo trebam».

Što bi bio bez Spasitelja? Zalutala ovca

Ti si se rodio u progonstvu. Tvoji praroditelji bili su prognanici. Ali ni oni, niti ti, ne možete se vratiti u svoju rodnu zemlju, jer zjape između tebe i tvog doma više nego kontinenti i mora, više nego beskrajne udaljenosti interplanetarnog prostora. Udaljenost je neizmjerljiva. To je učinio grijeh.

Ti si bio mnogo odbačeniji nego izgubljeni sin o kojem čitamo da je «želio napuniti želudac rogačima što su ga svinje jele». Nisi imao nikakvog načina da se podigneš i vratiš u Očev dom. Ti si bio zalutala ovca, potpuno izgubljena i onemogućena da se vratiš u ovčinjak. Zaista možeš pjevati kao božićnu pjesmu: «Gospodin je Pastir moj ...». On te je tražio. On te je našao. On je bio Ovca za tvoju Žrtvu, a njegova je Žrtva bila tvoje Spasenje!

II. Anđeli naviještaju tebi Božju – dobru vijest

Bog šalje jednog od najvećih anđela dolje u Galileju u grad Nazaret, da kaže ženi, koja je bila djevica kao i Eva, i kao i Eva određena da postane majka svih živih ...

Bog je poslao Gabrijela tebi, da te pozdravi u Mariji. Ovaj pozdrav je nazvan «Navještenje» i s pravom se zove prvo radosno otajstvo tvoje krunice.

Anđeli te okružuju, jer tebe je Bog stvorio na svoju sliku i priliku, a anđeli služe Bogu i svemu što njemu pripada. Gabrijel je rekao Mariji: «Bogu nije ništa nemoguće». Sjetite se ponovo «Ljubav čini takve stvari». To je izazov našoj velikodušnosti, poziv koji zove na zanemarivanje sebe i na potpuno posvećenje drugome. To je poziv na heroizam. To je poziv na kojega ne smijemo oklijevati odgovoriti. To je pozdrav koji traži – Fiat. Marija je to učinila. I ti si bio tamo. I ti si to u njoj učinio! Betlehem je kuća kruha – gdje je spremna špilja za «živi Kruh» koji s Neba dolazi, i jaslje pripravljene za onu mǎnu, koja će nas krijeviti u ovoj pustoši svijeta i biti nam popudbina na putu kroz ovu pustoš – natrag u naš nebeski dom. Nazaret je cvjetno mjesto gdje je procvao Ljiljan, izraelski najljepši cvijet, kojeg je svijet ikada vidio. To je mjesto određeno od vječnosti da vidi Jesejev korijen, kako rađa ono što će jednog dana biti cvijet Muke – Mukokaz, jedini cvijet koji može resiti tvoj oltar i dati ti sretan Božić.

Gabrijelov govor je privukao pažnju od samog početka. «Zdravo milosti puna» da poveća pažnju nadodaje: «Gospodin s tobom». Nadodaje «blagoslovljena ti među ženama» Marija je zbunjena i Anđeo je uvjerava: «Ne boj se! Našla si milost kod Boga». Marija je pokazala neko olakšanje i anđeo nastavlja. «Gle, začeti ćeš i poroditi Sina i nazvat ćeš ga Isus» - To ime izražava Misu – Žrtvu. Marija je pitala za način na koji će se sve to dogoditi. «Duh Sveti sići će nad tebe i osuti će te Sila Svevišnjega ... Elizabeta, tvoja rođakinja, začela je u svojoj starosti ... jer Bogu nije ništa nemoguće.» Anđeo čeka odgovor koji će razveseliti Božje srce i koji će biti uzrok da svako ljudsko srce bije većom nadom i većom ljubavlju. Poziv Božje ljubavi je odjeknuo. Hoćeš li i ti dati čovječanstvu odgovor? Da li si bio tamo u Mariji? Da li uviđaš kako je s pravom Navještenje nazvano «prigušeni čas» u povijesti svijeta, kad je njegova sudbina ovisila o odgovoru jedne djevojke? Da li ti također vidiš Marijin nedvojbeni doprinos tvoga Božića? I Marija reče: «Fiat!» To je riječ po kojoj je svijet stvoren. Ona je utjelovila samoga Boga kad je prešla preko Marijinih usana. Ona će donijeti Krista u tvoju dušu s Ocem i Duhom Svetim, Ona će unijeti svjetlo svetosti u sav tvoj svijet i vječnoga Boga u sve tvoje prolazne odnose. Ona će učiniti tvoj život beskrajnim Božićem.

Bog poštuje slobodnu volju i čeka tvoj pristanak na njegovu volju

Anđeo sa svojim Navještenjem govori o nježnosti Božjeg srca. On je mogao zapovjediti Mariji. On bi mogao i tebi zapovjediti. Ali ne! Krist i njegova Misa ovisе o slobodnoj volji jedne djevojke, koja je još vrlo mlada. Svemogućnost čeka riječ od tako mlade žene. Sveznanje želi znati što će ograničeni razum odgovoriti. A sve to da bi ti mogao imati Dijete – da ga ljubiš i nazoveš «Isus» - što znači Spasitelj. I što se tražilo od Marije? Što je trebao cijeli svemir, Zemlja, limb i samo Nebo? Njezin pristanak. Jedan čin volje koji bi dozvolio Bogu da u njoj dobije tijelo i krv. Kako jednostavna stvar! Ipak o njoj ovisi radost svih pokoljenja, sreća i samog Boga.

Marija je rekla «DA» Bogu. Bog je našao malo mjesto u svom svijetu kamo bi mogao doći i slaviti Božić. Bog je tražio tu malenkost od Marije. On traži isto danas od tebe za istu svrhu. On se nikad ne mijenja. On je delikatan, nježan, viteški, danas s tobom, kao što je bio s Anđelom i Marijom kod Navještenja. Svaki dan, svaki sat i skoro svaki čas Gabrijel je uz tebe s Navještenjem. Njegova je poruka: Ne boj se! To je on rekao Zahariji, Mariji i Josipu. To je rekao pastirima. Njegov «Ne boj se» slijedile su uvijek dobre vijesti – velike radosti. Gabrijel ima i za tebe dobre vijesti, ako nasljeđuješ Mariju i kažeš svoj «DA» Bogu. To će mu dati mjesto u svijetu koje On želi. Pogledaj kako je Marija bila važna Bogu. A kako si važan ti?

U Božićno vrijeme svaka normalna osoba osjeća se veća, bolja i osobnija. Ti nejasno uviđaš da više ljubiš Boga i još više braću ljude – bar nekoliko dana. Stvarno, tu je jedno tumačenje srca, pameti i osjećaja. Ti si veća, bolja osoba u ovo vrijeme jer te Gabrijel i ostali anđeli uvjeravaju da si ti u božićno vrijeme bliži samoj svojoj istini. Bog te nije učinio samo velikim, nego te je osposobio da činiš velike stvari za Njega i za braću ljude. Ali ljudi čine sebe malenima i nastoje umanjiti i druge ljude. Bog želi da ti imaš dio njegove neizmjernosti, da živiš kako On živi, da ljubiš kako On ljubi. To je konačno značenje njegovog božićnog pozdrava tebi.

Dozvoli Bogu da se u tebi utjelovi, da budeš njegov instrument, za pomoć ljudima

Nemoj nikada sebe zamisliti drugčije nego kao nešto veliko. Svemoguć Bog ovisi o tebi. Bez tvog pristanka Bog se ne može ponovo roditi. Izmučeni od svijeta neće imati svoga Vina. Izgladnjeli neće dobiti svog Kruha. Sam Bog neće dobiti slavu, ako ti ne pristaneš da rodiš Krista. „Neka bude – Fiat“ je ljubazni odgovor na ono Božje „Hoćeš li?“. To znači „Ja hoću“. Ti imaš tajnu ljubavi i tajnu života zajedno s izvorom i tajnom sreće u pravim ljudskim riječima. „Neka mi bude“ je riječ potpunog predanja. To je riječ koja znači ono što je veliki muslimanski pjesnik i mističar Supis Rabi'a rekao: „Bože, ako te častim iz straha pred Paklom – izgori me u Paklu. Ako te častim samo u nadi Raja, isključi me iz Raja. Ali ako te častim zbog Tebe samoga, nemoj mi skrivati svoju vječnu ljepotu“. Ta molitva nije molitva jednog kršćanina i katolika – jer strah od Pakla i nada u Nebo imaju svoje mjesto u stvarnosti. Ali ona predlaže ideal prema kojem bi kršćanin i katolik morao stremiti i kojeg je u Božićno vrijeme lako postići, jer tvoj je svijet pun anđela i ti ne možeš zapeti nogom o kamen. Ti dobivaš krila da porasteš u nekom vidu svoje prave veličine i ti želiš ljubiti Boga kao što ga je ljubila Marija kad je rekla: „Neka mi bude“. Gabrijel ti kazuje da je Božja Volja, da mora biti njegovo mjesto u tvom životu, njegovo rođenje u tvom svijetu, njegovo prihvaćanje tvog bića u svemu.

Neka Krist raste u tvojoj nutrini pa će se i izvana očitovati

Kad je Marija velikodušno odgovorila, život je zadržao svoj obični vanjski izgled, ali je bila izvanredna nutarnja razlika. Bog je bio u njoj. Tu nutarnju promjenu nije opazio ni njezin zaručnik. Kako je Marija vršila svoje dnevne dužnosti, Bogo – čovjek se formirao u njoj. Krist je rastao od časa do časa i Misa – Žrtva bila je osigurana propalom grešnom ljudskom rodu. I u tebi – kad jednom budeš odgovorio Bogu poklikom žarke ljubavi – «Neka mi bude»

– pšenica od koje će postati bijela Hostija postupno će zoriti i grožđe koje će dati Vino provrijet će crvenom slatkoćom. A ti, poput Marije, u svojim običnim dužnostima dozvoliti ćeš Kristu da se oblikuje u tebi i pripravit ćeš da reče Misu.

Bog čeka tvoj fiat da bi se nastanio u tebi i blagoslov će silaziti meni i po tebi

Život je božanska avantura ili nije uopće život. Ali da to bude, čovjek mora čuti poziv Božje ljubavi i uzvratiti odgovorom kojeg je dala Marija.

Gabrijel ti donosi pozdrav Božji, ali on ti ne nosi Boga. Ti donosiš Boga u sebe. On čeka tvoj „Neka mi bude“. Kad on to jednom čuje, tada će učiniti ono što je učinio Mariji, ispunit će te milošću, učiniti te blagoslovljenom među ženama i ljudima, jer On, Gospodin će biti s tobom. Ti ćeš tada činiti što je Marija učinila – omogućiti ćeš svijetu da ima «sretan Božić». Tvoj svijet je ispunjen anđelima, a tvoja duša nadom i radošću.

III. Djevičin pohod Elizabeti

Gabrijel je završio svoje Navještenje viješću, da je njezina stara rođakinja Elizabeta začela i već je u šestom mjesecu. Evanđelje nam zatim govori da Marija ustade i žurno pođe u gorje u judejski grad. To je put koji dovodi Boga bliže tebi i ti ćeš ga čuti mnogo jasnije. Osjećaš se kao kod kuće ove dvije sretne žene. Bog je tu u kucanju srca pod srcem vrlo mlade žene koja je požurila staroj rođakinja. Sada ti ne osjećaš samo toplinu Božje riječi, nego i Božju desnicu preko tvojih očiju koja ti sakriva slavu njegovog bića, ali ti dozvoljava da tražiš Njega kad prolazi ta slava. Svemoguć Bog je u Mariji, On je sav njezin i On je siguran. Ona je Škrinja zavjetna, koja sadržava Mānu za čitavo čovječanstvo. Ona je Kuća zlatna iz koje Bog gleda kroz njezine oči na svijet koji je On stvorio. Ona je Vrata nebeska preko kojih se Bog, Duh Sveti prelijevao u dušu Elizabete i Kristova milost na još nerođenog Ivana da ga unaprijed oslobodi od istočnog grijeha i posveti ga u majčinoj utrobi. Ona je Majka milosrđa i lijepe ljubavi, jer Božje milosrđe je njegova ljubav. Ona je Majka Božja. Marija ustade i pođe žurno. Razlog njezine žurbe sigurno nije bio ispitati dokaz da li Bog može učiniti sve stvari. Ona sve vjeruje. Ali ljubav mora djelovati. Radost se mora očitovati. Dobrota se mora dati drugima. Ova žurba u bregovit kraj je Božja žurba k tebi. Utjelovljenje je bilo Božji dolazak u tijelo – izlaženje iz Boga u ljude. Marija žuri – tvoj Bog je potiče.

Dobrota se mora davati

Bog uvijek preuzima inicijativu. Bog prvi pozdravlja tebe. Ti možeš samo odgovoriti na pozdrav. Bog šalje Gabrijela Mariji da joj dade priliku izabrati Njega za svoje Dijete, ali samo nakon što je On izabrao Nju za svoju Majku. Bog je ljubio tebe davno prije nego si ti mogao ljubiti Njega. Sada On žuri u bregoviti kraj da potraži tebe. Ovaj Marijin pohod Elizabeti je zapravo Božji dolazak. Janje koje je dobar Pastir traži svoje ovce. On ih mora posvetiti. On mora početi prosipati zlato svoje još neizrečene Mise – Žrtve. Pogledaj Marijino mjesto u Božjem planu za tebe: Krist, tvoj dobar Pastir, naći će tebe samo preko Marije. To ne znači da Svemogućnost treba pomoći, niti da Stvoritelj ovisi o svom stvorenju. Znači samo to, da On koji je Svemoguć, može činiti velike stvari u tebi, da je njegov prilaz nježan kao osmijeh mladog Marijinog lica. Njegov dolazak k tebi je tako blag kao nježno izgovoren pozdrav: «Mir s tobom». Učinak njezinog pozdrava bit će sličan onome što se dogodilo kad je Marija ušla u Zaharijinu kuću i rekla Elizabeti: «Mir s tobom».

Tko ima Boga želi ga dati i drugima

Ti ćeš se napuniti Bogom. Ti ćeš reći svoj «Zdravo Marijo» i osjetiti radost svetosti koja ulazi u tebe. Bog dolazi k tebi preko Marije. Takva je njegova vječna odluka. To je još jedan dokaz da Bog čini stvari suprotno. Tko bi ikada mogao pomisliti da će Svesilni Bog tako

ovisiti o slaboj ženi? Tko bi ikad pretpostavljao da će se Ona, koja je tek začela Boga Sina po Bogu Duhu Svetomu dignuti i požuriti k onoj koja je začela samo čovjeka po čovjeku? Tko bi ikad sanjao da će Mesijina Majka potražiti Majku Preteče.

Marija prva progovara čim je prešla prag kuće. «Mir s tobom!» Pod njezinim srcem kucalo je Srce Kneza Mira, pri čijem rođenju će anđeli zapjevati pjesmu mira – ljudima dobre volje. Nakon Uskrsnuća ovaj pozdrav mira preći će preko proslavljenih usana Uskrsnuloga. Marija stoji na pragu tvoje duše. Ona govori: Mir s tobom. Ako ti budeš kao Elizabeta, čudesa će se umnožiti, jer će Krist naći svoju zalutalu ovcu. Anđeo je pozdravio Mariju: «Zdravo Marijo milosti puna – i nadodao – Gospodin s tobom». Elizabeta je u ime čovječanstva nastavila molitvu «blagoslovljena Ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje». Ti taj plod nazivaš «Isus».

Tako je nastala molitva „Zdravo Marijo“. Kroz 15 stoljeća to je bilo sve. Anđelov i Elizabetin pozdrav odjekivao je tada poznatim svijetom. Prije 500 godina Majka Crkva je nadodala drugi dio nazivajući Mariju „Majkom Božjom“ što samo pojašnjava Gabrijelovu poruku i Elizabetino kliktanje. A onda je Crkva u svojoj mudrosti nadodala vapaj nas grješnika „moli za nas sada i na času smrti naše“.

Veliča ... svi će me zvati Blaženom

Tako se ispunjava proročanstvo Marijinog Veliča. Sva pokoljenja su je nazivala Blaženom, sva će je tako nazivati i nazivaju je. Elizabetin drhtaj radosti prešao je i na njezino dijete. Ali igranje Ivanovo u njezinom krilu ne sprječava da pozdravi Mariju i naziva je blaženom među ženama i nastavlja govoriti ne o svom djetetu nego o Marijinom i naziva ga „blaženim“, tek na trećem mjestu spominje svoje vlastito dijete i njegovu radost. To je svijest o Bogu koju moraš imati kad Marija pohodi tebe i kaže: „Mir s tobom“, a to je Božji način kako te pozdravlja u Božićno vrijeme.

Ivan igra od radosti – kršten, oslobođen istočnog grijeha preko Marije

Ivan Krstitelj je zaigrao od radosti. Njegova majka ti to govori. A teolozi tumače zašto je zaigrao. On je bio kršten preko Marijinog daha. Lanac istočnog grijeha pao je s njegove duše. On je primio jedan viši, novi i sveti život. Milost je ušla u njega. Bog je kroz Mariju podigao svoga Preteču dok je bio još u majčinom krilu, podigao ga je do blještavih visina vrhunaravne vitalnosti.

Isus dolazi da bismo imali život. Pohod Marijin nosi Isusa. Odakle meni ovo? Logika srca – ljubavi

Krist je rekao: „Došao sam da bi mogli imati život i imati ga u izobilju«. To se je već ovdje ispunilo. Preko Krista možeš udisati onu neobičnu atmosferu svetosti u kojoj živiš. Marija ti donosi taj zrak dok stoji na tvom pragu i govori: „Mir s tobom“. Djevica te uvijek pohađa.

Zar i ti ne moraš u čudu klicati: „Odakle mi to da Bog dolazi k meni? Odakle da On daje sjaj svoje Božanske glave tebi s Djevičanskih očiju, što sjaje slavom koja je Bog?“. Odakle da On, čija je riječ svemoćna mora govoriti tebi preko ove dražesne Djevice iz Nazareta? Ima jedan odgovor koji izlazi iz logike srca, a nikad iz samog razuma. „Ljubav čini takve stvari“. Ti bi nakon svega što si čuo morao uzeti Boga za riječ kad kaže: „Ljubio sam te vječnom ljubavlju“. Ljudi nisu lutke koje plešu na koncima u Božjim rukama. Oni su slobodni posrednici sa slobodom koja sličići samoj Božjoj slobodi. Bog te ljubio vječnom ljubavlju. Pogledaj malo u povijest svog života i vidjet ćeš, da je u svakom činu bio Bog, koji je vodio inicijativu, upravo kako dokazuje drugo radosno otajstvo tvoje krunice. Kako si ti uzvišen kad imaš udjela u onom životu zbog kojeg je od radosti zaigrao nerođeni Krstitelj? Kako si postao Marijino dijete, one Bezgrešne Djevice čiji je zaručnik Duh Sveti i koja nosi taj Duh ljubavi sa sobom na svakom pohodu? Kako si postao u rodu s njim koji je Božji jedini Sin i Marijin Prvorodenac? Kako si postao baštinik Neba?

Odgovor na sve jest: „Ljubav čini takve stvari. A Bog je ljubav“.

Marija pjeva tu istinu u svom Veliča, koji zaslužuje da ga proučiš. Ova pjesma ti govori o tvom Bogu i onoj ljubaznoj Djevici koju ti nazivaš svojom Majkom. Ona neće samo raspaliti tvoju vjeru nego i razbuktati ufanje i ljubav.

Marija je velika po milosti – za sve veliča Boga

„Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu mome Spasitelju. Što pogleda na neznatnost službenice svoje; odsad će me evo, svi naraštaji zvati Blaženom, jer velika mi djela učini Svesilni – sveto je Ime njegovo».

Ovo je prva trećina Marijine pjesme. Dobro je zamisliti se nad onim što ona pjeva. To je pjesma o sili i milosrđu Božjem. To je spontani, neusiljeni izljev duše. Elizabeta je naziva: „Majka moga Gospodina“. Marija uzvraća na ove riječi: „Veliča duša moja Gospodina“. Elizabeta napominje da je dijete zaigralo u njezinom krilu. Marija ponavlja istim riječima: „Duh moj kliče od radosti u Bogu Spasitelju mome“. Krstiteljeva majka nazvala ju je „blaženom među ženama“. Djevica Majka prihvaća frazu i modulira je u proročanstvo: „Gle, odsad će me Blaženom nazivati svi naraštaji“. Elizabetine riječi stavile su Djevicu Majku u ekstazu strahopoštovanja i klanjanja neizmjerne Božjoj slavi. Ona vidi sebe usred vječnog svjetla i neograničene snage. Ona čini što ti moraš uvijek činiti – pjeva „Veliča duša moja Gospodina“. Ona kliče Gospodinu, hvali Boga. Zbog toga je stvorena. Zbog toga si stvoren i ti. Marija naziva Boga svojim Spasiteljem. Spasitelj je Isus. Ona već pjeva uspavanku svom Bogu koji je u kolijevci pod njezinim srcem, koju je stvorio svu čistu u času njezinog Začeca.

Veličaj Boga Spasitelja svoga – to je cilj i smisao života

Prisjeti se pjesme: „Gospodin je pastir moj ...“. Tu također pjevaš o moći i milosrđu Božjem dok govoriš o svemu što je učinio za tebe u svojoj vječno ljubaznoj Providnosti. Ali onda poput Marije završavaš svoju hvalu njegovom svetom Imenu. Marija je u svom „Veliča“ mislila i na tebe jer veli: „Od koljena do koljena dobrota je njegova nad onima što se Njega boje. Iskaza snagu mišice svoje, rasprši oholice umišljene. Silne baci s prijestolja, a uzvisi neznatne. Gladne napuni dobrima, a bogate otpusti prazne“.

Marija pjeva o Božjem milosrđu, a njegovo milosrđe je ona faza ljubavi, koja pokreće njegovu svemogućnost na djelovanje. Stoga njegovo milosrđe je njegova moć, a njegovo milosrđe i moć samo su drugi vid njegove ljubavi. Stoga moraš shvatiti ovo milosrđe o kojemu Marija pjeva kao ono, koje čini Svemogućnost nježnom i istinitom; koje postavlja za pastira Boga Svemogućega, koji brižno traži svoje zalutale ovce; koje potiče Stvoritelja ljudi da potraži jednu Majku da bi mogao postati čovjek i pronaći nas sve. Božje milosrđe je u Djetetu koje se je rodilo za tebe i tvoje dvije ruke pružaju se k Njemu. Tu je Sila koja znači Svemogućnost; oproštenje koje je neizmjerne; blagost i ljubav koje su Bog. Sve te to gleda iz nježnih očiju Djevice koja pjeva «Veliča» u času pohođenja.

Moli «Veliča» da ojačaš vjeru u Božje obećanje

To će gledati tebe i sve ljude na Božić nježnim očima betlehenskog Djeteta. Oh, moći i milosrđe Božje, koje je dalo tebi Mariju i njezinog Sina. „Veliča“ – je tvoja pjesma. Pjevaj je svom dušom. Marija pjeva Božjoj vjernosti i to te može ispuniti jakom vjerom, koja neće nikad znati za oklijevanje i sumnju. Bog drži svoju riječ. Slušaj Mariju kako pjeva dalje:

„Prihvati Izraela slugu svoga, kako obeća ocima našim, spomenu ti se dobrote svoje prema Abrahamu i potomstvu njegovu dovijeka“.

Božja je dobrota vječna

Ovo je dvadeseto stoljeće poslije Kristova rođenja. Marija je pjevala svoj „Veliča“ – 20 stoljeća nakon što se Bog zakleo Abrahamu. Što je Ona rekla o Bogu tada, ti možeš o njemu

pjevati sada. On te vodi za ruku upravo tako nježno i iskreno kako je tada vodio Izraela. On to čini u Kristu Isusu, u Njemu koji je tvoj Krist – Misa! Zar ovaj osvrt na Abrahama, koji je tvoj duhovni otac po vjeri, ne pokazuje tebi da je Krist bio uvijek u Božjoj misli? Prisjeti se časa koji je bio tako dramatičan kada je vjerni patrijarh digao nož da pogubi svog jedinog sina Izaka. To je bio simbol jednog drugog dramatičnog časa, kad Otac neće zaustaviti ruku koju je podigao i Onaj koji je bio označen Izakom – Jedini Božji Sin – će umrijeti. Ovan je zamijenio Izaka, ali za Janje Božje nije bilo zamjene, jer je već On bio zamjena za tebe. Pred 40 stoljeća Bog je mislio na tebe i pripremio tvog Krista – Misu – Žrtvu kad je „anđeo Gospodnji svratio Abrahamu drugi put s Neba“.

Bog blagoslivlja Abrahama

Tada je došla Božja dostojanstvena riječ: „Kunem se samim sobom, izjavljuje Gospodin, kad si to učinio i nisi uskratio svog jedinca, svoj ću blagoslov izliti na te i svi će se narodi Zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom, jer si poslušao moj glas“.

Marija pjeva svoj „Veliča“ s onim potomkom koji je trebao blagosloviti sve narode još dok je rastao u njoj. Bog je vjeran, možeš imati potpuno povjerenje. Marija je u svojoj rođakinji Elizabeti imala dokaz da Bog održava svoju riječ. Kad je Ivan zaigrao od radosti i kad je njegova majka prorokovala, bili su to znakovi Božje prisutnosti u ozračju Aim Karima. Ali zar ti imaš manju očevidnost Božje prisutnosti ili njegove vjernosti?

Kako to da je čitav svijet barem jedan dan u godini, na Božić kršćanski? Čak i ateisti se sjećaju Božjeg rođenja jer računaju vrijeme od vremena kad je Marija izrekla svoj Fiat, a Bog preuzeo tijelo. Bog je vjeran. Ako trebaš čudesni dokaz, gledaj katoličku Crkvu. Tamo ti vidiš ne samo Božje milosrđe nego i njegovu moć. Sva mržnja careva starih i modernih nabacivala se na nju; ona ide naprijed ljubeći. Usredotočena moć carstava okrenula se protiv nje toliko puta u povijesti. Carstva padaju i nestaju, a Ona ide naprijed, rastući i šireći se. Vladari iscrpljuju sva svoja sredstva da je ubiju. Vladari jedan za drugim umiru. Ona živi dalje. Veliki cirkus Rimskog carstva je prah, a iznad njega kupola sv. Petra često osvjetljena svjetlima, koja kazuju da je neki novi svetac dostigao one, od kojih su bile učinjene ljudske baklje u Neronovim vrtovima. Kad se usporedi srušeni Koloseum sa samoćom vatikanskih vrtova to ti mora reći da je Bog vjeran i da možeš imati potpuno povjerenje. On je obećao da će biti sa svojom Crkvom u sve dane. On se zakleo da je ni sama paklena vrata neće nadvladati.

Crkva je stalna jer je Bog vjeran. Carstva padaju, Crkva ljubi i kad je svijet mrzi. Isusovo obećanje ostaje u Crkvi.

Ali čudo nije očevidno samo u Rimu. Idi u Pariz i uđi u crkvu Notre Dame. Poklekni pred najvećim oltarom i pitaj se gdje su oni Dantoni, Robespieri, francuski revolucionari i njihova božica Razum – koju su oni tako svetogrдно stavili na taj oltar?

Marijin Sin je tamo. Tamo se Kristova Misa prikazuje svaki dan. Pogledaj Južni Meksiko, Calles je mrtav i skoro posve zaboravljen. Kristu se kliče svaki sat. On živi jače u srcu svog naroda, jer su upoznali glad za Bogom, koja se može utažiti ovdje na Zemlji samo Kruhom koji je sišao s Neba, kad je Marija izrekla: „Neka mi bude“.

Kad jednom prođeš tok povijesti i kad budeš vidio kao što je Marija vidjela, ti ćeš pjevati – Veliča – kako ga je pjevala Marija, jer ćeš spoznati da je Bog vjeran i da njegovo milosrđe i moć nikada ne promašuju. Ti si okružen čudom i svaki dan čuješ ispunjenje proročanstva kada čuješ riječi „Zdravo Marijo“ ili zvono Angelusa. Ti imaš brojnije dokaze nego ih je Marija imala i sam njihov način je čudesniji. Tvoja vjera bi morala zaigrati tako čudesno kao Krstitelj i tvoja duša bi morala uvijek pjevati „Veliča“.

Ali pjevanje nije još gotovo. A Božji pozdrav ne dolazi ti samo po Mariji. Zaharija je bio šest mjeseci nijem. Kad Marija uđe u njegovu kuću, Ona je napunja radošću i sve mora govoriti. Još će tri mjeseca šutjeti ovaj svećenik, ali u toj šutnji, on će moći promatrati moć i

milosrđe Božje kako se kreće po njegovoj kući u osobama Marije i Elizabete i Sinova koje su nosile pod svojim srcima. On je posumnjao u Božju riječ kad je došla k njemu iz Gabrijelovih usta. Zbog te sumnje njegova su usta bila zatvorena. Kroz devet mjeseci on je gledao i vidio da se Božja riječ ispunjava pred njegovim očima. Stoga nije čudo da kad je Bog u svom milosrđu otvorio njegova usta, stari čovjek dao je oduška pjesmi koju nazivamo «Blagoslovljen». Njegova prva crta kao i ona od Marijine pjesme govori o Božiću. Zato je i ona Božji pozdrav tebi.

Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov što pohodi i otkupi narod svoj. – Tu imaš jednu drugu božićnu pjesmu. Ona te vodi u Betlehem kad čuješ:

«Podiže nam snagu spasenja u domu Davida, sluge svojega.»

Ona te vodi natrag kroz onaj dugi niz proroka, koji su predskazali Božju vjernost kad Zaharija nastavlja:

Pjeva Božjoj dobroti i milosrđu:

«Kao što obeća na usta svetih proroka svojih odvjeka, spasiti nas od neprijatelja naših i od ruke sviju koji nas mrze. Iskazati dobrotu ocima našim i sjetiti se Saveza svetoga svojega, zakletve kojom se zakle Abrahamu, ocu našem, da će nam dati da Mu služimo bez straha u svetosti i pravednosti pred Njim u sve dane svoje.»

Zaharija poput Marije kaže da je Bog vjeran. On ne govori o svom sinu, nego je njegova glavna misao pjesme o nerođenom Marijinom Sinu, čije ime je tako sveto i tako puno značenja da ga stari svećenik može samo parafrazirati drugim riječima i pjevati pjesmu koja seže u početke vremena, pa dalje kroz bezbrojne vjekove do onog časa, jer govori o Božjoj moći i milosrđu i njegovoj nepokolebljivoj vjernosti. Zaharija pod vodstvom Duha Svetoga dobro zna, da dok će njegov sin biti „Prorok Svevišnjega“ on će biti samo glas one Riječi, koja je Svevišnji i koji će ispuniti sva proročanstva. Odriješen jezik starog svećenika daje ime svom sinu – Božji Preteča, ali se ne usuđuje izreći ime Marijinog Sina ničim manjim nego Spasiteljem i Otkupiteljem. On zna da će njegov sin biti svjetiljka, ali Marijin Sin će biti svjetlo. Nastavlja zahvaljujući milosrdnom srcu Boga našega po kojem će nas pohoditi Mlado Sunce s visine, da obasja one što sjede u tmuni i sjeni smrtnoj, da upravi noge naše na put mira.

Ova pjesma može ti poslužiti da te izvede iz blažene atmosfere Aim Karima, koji je bio tako pun sunca i pjesme – do svete šutnje Betlehema. Ti polaziš od Marijinog najsretnijeg dana i nekih njezinih najsretnijih časova – do časa njezinog najvećeg blaženstva – do časa, kojeg ti zoveš „Božić“.

IV. Isusovo rođenje i njegov imendan

Bog te ljubi vječnom ljubavi i gleda te na Marijine oči

Ti si sigurno često vidio Isusov monogram: IHS – Isus. Pastiri i ovce su govorili i mnogo ti rekli. Slušao si šapat: „Ljubio sam te vječnom ljubavlju“. Dok su anđeli pjevali morao si nekako saznati da si živio davno prije nego si se rodio i da kroz čitavo to neizmjereno vrijeme ti si bio ljubljn posebnom ljubavlju. Svojim pohodom Djevica ti je dala slatke pjesme da i tvoj duh kliče od radosti i spoznaje da se je ljubav utjelovila i da te je gledala na blage Marijine oči i da se je svjetlo svijeta počelo dizati na novi način nad tvojim svijetom. Sada je Bog ostvaren. On te toliko ljubi da te mora osobno pozdraviti. Njegov glas nije bio dovoljan (Krstitelj). On ti daje svoju Riječ. Ti sada gledaš Boga Slave prisutne u Osobi na blagdan Božića i Nove godine. To su poznati blagdani, ali oni sadržavaju činjenice koje nisu dovoljno poznate mislima i srcima milijuna.

Bog ti sada osobno govori i u Osobi. Marija ga je donijela u tu špilju koju si već toliko promatrao. Marija ga je povila u pelene i položila u jaslje što si ih već gledao. On je Dijete

koje je Marija začela po Duhu Svetomu kad je poslala Gabrijela Bogu sa svojim: Neka mi bude. On je Onaj koga je Elizabeta nazvala blagoslovljen plod Marijine utrobe i čije je Ime sveto kako je izjavila Marija. On je Dijete, koje je Zaharija nazvao Spasenjem. On je tvoj Bog. Ali narodi Zapada, a osobito oni sa sjevera, posvetili su toliko osjećaja tom Djetetu da tu često nema klanjanja koje zaslužuje Bog. Božić je postao čista poezija, a druga Osoba Presvetog Trojstva naučava svoju duboku uzvišenu duhovnu nauku. Bog govori! Ako promašiš da živiš za ovu činjenicu, ti nećeš nikada stvarno živjeti. Romano Guardini je snažno naglasio: „Vječni Bog i njegovo Kraljevstvo govore neprestano čovjeku. Kad bi bilo drugačije život bi bio besmislen“.

Sve govori o Bogu

Bog govori – i On govori tebi neprestano. Sve u prirodi je jezik preko kojega Stvoritelj govori: David, pastirče, gledao je gore zvijezde jedne noći i čuo ih kako bi ih i mi morali čuti kako pjevaju božićnu anđeosku pjesmu. Zatim je on zapjevao pjesmu: „Nebesa navještaju slavu Božju“ (Ps 19, Pastir 23).

Sveti Pavao od Križa znao je mlatiti svojim štapom po poljima i cvijeću i molio ih da umuknu, jer su oni glasno govorili njemu o Bogu ili bolje Bog je jasno govorio njemu preko njih. Neka ovaj tisućustruki Božji jezik govori u tvojoj duši svaki sat dana i noći. Bog je svuda, premda ga s pravom zovemo sakrivenim Bogom. Premda ti Bog neprestano govori kroz prirodu ima još jedan intimniji saobraćaj između tebe i tvoga Boga, koji je upravo neprestan. U tvojoj dubini nalazi se, kako mističari govore „vrhunac duše“. To je stvarno tlo tvog bitnog ja. Tamo Bog, koji te stvorio, podržava tebe. Tamo se može dobro zamisliti onaj dar nazvan, posvetna milost. Tamo Presveto Trojstvo ima svoje prebivalište kako je Krist obećao. Tamo nastaje ona sigurnost, da je sve dobro, ono uzbuđenje plemenitijeg dijela tebe, ona spremnost da budeš i činiš bolje nego si ikada bio i činio. Ta o, kako mnogi vjeruju, Bog govori neprestano svakom pojedinom ljudskom biću, bilo da ono sluša ili ne. Stoga, čovjek može zatvoriti svoje nutarnje uho Bogu. Čovjek može postati sve tvrdi i tvrdi za slušanje Boga, dok potpuno ne ogluš. S druge strane može svoje uho tako osposobiti da je Bogu dosta tek šapat, da ga čuješ. Onda ne samo da ćeš vidjeti svuda Boga, nego ćeš i čuti svuda njegov glas, osobito u onom ispravnom nemiru svoje savjesti. To je ono što ti donosi Božji glas bez obzira gdje je njegovo mjesto boravka u tebi i koji je predmet njegova govora. U dubini duše govori Bog. Savjest je uho za glas Božji

Svuda vidiš i čuješ Boga, ali svijet mami i buči

Ali svijet u tebi i svijet izvan tebe su često vrlo bučni svjetovi. Bog je znao i još zna to. Zato je Bog govorio preko drugih. Ti ga već čuješ govoriti 40 stoljeća kako se kune samim sobom da će blagosloviti Abrahama i njegovo potomstvo i sve narode u njemu. To je jeka i govora u Zemaljskom raj. Tako ti Bog govori od početka vremena. Jedini predmet govora bila je Riječ. Sada ti čuješ tu Riječ. Ima samo jedan položaj da primiš tu Riječ, a to je na koljenima. Neka ti David progovori prije nego to učini njegov Sin. Neka Kralj – pastir dade mudar savjet prije nego Jaganjac Božji i Kralj kraljeva upotrijebi glas. Neka onaj koji je bio nazvan „čovjek po srcu Božjem“ pogleda na tebe žarkim ozbiljnim očima i kaže: „Ako danas glas ne čuješ, ne budi tvrda srca“. Prva stvar koju ti ta Riječ govori jest: „Sjeti se dobrohotno da sam Ja Mudrost“. Taj zahtjev je potreban. Dobronamjerne osobe, pobožne duše razvile su osjećaj simpatije za betlehemske djetušce; žaliti što nema bolji krevetić nego što su jaslice; što nema bolje odjeće nego što su pelenice i bolje kuće nego što je životinjska štala, bolje društvo od tradicionalnog vola i magarca. Isus kaže: „Sjeti se dobrohotno da sam Ja Mudrost“. Moraš biti zapanjen kad uvidiš što je slobodno i jasno unaprijed vidio i mislio. On je odlučno izabrao ovu špilju, ove jasle, ove pelene i ove životinje, ako su životinje uopće bile. Sažaljenju nema mjesta. Isus govori kroz svu ovu pratnju uz svoje rođenje. On, Riječ zna i znao je da djela govore čak glasnije nego njegove riječi.

Njegove jaslje, štala, pelene govore o njegovoj ljubavi za nas

Tako će te On poučiti svojim brižnim glasom što moraš izabrati ako hoćeš biti mudar njegovom mudrošću. Kada je birao svoju Majku, On je bio najizbirljiviji. Izabrao je Djevicu koja je najdraža Nebu, draža nego ijedna prije i poslije. Ona je bila neusporediva žena, bezgrješno začeta, djevojka koja je bila puna milosti, bezgrješna. Bilo je dostojno da Majka neizmjernog Boga graniči s neizmjernim. Prema sv. Mateju Isusov prvi govor bio je govor na Gori u kojem je navijestio blaženstva. Ali zar ga ne čuješ u jaslama gdje govori: „Blaženi siromašni duhom?“ Bog ti govori s propovjedaonice tih životinjskih jaslala. On govori o vrijednostima. To je jasan govor jer djela govore jasnije nego riječi. Bog svega bogatstva i sve mudrosti učinio se je potrebnim svega, lišio se svega osim dječjeg tijela da bi te poučio o pravoj vrijednosti.

Sveti Bernard je čuo iz jaslaca: „Svemoguća Riječ nije se spustila s Neba sa svog prijestolja radi časti. On je posjedovao vječni i neiscrpjivi sklad svega na Nebu. Jedno blago On ipak nije mogao naći tamo, naime blago siromaštva – kojeg je na Zemlji bilo obilje, premda ljudi nisu naslućivali njegovu vrijednost. Zbog toga je Božji Sin sišao dolje sa svog prijestolja da ga izabere za sebe, a svojim izborom da pouči nas o njegovoj vrijednosti.

Djela govore jasnije od riječi. Isus je izabrao blago siromaštva.

Počinješ uvidati u čemu mora biti tvoje žaljenje. Ne u novorođenom Djetetu koje probuđeno leži u siromaštvu. Trebaš žaliti odrasli svijet koji spava u svom bogatstvu. Herod je bio bogat na Davidovom prijestolju On je spavao kad se baštinik tog prijestolja rodio. Veliki svećenici, čija je dužnost bila da bdiju nad domom Otaca, duboko su spavali kada je Očev Sin došao. Pismoznanci bogati znanjem, ljudi koji su poznavali vrijeme i mjesto Spasiteljevog rođenja spavali su kad je Marija donijela Mesiju. Grad Jeruzalem mirovao je u bogatstvu svetosti od vremena kad ga je David utemeljio kao prijestolnicu naroda i koji je postao središte naroda, proslijedio je spavajući kad se Kralj naroda i ljudi pojavio. Cijela jedna zemlja i čitav Božji narod bogat blagom njegovih bezbrojnih blagoslova tvrdo je spavao kad je njihov Bog bio položen u jaslje.

Iz jaslaca možeš čuti strašnu riječ iz Božjih usta: „Jao bogatima“. Ako baciš s vida da je Dijete u jaslama Bog ti si bacio s vida sav smisao Božića. Ovo nije nikako najveći blagdan godine. Navještenje sa Utjelovljenjem je daleko veći u otajstvu i u čudu. Blagdan Uskrsa se s pravom naziva „blagdan nad blagdanima“. A pomisli na Duhove! Ali Božić je najpopularniji i najvoljeniji blagdan, jer je stvarno blagdan Ljubavi i najbolje je izražen u onom slavnom stihu: „Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina“. Bog je Otac koji je rodio Sina od vječnosti. Ako to ne shvatiš onda je i njegovo rođenje u jaslacama beznačajno. Ta opasnost je tako jaka da Bog više kroz liturgiju božićne noći, Crkva, naša sveta Majka, preko koje Bog govori, koja je «stup i tlo istine» – dubokim tonom veličanstva, ali puna strahopoštovanja i ljubavi, govori nam u božićnoj misi o trostrukom Kristovom rođenju. Kad svećenik prilazi oltaru da započne svetu žrtvu, ti čuješ glas Boga Oca koji govori Sinu: „Ti si sin moj, Ja sam te danas rodio“.

Trostruko rođenje riječi: u Sinu od vječnosti – u Crkvi – u vremenu u meni – svaki čas.

Poslije poslanice isti će Bog opet govoriti i reći: „Ja te rodih od vječnosti“. To je vječno rođenje Sina Božjega kojeg Bog Otac i sveta Majka Crkva doziva u tvoju pamet dok prisustvuješ ponoćki da se sjetiš njegovog vremenitog rođenja u Betlehemu.

Mudrošću rođenom od Boga liturgija te vodi natrag do noći vječnosti da te pravo usmjeri za sjaj ove „svete noći, kad se Bog rodio“. Ona te uvodi u onu tamu koja je sadržavala samo Boga, još prije nego je svanula zora ili zasjala prva zvijezda – Bog je bio i s Njim je bila

njegova Riječ koja se utjelovila. Slušaj Majku Crkvu koja isprepliće riječi da bi dala pravi izraz ovom dubokom otajstvu i presjajnoj istini. Prati riječi vjerovanja u Misi – Boga od Boga ...

Trostruki dolazak: na Božić tvoj Spasitelj – na smrti – tvoj Pomoćnik i Sudac – na Sudnji dan: Sudac svega svijeta.

Sad možeš pogledati Dijete u jaslama i čuti kako vječna Mudrost govori, jer ti znaš da je u Njemu skriveno sve blago mudrosti i znanja. U Njemu stanuje tjelesno, sva punina Božanstva. Prije nego se zadubiš u dražesno Dijete u jaslama, sveta Majka Crkva govori ti u poslanici o konačnom dolasku Krista, da te pouči o pravoj tajni radosti i uputi te u pravi uzrok veselja na dan Božića. Ona želi da ti čuješ kako ti Bog govori. Zato ona ima svetog Pavla koji te oslovljava „Preljubljeni“, a ti to nisi samo sv. Pavlu nego Majci Crkvi, Majci Mariji, Isusu u jaslama i Bogu Ocu koji je rodio Njega prije svih vremena i Bogu Duhu Svetom koji je zasjenio Mariju da bi se Bog Sin mogao roditi po tijelu. To je Trojedin Bog i tvoje dvije Majke koje te ljube i govore iz poslanice „Predragi!“ Milost se Božja očitava u spasiteljskoj snazi za sve ljude da nas odgoji da se odrekemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu, kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime pojavu sjaja velikog Boga, našega Spasitelja Isusa Krista. On je dao samog sebe da nas otkupi od bezakonja i očisti da budemo njegov izabrani narod, revan u djelima ljubavi.

Sad možeš čuti Djetešce koje govori: „Ja sam Gospodin Bog tvoj. Ja sam te stvorio. Došao sam da te spasim. Ja ću biti tvoj sudac“. Poruka jaslama postaje jasnija. Janje Božje je tvoj dobar Pastir. On te došao potražiti, zalutalu ovcu. On je došao da ti pokaže put do sreće. „Ja sam put“ još će nadodati: „Ja sam Istina i Život“. On govori vječne istine iz svojih jaslama. On će ti pokazati put k vječnom životu.

Bog je čovjek koji je stvarno zaslužio ime „Mudar“. Ali nije nikada bilo čovjeka koji se mogao zvati „Mudrost“. Gledaj mudrost u pelenama. Ljudi mogu izabrati gdje će živjeti, ali niti jedan čovjek nije mogao izabrati gdje će se roditi. Tu je Onaj koji je izabrao da bude rođen u špilji. On je Mudrost i neizmjereno slobodna Volja. Ljudi mogu darivati svoju majku tokom cijelog života, ali nikada nije bilo djeteta koje bi nadarilo svoju majku kao što je ovo Dijete to učinilo davno prije svog rođenja. Sad se pitaj – kad bi ljudima bilo moguće izabrati svoje roditelje, vrijeme, mjesto i okolnosti svog rođenja, koliki bi izabrali mladu seosku djevojku, životinjsku štalu, ponoć, bez ikoga, osim siromašnog drvodjelca i možda par životinja blizu?

Što bira Isus na ovoj Zemlji? Što bira svijet? Što ima pravu vrijednost?

Špilja, jasje, tama noći, studen zime, slobodan izbor majke iz prezrenog grada, kraja i naroda, govore božanskom rječitošću o načinu kako zadobiti Boga i vječnu sreću. Bog želi da budeš veseo ne jedan dan, neko vrijeme, nego čitavu vječnost. A Bog, jer je Bog, nema ispraznih želja niti beskorisno gubi svoje božanske riječi. Tako iz jaslama On govori najjednostavnijim jezikom da siromaštvo, čednost, ponizan položaj u životu, manjak društvenog ugleda, neudobnost, bol, oskudica, nisu zle stvari. On govori: „Čuvajte se mudrosti ovoga svijeta“. Isus ne može prevariti, niti prevaren biti.

Možeš imati pravo blago, biti velik, moćan, sretan, siguran, mudar samo uz Isusa. Biti a ne imati!

Stoga, put tvome cilju, pravoj sreći, veselom Božiću u vremenu i vječnosti nije put ovoga svijeta. Ti možeš imati blago koje kradljivci ne mogu ukrasti, ni rđa izjesti, ni moljci izgristi, a da ne posjeduješ bogatstvo i blago ovoga svijeta. To govori Isus. Ti možeš biti velik stvarnom veličinom, a da nemaš visoki društveni položaj ili zvanje bilo kakvog društvenog položaja i utjecaja. Ti možeš biti moćan, a da ne posjeduješ ni jedno sredstvo koje daje

modernim ljudima i narodima smisao snage. Ti možeš biti sretan srećom, koja je prava radost srca i veselje duše bez ikakvog jeftinog užitka osjetila. Ti možeš biti siguran sigurnošću koja se ne postiže materijalnim sredstvima ako samo poslušas Isusa i naučiš mudrost. Isus govori: „Ja sam tvoj Bog, Ja ti pokazujem put do tog veselja“. Bog govori da je tajna sreće u tom da „budeš“, a ne da „imaš“. Ti možeš biti bogat a da nemaš bogatstva, velik i moćan, a da ne posjeduješ nikakvu moć ni veličinu. Ti možeš biti sretan i radostan, a da nemaš ništa što ugada tijelu i osjetilima, da nemaš udobnosti zemaljskog oblika. Da to budeš, tj. da budeš sretan, Bog te je stvorio, a ti trebaš samo ono, što ti je ovo Dijete došlo dati, a to je milost.

Sretan si ako imaš milost. Milost se daje – treba je znati primiti.

Sada vidi čudo ljubavi: «Dijete nam se rodilo. Sin nam je dan». To je središnja jezgra ovog blagdana i njegove činjenice. Bog je dan nama u liku tek rođenog Djeteta. Ali Božji dar mora biti primljen. Sv. Augustin je rekao: «Sin Božji je postao čovjek da bi ljudi mogli postati djeca Božja». To je samo parafraza onog što je rekao Pavao Galaćanima. A sv. Ivan kaže: «Svima koji su ga primili dao je moć da postanu sinovi Božji, onima koji vjeruju u njegovo Ime, koji nisu rođeni od krvi i volje tjelesne niti od volje čovječje nego od Boga.

Slušaj Božansko Dijete koje govori: «Ja sam se rodio od žene da bi se ti mogao roditi od Boga». Ponizio se duboko, da bi te mogao visoko uzdići. Ti želiš postići život Božji, život vječni, a Bog je tu da ti kaže kako ćeš to postići. Gledaj te male Dječje ruke koje su preslabe da stisnu tvoj mali prst, a svojim gestama pokreću svjetske stvari. Pouka nad svim poukama jest u svjetlu njegovih očiju. Tu pročitaj svoju vrijednost. Ona je neizmerna. Zbog tebe je Bog postao Dijete. Božić tebi govori o tvojoj vrijednosti, ali još bolje, ona se čita u Imenu koje je bilo dano Kristu osam dana nakon rođenja. Zamisli se dobro u ime Isusovo. Ono znači Spasitelj, a u tome leži puno značenje Božića. Zaustavi se kod tog imena na božićnim misama. To ime Isus, Spasitelj, Spasenje, nalazi se u svim misama do blagdana Prikazanja u hramu, kad je Bog bio prikazan Bogu. Kristova misija je sadržana u njegovom imenu. Njegov božićni dar tebi jest rođenje, život, božanstvo. Slaveći Kristov rođendan ti u stvari slaviš svoj vlastiti rođendan, jer si rođen za Boga. Ne postoji snažnije činjenice za početak nove sretne godine nego je ime Isusovo. Godina i svaki dan u njoj posvećen je njemu, koji je nazvan Isus. Isus je moj model, lijek, hrana, pomoć i moj Bog. U imenu Isusovu ti spajaš jaslje i Kruh života, jer se ti u radosti ove noći raduješ unaprijed onoj drugoj svetoj noći prije njegove smrti, kad je On stvarno postao Isus kao što znači njegovo Ime. U jaslama gledaš njegovo tijelo od mesa. Jednog četvrtka navečer On će uzeti kruh, blagosloviti ga, razlomiti i dati svojim učenicima govoreći: «Uzmite i jedite, ovo je moje Tijelo». Tu vidiš njegovu krv koja teče sitnim žilicama i ožaruje njegovo nježno tijelo. Jednog četvrtka uvečer On će uzeti vino, blagosloviti ga i dati svojim učenicima govoreći: «Pijte od njega svi, jer ovo je Krv moja». Tijelo ovog Djeteta biti će ipak predano za tebe. Sva će njegova Krv ipak biti prolivena za tebe! Tada će On biti Isus, a ti spašen, jer Krist će postati Misa – Žrtva.

Rijetko misliš na pravdu u vezi s ljubavlju, ali u Bogu je to dvoje jedno. Njegova pravda je samo jedna druga manifestacija ljubavi. Nikad se to ne vidi jasnije nego u Djetetu koje je dobilo ime Isus – Spasitelj.

Adam je uvrijedio neizmjernog Boga. Uvreda traži neizmjernu naknadu. Zato Bog postaje Čovjek – da bi čovjek mogao trpjeti u njemu za čovjeka koji je sagriješio, a Bog bi u Njemu trpljenje učinio neizmerno vrijednim, tako da bi Bog protiv koga se sagriješilo, bio zadovoljen. Isprika za uvredu grijeha morala je biti Božanska. Ona je morala doći od Boga – Čovjeka. Ona je došla od Krista Isusa i pravda je bila zadovoljena. Ali kad čovjek kaže ime Isus kao što je Pavao često činio – čovjek stvarno izriče Krist – Misa – Žrtva ili Božić.

Pavao kaže da moraš živjeti trijezno, pravedno i pobožno i onda ćeš imati veseo Božić i Sretnu Novu Godinu.

Ako ispunjavaš svoje dužnosti prema sebi – živiš trijezno, svoje dužnosti prema bližnjemu – živiš pravedno i svoje dužnosti prema Bogu – živiš pobožno. Drugim riječima moraš živjeti životom ljubavi, jer kršćanska pravednost je ljubav.

U Dresdenu, prije nego padne noć preko Njemačke, visi remek – djelo Corregia, koje se zove «Sveta noć». U njemu vidiš Mariju prignutu nad Kristom koji se te Svete noći rodio. Prekrasan dio te slike je sjaj svjetla, koje obasjava lice Djevice Majke i cijelo tijelo. Njegov nježno zlatni sjaj daje naslutiti da je Marija prigrlila sunce i njegovo rastopljeno zlato priljubilo se uz nju. Ljepota te slike zasniva se na najdubljoj istini – to je učinak blizine Isusove. On, glavni izvor svih milosti, ispunio ju je puninom milosti. On, svjetlo svijeta odrazio je svoj zlatni sjaj na njoj – koja je ogledalo pravde. Sada će ti ta slika dati neki pojam, kad te Bog pozdravlja na Božić. On želi da ti prigrliš to Dijete i da odeš iz tog zagrljaja pokristovljen.

Ali još treba dati jedno upozorenje. Prigrli to dijete je užitak, ali je to veza koja nosi obavezu. Njegovo nježno tijelo na oštroj slami točno kaže što Pavao govori: «Živite trijezno, tj. obuzdajte niži dio sebe da budete vjerni višem dijelu sebe. Budi pravedan i prema sebi! Činjenica da On, Isus kaže «Živi pravedno. Daj svom bližnjemu što mu pripada. To jest, budi spreman položiti sam svoj život za njega. To može izgledati više nego što traži pravednost, ali ti se moraš sjetiti, da Isus kad se daje tebi, daje ti snagu da živiš kako je On živio. A On je umro, da bi pravedno živio sa svojim bližnjima, s tobom i svima nama ostalim grešnicima. Kršćanska pravednost je ljubav, a ljubav ne poznaje mjere. Zaista, ljubav čini takve stvari.

Sigurno čuješ Isusa koji govori: «Živi pobožno». To jest, daj Bogu što mu pripada. A to znači daj mu svega sebe čineći upravo ono što je On učinio. Živjeti pobožno i dati Bogu što mu pripada ne znači bijeg k pobožnosti i izgovaranju bezbrojnih molitava napamet. Biti pobožan znači biti predan Bogu – posvećen. To na svoj način znači vršiti Božju Volju u tvom pojedinačnom stanju života, čak ako bude tražio špilju, jaslice, pelenice i životinje. Nauči od ovog Kristovog dolaska na svijet da svaki pojedini događaj u tvom životu jest «dolaženje Krista» u tvoj svijet. Drugim riječima, budi svjestan Božje volje u svakom događaju dana i noći. Budi sposoban reći s Isusom: «Na početku knjige piše za mene: Dolazim vršiti tvoju volju, o Bože». Kako se život odmiče budi sposoban ponavljati ono isto što govori Božanski Sin: «Činim uvijek što je Njemu drago». Zatim, kad život završi ti ćeš moći ponoviti one slavne riječi, vječne riječi: «Consumatum est – Svršeno je. Ispunio sam tvoju volju o, Bože». To znači živjeti pobožno, religiozno, božanski; jer to je život kakav je Isus Krist živio – život ljubavi. To je točno ono što pobožnost znači i što je pravednost.

S Isusom ponavljam: Moja je hrana vršiti Očevu volju

Zato Božji pozdrav stavlja na tebe obvezu da učiniš jednu novogodišnju odluku: Živjeti prema Svetom Imenu Isusovu. To je tvoj cilj. To je Slava stavljena pred tebe, od Božjeg pozdrava i njegovog Dara. Bog hoće reći da ti moraš biti Isus – biti Spasitelj. To je dostojanstvo koje ti pripada, koje ti se daje. Ali ovo dostojanstvo je također jedna sudbina i dužnost. Plemstvo obvezuje! Ti, budući si rođen od Boga, obvezan si biti Isus Krist. Zato vidiš kako tvoja novogodišnja odluka stvarno znači da ti je određeno biti iskren prema sebi, u Kristu Isusu. Novi rod ljudi koji se je rodio ove noći i primio njegovo ime pripada Bogu upravo tako istinski kao što su pripadali tijelo i krv koje je Isus uzeo od Marije, svoje Majke.

Krštenjem si rođen za Boga. Pričešću se hraniš Bogom, a Ispovjed te pere u Krvi Kristovoj.

Ti si postao njegov član! Glava se rodila one prve božićne noći i bila položena u jaslje. Ali kao što je istinski prihvatio onu narav kad je Marija rekla «Fiat», upravo tako je istinski prihvatio tvoju pojedinačnu prirodu u svoje tijelo, kad si bio kršten. Sveto Ime ovog novorođenog Djeteta moralo bi kucati u tvojoj krvi, u samoj koštanoj moždini i u tvom

cijelom biću, jer si bio kršten, to jest preporođen u tom Imenu. Ti si bio nahranjen, tj. dana ti je nebeska Hrana u tom Imenu. Bila je stavljena na tebe potvrda da te označi kao vojnika i viteza u tom Imenu. A kad si izgubio sjaj svoje časti i kad si dušu okaljao grijehom, u tom Imenu si bio očišćen, kao ponovno rođen. Svaka molitva koju Crkva prikazuje za tebe, svaki sakrament koji ti se daje, svaki čin koji je za tebe učinila, bio je u tom Imenu. I kad dođe čas, kad budeš morao ići u vječni dom – tvom životu s Bogom licem u lice – ona će ponuditi «popudbinu» u njegovo Ime. Zatim kad bude slavila Krista – Misu nad tvojim tijelom i za tvoju dušu, ona će moliti Boga da ti dade vječni pokoj u njegovom Imenu. Zato «nema drugog imena u kojem se možemo spasiti». Jer je pravednost milosrđe, milosrđe počinje kod kuće, ti moraš spasiti svoju vlastitu dušu, ako hoćeš biti pravedan prema Bogu. Odatle je tvoja neprestana molitva «Isuse, budi mi Isus!». Da obaviš ovu molitvu, ti ćeš slijediti nalog sv. Pavla: «Što god govoriš ili činiš nek to uvijek bude u Ime Gospodina Isusa». Sam Isus je bio jako svjestan svog imena i njegove vrijednosti. Zbog toga je izjavio ljubljenom učeniku Ivanu: «Ako zaištete nešto od Oca u moje Ime, On će vam dati».

Sve što ti Crkva daje – daje u imenu Isusovu. To prati čovjeka od krštenja do popudbine.

V. Ofertorij – Prikazanje govori glasnije nego ijedna Božja riječ

Sad ćemo govoriti o Prikazanju, kad je Marija obasjana radošću prikazala Dijete u hramu. Marija je bila veća svećenica nego će je Novi zavjet ikada vidjeti, jer su njezine bezgrešne ruke bile slične sjajnoj pateni od bijelog zlata kad je na njima počivala Živa Hostija. Ona stoji tamo ispred svećenika Starog zakona ispunjavajući zapovijedi koje je Bog dao preko Mojsija. Zar katolik ne čuje svakog svećenika Novog zavjeta ispunjavati zapovijed koju je Krist dao one noći prije nego je postao zaista Isus? Marijin dar Bogu = Božji dar nama – mogao bi dobiti puno značenje onim molitvama koje su izrečene sada od svakog zaređenog Krista, koji drži kruh i vino u ispruženim rukama i kaže: «Primi sveti Oče ovu neokaljanu Žrtvu. Prikazujemo ti Gospodine čašu spasenja».

Najsigurniji simbol Prikazanja Mise je ovo Prikazanje Djeteta u hramu. Zato bi Krist bez Mise – Žrtve značio vrlo malo djeci prvih roditelja koji su uvrijedili neizmjernog Boga. Ovo četvrto otajstvo radosne krunice uvijek bi ti omogućilo da čuješ Božji pozdrav tebi. Isusu je tek 40 dana, ipak u njemu prebiva sva Mudrost, Razumijevanje i Znanje vremena i vječnosti. On je Čovjek u svemu, ali On je također Bog sa svim Božjim atributima Božanstva. Zato On ima dva imena: Krist – Božji Pomazanik i Isus – Spasitelj ljudi. Zbog toga je Božić – Christmas – složena riječ Krist – Misa (Žrtva).

Tvoja vječna sreća bila je dobivena, ne Kristovim rođenjem, nego Isusovom smrću! Nebo ti se otvorilo, ne po onom što se dogodilo u Betlehemu, nego po onom što se dogodilo na Golgoti. Vječni život s Bogom bio ti je omogućen, ne po Mariji koja je položila Isusa u jaslice, nego po Kristu koji je položio sam sebe na križ. Zbog toga Prikazanje u hramu ima tako duboko značenje za tebe.

Bog opet govori simbolima i znakovima, ali tebi iz 20. stoljeća njegov glas je jasan u simbolima i znakovima. Josip je otkupio Marijino Dijete od Božje službe, na koju je bio obavezan prvorođenac, sapet sikala koje je isplatio velikom svećeniku. Ali ti si bio otkupljen od službe đavlu kojemu je bilo podređeno čitavo čovječanstvo od prvih roditelja – s trideset srebrnjaka nekih velikih svećenika isplaćenih, da bi Marijin Sin mogao biti uhvaćen i da bi Mu bila dana prilika da reče svoju prvu Misu.

Božić za tebe ne gleda samo na špilju izvan poniznog i najmanjeg od Judinih gradova, nego na križ izvan Judinog najvećeg i najsvetijeg grada. Još više, Bog toliko ne govori o rođenju svog Sina, nego o njegovom životu, smrti i uskrsnuću i uzašašću, što sve dolazi u pamet kada

potpuno uđeš u Misu. Marija prikazuje svoje jedino Dijete – njezino sve! Josip prikazuje dvije grlice i pet bijednih sikala, praktično sve svoje. Sve u tom Prikazanju govori o siromaštvu i nevolji koja je povezana s obojicom. Bog govori tebi preko tog siromaštva i poniznosti i svega što to uključuje. Ako slušaš Njega imat ćeš i htjeti što će On htjeti da imaš – blagoslovljeno veseo Božić – na dan samog blagdana i svaki dan tvog života. Božja djela ne traže sućut nego poslušnost. Gledaj svetog starca Šimuna kako ide primiti neizmjernu Mudrost na svoje ruke, a mudra stara udovica Ana dolazi iz sjene trijemova i stupova. Vidimo da nikakva dob, nikakvo oštroumlje ili manjak nadarenosti, nikakav društveni sloj ne može imati monopol kod Boga. I kad domalo vidimo Mudrace u prisutnosti Majke i Djeteta mi ćemo naučiti da čak ni siromaštvo stvarno ili duhovno, ne mogu imati isključivo pravo na Njega, koji je blago čitavog svijeta.

Siromaštvo, bolest, pa ni smrt nisu zlo u cjelokupnom Božjem planu

Bog govori nama i kaže da nema zla, nikakve nesavršenosti, nikakvog nedostatka u umjetničkoj savršenosti bilo kojeg od njegovih djela, bez obzira kako se ona pojavljuju našoj kratkovidnosti. On kaže da u cijelom svemiru ima samo jedna mrlja, jedan uvredljiv vid, jedna odvratna činjenica, a to je grijeh. Siromaštvo nije nesreća. Isus, Marija i Josip ne bi sada stajali među siromasima. Sljepoća, gluhoća, paraliza, čak ni opsjednutost od đavla, pa i sama smrt mogu biti, i čak se spominju, kao savršenstva sveobuhvatnog Božjeg plana. Kad je Krist živio, takve stvari su bile prilike za čudesa. Krist živi i danas, isto tako stvarno kao što je živio pred 2000 godina. On živi u našoj sredini s upravo tako velikodušnim rukama i srcem upravo tako snažnim. Zar je čovjek slijep od rođenja bio sramota ili je on bio poseban sjaj u životu Kristovom? Hvale Bogu koje su se prolomile Nebom nakon što mu je Isus dao vid – daju ti odgovor. Što je s paraličarom? Je li on bio očevidnost da je Bog pogriješio kad je stvorio ljude? Što je s jadnim gubavcima – da li ti oni govore o pomanjkanju moći i savršenstva Svemogućeg i savršenog Boga? Ne, kad vidiš prvog kako se diže, uzima svoj ležaj i hoda, i druge koji trče da pokažu svećenicima svoju čistu kožu. Bog je kipar u čijoj ruci nije dlijeto nikad poskliznulo. Bog je slikar čiji kist nije nikad ostavio mrlju. Bog je umjetnik čije je svako djelo remek – djelo.

Kažeš da ti se rodilo dijete bez funkcioniranja mozga. Bog kaže da se ono može krstiti, može biti prikazano u hramu, može postati član betlehenskog Djeteta. On bi mogao provesti vječnost s Gabrijelom i čitavom anđeoskom vojskom koja pjeva: «Slava Bogu na visini». Zašto onda ne zahvaliti Bogu za divan dar besmrtno duše usprkos fizičkog nedostatka tijela u koje ju je Bog poslao? Neki čovjek ima oči koje ne vide, uši koje ne čuju. Sigurno, ovdje je jedna nepotpuna simfonija. Ali zar on ne može čuti Božji glas koji odjekuje u njegovoj duši? Zar on neće gledati Božje lice kroz svu vječnost, ako on odgovori na Božji božićni pozdrav životom ljubavi? Ako on vidi i čuje Boga, koju drugu glazbu bi mogao zaželjeti? Slijepac vidi duhom, gluhi čuje u duši.

Živi optimizam u lice svijeta: fizičko zlo može biti duhovno dobro

Koja druga simfonija bi mogla biti potpunija? Zaustavi se i promotri sve što ove tajne govore tebi. Istinoljubivog realistu ništa više ne uznemiruje nego neosnovan optimizam. Ljudi koji čuju Boga govoriti moraju biti vrlo, vrlo jaki. Ovaj blagdan Prikazanja, koji je zaista vrhunac Božića i liturgijski završetak Božićnog vremena davao ti je razlog po razlog da budeš uvijek optimist i da se smiješiš u lice svijeta čije je lice cijelo namrgodeno. Svi razlozi se svode na jedan jedini razlog, na hostiju i kalež koje Marija drži na pateni svojih ruku. Katolici su realisti. Realisti, to su ljudi i žene koji nikad ne okreću lica od stvarnosti niti gledaju ono što svijet naziva fizičkim zlima samo u profilu. Mi gledamo prednji dio lica, pun vidik, jer znamo sa sigurnošću vjere, da po cijelom širokom svijetu nema nesavršenog Božjeg djela i da postoji samo jedno pravo zlo – grijeh. Naš dokaz savršenstva u svemu što postoji može se

izvesti iz blagdana koji počinje u tamnoj špilji iznad Betlehema i dosiže vrhunac uz svetište nad svetištem jeruzalemskog hrama. Složena riječ Krist – Misa kazuje kako je naš izgubljeni Raj opet postao naš. Marijine pružene ruke na Prikazanju oblikuju u nama tvrđavu koja bez obzira koliko god puta je osvajana nikad ne može biti osvojena. Ona stoji u najdubljoj dubini naše duše, a ta tvrđava je vjera. To je sveto mjesto gdje smo uistinu svoji i gdje susrećemo Boga i njegovu milost. To je uporište u kojem smo uvijek u miru bez obzira kakvi se ratovi vode u svijetu. To je središte koje poznaje savršeni mir bez obzira koje oluje bjesne vani. To je mirno mjesto gdje čujemo Božji Božićni pozdrav. I to je izvor naše odvažnosti i optimizma.

Vjera je neosvojiva tvrđava. To je svjetlo gdje smo svoji, gdje susrećemo Boga, milost. Vjera je uporište mira.

Katolici mogu stvarno pokazati prstom tu je rak, dječja paraliza, tuberkuloza, guba i da je naš svijet ogromna bolnica, a naša Zemlja nepregledno groblje. Oni će pokazati na ljude i žene s manje sposobnim udovima, neurotike i slaboumnike. Oni će čak reći: «Naravno govoreći, ovi su ljudi vrijedni sažaljenja». Ali jer je Marija prikazala Isusa u hramu, a to je Prikazanje bilo samo simbol onog prikazanja koje će On sam od sebe učiniti izvan hrama i grada, oni će brzo nadodati: «Ali mi katolici ne kažemo – naravno». Zato ovim ljudima, ako velikodušno surađuju, treba zavidjeti. Oni su važniji dio u Kristovoj Misi i u Božiću, nego mi, koji mislimo da smo tjelesno sposobni, razvijene duše i zdrave pameti.

Nevoljni u zajednici s Kristom su bolji dio Crkve

Ovo je pouka koja pokazuje Božju ljubaznost u svemu na Zemlji, osobito u onima koji bi se mogli smatrati nesretnima. Ova tajna siromaštva i čistoće daje nam uvjerenje koje ništa ne može uzdrmati, koje samo po sebi govori: «Bog živi, Bog upravlja, Bog ljubi svakoga od nas!»

Tom Kristu u Marijinim rukama je tek četrdeset dana. Ipak po prikazanju sebe Bogu On je pobijedio grijeh i smrt. On je skršio lance koji su zatvarali Nebo svim ljudima. Zbog toga se svaki kršćanin, bez obzira kakvo je njegovo fizičko stanje, može radovati. Jer on se također može prikazati Bogu u Kristu Isusu. Ovaj blagdan stavlja u nas ne samo žar vjere u Boga, nego i vjeru u naše predodređenje. A ove dvije vjere nas uče da je život vrijedan da se živi i smrt vrijedna da se umre. Sv. Pio X. u velikoj enciklici – Ad diceu illum – kaže – da kad je Marija začela Krista i nosila ga u svom krilu, onda je stvarno, premda ne fizički, nosila svakoga od nas koji smo bili predodređeni da budemo kršteni u Kristu. Jer je ovo istina, zar ne vidiš da kad je Marija držala Isusa na pateni svojih ruku, da je Ona držala i tebe?

Treba vjera u Boga, ali i u naše predodređenje. Marija je prikazala Isusa i u Isusu sve, tebe i mene.

Zbog toga je Božić veseo i morao je takav biti s Bogom. Kad se Krist rodio, rođena je nova rasa ljudi, ljudi koji će biti suradnici Božji, ljudi koji će pomagati Bogu! Sjaj tog poziva leži u činjenici, da bez obzira na naše sposobnosti na duhovnoj, tjelesnoj, socijalnoj, političkoj ili ekonomskoj razini, mi možemo biti savršeni suradnici koji izvršavaju besprijekorno svoj dio rada.

Isusov zadatak je spasiti ljude, a moj pomagati ljudima da upoznaju i slave Boga.

Marija nas je s Prikazanjem unijela duboko u središte Božićnog otajstva i suočuje nas, ne samo sa Božjom velikodušnošću nego i sa zahtjevom za našu velikodušnost. Pružajući Bogu Stvoritelja svijeta, Ona nam pokazuje da je jedan zadatak svijeta dati slavu Bogu. Ona nam također pokazuje da je jedan od Kristovih zadataka popraviti Božje djelo. Ti vidiš, zar ne, da su ta dva zadatka zapravo jedan? Dakle, Bog i tebi govori da je tvoj životni zadatak pomagati Isusu popraviti i potpomoći svijet u slavljenju Boga. To je velika uloga koju ti je Bog dao. Ali

kad si jedanput shvatio svoje vlastito značenje u planu Svemogućnosti, tvoje srce će biti uvijek radosno, jer ti ćeš shvatiti da ti nadopunjuješ Krista. Kad jednom to povjerujemo sa svom snagom duše i volje, čitav život je slava! Prema tome mi nećemo nikad nikoga smatrati stvarno «podređenim» ili «nevrijednim». Nikad nemoj gledati na nijednog čovjeka drugčije nego kao na posvećenog. Ovo uvjerenje mijenja nam čitav svijet, ljude, žene i djecu. Ali najveća promjena izvršena je u nama, jer ovo Božje prikazanje Bogu i naš dio u planu Božanstva govori nam, bez obzira što god nam se dogodilo u životu, da mi ne možemo nikada promašiti.

Što god se dogodilo – jest u Božjem planu. Spasenje samo tako treba i prihvatiti.

Shvatiti moramo ovu istinu što jasnije, gledati na druga prikazanja koja vidimo u božićno vrijeme i čuti što nam moraju reći.

Šestog siječnja slavimo blagdan Bogojavljenja. U Istočnoj Crkvi ovaj blagdan Mudraca je stvarno božićna svetkovina i kada gledaš tu liturgiju čak i u Zapadnoj Crkvi počinješ shvaćati zašto je to tako važna svečanost – svetkovina. Stoga razlike između našeg voljenog Božića – Rođenja Kristova i ovog dana njegove objave, su duboke i pune istina, tako osobnih kao što je tvoj puls.

Isus je Dijete, ali Kralj kraljeva. Tri kralja prikazuju dar.

U Betlehemu On je sama nemoć i ljupkost. Kada dolaze Mudraci ti ga vidiš kao židovskog Kralja i umjesto da Ga privinemo na svoje srce kako se priginjemo da to učinimo na Božić, mi se sada pridružujemo Mudracima u klanjanju njegovom Veličanstvu i poklanjamo Mu darove kojim imamo.

Ova priča o Mudracima zvuči kao vilinska priča. Ali, zar to nije istina za čitavo Evanđelje? Zar nisu sve Božje riječi čudesne i divnije nego ikoja vilinska priča? Promisli za čas na ove istine koje smo obnovili od pojave grijeha u ljudskom rodu kroz Adamov pad, do rođenja Spasitelja ljudskog roda, zahvaljujući Mariji što je začela Krista i donijela nam Ga u špilju. Tajne naše vjere daleko nadvisuju sjajem najveća stvorenja mitologije. U tajni Bogojavljenja glumci koje Bog upotrebljava daju ti nešto mnogo magičnije nego u Arapskim noćima.

Zvijezda je vodič poganima do Isusa, anđeli pastirima. Čitajući knjige pronašli su navještaj dolaska Mesije.

Jedna zvijezda čudnovate veličine najedanput zasja na nebu daleko na Istoku. Vidi je mala grupa ljudi. Učeni su ovi zvjezdoznanci i zaslužuju naziv Mudraci. Svaku knjigu koja je vrijedna da se pročita, oni znaju napamet. Od Zoroastra i iz Knjige Brojeva oni su znali da mora izaći Zvijezda iz Jakoba i Žezlo iz Izraela.

Oni su se nadali zajedno sa Židovima. Oni su sanjali svoje sne o Mesiji koji je trebao doći.

Pogledajmo sad Evanđelje (Mt 2, 1 – 12). Kad se Isus rodio u Betlehemu judejskom za vrijeme kralja Heroda, dođoše s Istoka magi u Jeruzalem i upitaše: «Gdje je novorođeni Kralj židovski? Jer vidjesmo njegovu zvijezdu gdje izlazi i dođosmo mu se pokloniti». Kad to ču kralj Herod, uplaši se, a s njim i sav Jeruzalem. Sabra sve glavare svećeničke i narodne književnike, te istraživaše, gdje se ima roditi Krist. A oni mu odgovoriše: «U Betlehemu judejskom, jer je ovako pisao prorok: «I ti Betleheme zemljo Judina, nipošto nisi najmanji među glavnim gradovima Judinim, jer će iz tebe izići vođa koji će biti pastir naroda moga Izraela». Potom Herod potajno dozva te mage i pomno od njih istraži vrijeme kad im se ukazala zvijezda. Zatim ih posla u Betlehem govoreći: «Idite i pomno se raspitujte za dijete. Kad ga pronadete, javite mi, da bih i ja došao i poklonio mu se».

Oni saslušavši kralja, pođoše naprijed.

Idu i traže iskreno.

I evo zvijezda koju bijahu opazili gdje izlazi, išla je pred njima, dok se ne zaustavi nad mjestom gdje bijaše dijete. Kad ugledaše zvijezdu, magi se obradovaše vrlo velikom radošću. Udoše u kuću i ugledaše dijete s Marijom, Majkom njegovom, padoše ničice i pokloniše Mu se. Zatim otvoriše riznice svoje, te ga obdariše zlatom, tamjanom i smirnom. (U snu dobiše nalog da se vrate drugim putem.)

Kako jasno Bog govori. On stavlja zvijezdu na svod nebeski kao božićni pozdrav ljudima. Pogledaj Božje katoličanstvo. Nebo je otvoreno pogledu svih. Izabrani narod imao je stoljećima posebnu prednost. Oni su u isto vrijeme bili milost za sve narode s kojima su dolazili u dodir, jer su bili Objava Božja svakom poganskom narodu i plemenu. Ali sada će se Bog posebno objaviti poganima i upotrijebiti ih kao sredstvo objave Židovima. On će upotrijebiti Mudrace s Istoka na vrlo sličan način kao što je upotrijebio Mojsija i Arona, Izaciju i Ezekijela. Ovi mudraci će zbuniti cijeli Jeruzalem činjenicom da se njihov Kralj rodio.

Osjećaš li razliku između ovog blagdana i činjenica koje se spominju 25. prosinca?

Mudraci traže da vide Kralja, pastiri su bili poslani da vide dijete. 06. siječnja dovodi nas licem u lice veličanstvu našeg Kralja i posebnoj misiji našeg Krista.

Slušaj kako liturgija moli nad prvim: Bože, koji si po zvijezdi u ovaj dan objavio tvoga Jedinorođenca poganima, udijeli, da mi, kojima si se već objavio po vjeri, možemo konačno doći do gledanja ljepote tvog Veličanstva. Po istom Kristu našem Gospodinu. Amen.

Kako osmina kreće dalje, mi sve više shvaćamo svećeničko značenje Krista i ovog blagdana kao i čudesnu osobnu važnost i utjecaj koji sadržava za svakoga od nas. Ova svetkovina ima nam toliko reći o našem životnom zadatku. Stoga govori imperativno o potrebi koju imamo da se prikažemo i posvetimo čitavo naše biće, da živimo u najtjesnijoj vezi s Njim, koji je danas primio ovo zlato, tamjan i smirnu od ljudi koje je srednjovjekovna predaja nazvala: Gašpar, Melkior i Baltazar.

U ovom tumačenju liturgije koju nazivamo «Svjetlo svijeta» Benedikt Bauer OSB tvrdi da vlastita molitva za ovo vrijeme glasi: Zaštiti Gospodine nas koji smo se posvetili tvojoj službi da možemo imati udjela u božanskim stvarima i živjeti sjedinjeni s tobom duhom i tijelom. Amen.

Zar te to ne podsjeća na Marijin čin na dan Prikazanja? Zar ne vidiš da je tvoje prikazanje – posvećenje, a tvoje posvećenje – **čežnja za vječnim sjedinjenjem**. Ti ne možeš izgubiti Misu na ovaj blagdan Bogojavljenja, ako zaroniš u tajnu Mise tog dana. Ona osvjetljava čitavu tajnu i određuje tvoj životni zadatak. Bog govori jasnije nego ikad prije i kazuje ti kako ćeš savršeno uspjeti u životu. Liturgija izražava to ovako:

Milostivo pogledaj, molimo te, Gospodine, darove koje ti Crkva prikazuje ne više u zlatu, tamjanu i smirni, nego Onoga koji je mističnim darovima označen da bude prinesen i primljen – Isus Krist – Sin tvoj, Gospodin naš. Amen.

Jesi li uvijek vjerovao da je Bogojavljenje bilo samo za Isusa? Da su Mudraci došli s darovima samo da razvesele njegovo srce? Jesi li mislio da je **Krist tog dana morao primiti a ne dati?**

Liturgija ispravlja takvo mišljenje, zar ne?

Pripazi na one riječi «prinesen», «primljen» u molitvi Mise. One mnogo znače za tvoju životnu filozofiju i teologiju. One znače vrlo mnogo za tvoju sreću u vremenu i u vječnosti. One znače sve u konačnoj raščlambi, za tvoje slušanje Božjeg pozdrava, prihvaćanje njegovog dara, življenje njegovog Evandjelja i postizanje tvog cilja. Mudraci su bili ne samo radi Krista. Oni su bili i jesu za svakog kršćanina. Njihovi darovi nisu bili samo za Dijete, oni su bili također za svakoga koji će se utjeloviti u ovo Dijete kao njegov mistični član. I sama zvijezda je bila za tebe. Ti si suočen s istom situacijom kao i Mudraci. Ti si vidio njegovu zvijezdu. Moraš se uputiti s vjerom i odvažnošću. Ti moraš tražiti svog Boga, uvjeren da ćeš

Ga naći. Pustinja kojom ideš može biti besputna, bez oaza, više-manje kao fatamorgana. Tvoja zvijezda može ne biti tako sretna kao ona od mudraca. Možda nećeš naći Heroda koji će sabrati narodno vijeće da ti kaže da se On rodio u Betlehemu Judinom. Ali ti ćeš ga naći, jer Bog je vjeran i On te ljubi vječnom ljubavlju. On želi da učiniš što su Marija i Mudraci učinili. On želi da dadeš prinos – prikazanje. On hoće da učiniš što je Isus učinio. On želi da se prikažeš. Jednom riječju Bog želi da kažeš Misu. Zato te je stvorio. Zato je stvoren Krist. Zato te On pozdravlja darom, dajući ti Evanđelje koje ti kazuje tvoj cilj.

Daj sebe na dar svom Spasitelju.

A Mudraci s Istoka kazuju ti da si ti jedan koji ne smije nikada promašiti, ne uspjeti. U tvom jedinom životnom zadatku i jedinom pravom zadatku tvog života ti ne možeš ne uspjeti ako živiš u Isusu Kristu, ako učiniš Božićnu Misu od svog života.

Po krštenju postao si Krist. To znači da si u duši bio označen karakterističnom crtom osvajača Krista. Stoga te ne može nitko savladati tako dugo dok živiš po Njemu, s Njime i u Njemu. To je istina umotana u blagdan Božića i niz blagdana koji sačinjavaju njegov ciklus, osobito blagdan Bogojavljenja i Prikazanja. Ovo Dijete u Marijinim rukama, Dijete komu se klanjaju Mudraci nije samo **Žrtva, nego i Pobjednik**. Stoga kad si u Njemu ti si nepobjediv. On je došao pobijediti i da uspije u pobjedi grijeha i smrti, zato ti ne možeš ne uspjeti sve dotle dok živiš u Njemu. A to je točno ono što Bog govori kad te pozdravlja na Božić.

Sjećaš se Thete, grčke božice, Ahilove majke, koja je držala svoje dijete za tetivu blizu pete i uronila ga u rijeku Styx. On je izašao iz te vode neranjiv osim na mjestu blizu pete, jer voda nije dodirnula to mjesto. Zatim je bio Siegfried, heroj njemačkog epa Nibelungenlied – Siegfried se okupao u krvi ubijenog zmaja i izašao je iz kupke neranjiv, osim na jednom mjestu između pleća, gdje mu se prilijepio hrastov list, te ga nije dodirnula krv. Ova dva mjesta bila su sudbonosna. Ahil i Siegfried su bili svladani usprkos njihove skoro savršene neranjivosti.

Kada je sveta Majka Crkva povela tebe na vodu krštenja, ona te nije držala za tetivu blizu pete, niti te je ona jednostavno uronila u one čudesne vode. Sveti Pavao tako živo opisuje krštenje. Crkva te bacila u one vode da bi se unutra mogao utopiti, zatim izaći iz dubine novi čovjek, potpuno neranjiv, jer je bio inkorporiran u neprobojnog Krista. Ovako Pavao opisuje taj sakrament u poslanici Rimljanima – a on piše svoj opis po nadahnuću samog Duha Istine. Ti nemaš duhovne Ahilove pete. Ti ne možeš biti proboden nikakvom strijelom niti na mjestu blizu pete. I suprotno od Siegfrieda, ti si bio okupan ne u krvi ubijenog zmaja, nego u krvi ubijenog Jaganjca Božjega. I nikakav hrastov list se nije prilijepio na tvoja leđa, te zapriječio da budeš sav pokriven tom spasonosnom Krvlju. Ti si obložen kao u neprobojan oklop potpuno neprobojnog Krista. **Dok si s Kristom, ti si neranjiv, nepobjediv**. Zato velika malodušnost – taj Golijat koji je pogubio svoje tisuće može se nabacivati kojom bilo strijelom na tebe, a da ne zabode u tvoj štiti dokle god živiš u betlehemskom Djetetu, kojega je Marija prikazala, a Mudraci mu se poklonili.

To moraju čuti osobito mladi, jer plan pred njima može izgledati sve samo ne sjajan. Ova istina, koja je istina iz Božjih usta učvrstiti će njih protiv malodušja i ojačati im duše protiv svega što obeshrabruje. Stari trebaju čuti Boga koji govori kao utjehu za godine koje su prošle i dati im poticaj za one što su još pred njima. Na Božić je Bog pokazao tebi tvoju vrijednost. Bogojavljenje je tvoj zadatak kojeg On objavljuje.

Liturgija nam kazuje da je zlato bilo dano kao nešto što pristoji kralju, tamjan kao nešto što pripada Bogu, s smirna predskazuje Isusov ukop.

Bog ti govori da zlato s tvoje strane znači prikazanje. Kralj kraljeva je tvoj brat. Plemstvo obavezuje: «Daj zlato!». Bog kaže da tamjan mora doći od tebe kao posvećenje. To se pristoji, jer ti si dijete Božje. To si postao vjerom u betlehemske Dijete i tvojim krštenjem. Zapali svoj tamjan. Bog ti ljubazno govori da smirna pripada tebi i tvom žrtvovanju, jer ti

moraš biti Krist – Žrtva i pobjednik! Ti moraš živjeti u najužoj vezi s Isusom. Ti moraš učiniti Misu – Žrtvu od tvog života, a tvoj život Misom. Ti si naučio onu pouku na prvoj strani tvog katekizma, kad si odgovorio na pitanje: «Zašto te je Bog stvorio?». Možda si upoznao to izrečeno na drugi način od sv. Ignacija: «Čovjek je stvoren da hvali, štuje i služi Gospodinu Bogu svojemu». Ignacije to naziva osnovnim principom. On ga je mogao također nazvati najvećim vrhuncem. Vatikanski Koncil tvrdi: «Čovjek je stvoren da slavi Boga».

Katekizam, Ignacije i Koncil govore da je čovjek stvoren od Boga da daje. A ono što ti moraš dati je točno ono što je Isus dao – sebe samoga! Sve što imaš, sve što jesi, sve moraš dati Bogu kao Krist.

Ali dati dar Bogu je definicija žrtve. To je oduvijek ono što je svijet mislio – *sacrum facere* – posvetiti – stavljajući na stranu, odvojiti za Boga. I to će se nastaviti zauvijek. To je ono zbog čega si rođen. To je ono, zašto živiš. To je ono, zbog čega te Bog pozdravlja i obdaruje. Zato ti možeš učiniti od svog života svetu stvar, posvetiti svoj život. To je onaj posao koji je točno i jedino tvoj posao i ti ne smiješ nikada ne uspjeti. Kako se mogu usuditi reći, da usprkos razočarenjima, neuspjehu, propastima koje su rasprostranjene tu i tamo po zemlji kao krhotine nakon brodoloma ili oluje, možeš ne uspjeti u životnom zadatku? Odgovor je na Marijinim rukama dok ih pruža prema Bogu. Odgovor je kojeg Bog daje tebi kao Božićni pozdrav. Odgovor leži u Isusu Kristu. On je bio prikazan, posvećen i prihvaćen zato da ne bi ti nikad promašio, ne uspio. Damaklov mač koji visi iznad glave svakog čovjeka na tankoj i po izgledu još otanjenoj niti, nema prijetnje za tebe tako dugo dok živiš u Isusu Kristu i prikazuješ sve što imaš, sve što činiš i sve što jesi po Njemu, s Njim i u Njemu. Stoga, ne samo da je tvoja žrtva prihvatljiva Bogu, nego će biti i ljubazno primljena.

Kad su Mudraci raspakirali svoje škrinje, promisli što za njih znači riječ «prihvaćen» i iz toga nauči što to znači za tebe. Da Marija i Josip nisu u ime Isusovo primili zlato, tamjan i smirnu, one stvari koje su bile prikazane ne bi se mogle nikad zvati darovi. Ništa nije dar kad se prinese, nego tek kad se prihvati. To osobito vrijedi kad govorimo o posvećenom – žrtvovanom daru. U dugom adventu od barem 4000 godina dok su Židovi čekali dan Božića, bezbrojne žrtve su bile prikazane Bogu, ali samo povremeno su one postajale darovi, jer je samo ponekad Bog pokazao da prima njihov prinos, šaljući vatru s Neba da istroši prinos.

Božansko prihvaćanje, a ne prinošenje naroda promijenilo je krvoproliće u Žrtvu. Vatra je bila znak Starog zavjeta. Vatra je znak i u Novom zavjetu. I nestvorena Božja slava bila je ta vatra, koja je sjajila iz očiju Djeteta na Marijinim rukama, što je učinila da prikazanje bude primljeno od Boga. Upravo kako će nestvorena Božja slava pasti na Kristovo tijelo u Uskrsno jutro, vraćajući se tom izranjenom tijelu s njegovom slavnom dušom unoseći Uskrsnuće, koje će nam reći da je krvoproliće Velikog Petka bila žrtva – *par excellence* – najsavršenija.

Ona nestvorena vatra pala je s Neba ne da sagori nego da poljepša, ne da uništi, nego vrati neistrunjivost, ne da proguta, nego obdari sjajem besmrtnosti, da uresi one rane da sjaje slavom Božjom i da nam dade «vječnu žrtvu», da nas zagovara – kako sv. Pavao kaže i Žrtvu u kojoj ti možeš biti žrtva koja će biti prihvatljiva, primljena. Ova se istina temelji na filozofskom aksiomu: Djela pripadaju osobi koja ih izvršava, a ne članovima od kojih su izvršena. Na primjer: moji prsti pišu ali radnja pripada osobi. Tvoje oči čitaju ove retke, ali čitanje je radnja koja pripada tebi, jer ti si odgovorni vršitelj. Sada primijeni ovaj filozofski aksiom teološki. Po krštenju ti si postao član mističnog tijela Kristovog. Ti znaš da je to osoba koja posjeduje tijelo, a ne obratno. Zato kadgod radiš u Kristu Isusu, a nema nikakvog drugog osjetnog načina da djeluješ, tvoja djela nisu samo tvoja, kao člana, nego zaista posebno djela Osobe, koja posjeduje tijelo kojeg si i ti dio.

Radnja je tvoja! Ti si odgovorni vršitelj. A ipak sv. Toma, sv. Augustin, Kajetan i cijela tomistička škola uče, da Krist uzima ona djela i čini ih svojima, On druga osoba Presvetog Trojstva.

Fizičko tijelo koje je uzeo od Marije pripadalo je Osobi koja je Neizmjerne, jer On je Bog. Sva djela, koja je On izvodio u ovom Tijelu bila su kako ih nazivamo (The andric) Bogočovjeđa djela; djela koja su bila ljudska, jer su proizlazila iz ljudske prirode, ali također Božanska, jer su bila izvršena od Božanske Osobe, zato su bila od neizmjerne vrijednosti. Ali Isus Krist je «isti jučer, danas i uvijek». Zato kad njegovi mistični članovi djeluju, On djeluje. Tvoja najobičnija djela mogu se podići na neizmjernost. Tvoj obični dnevni život može se ispuniti «Kristovom mukom i smrću», ako ga samo staviš u Dijete koje Marija drži na svojim rukama i u Srce Onoga kome se klanjaju Mudraci. Ti si osoba koja ne može a da ne uspije sve dotle dok živiš u Isusu Kristu.

Ali nemoj krivo shvatiti Božji pozdrav. Premda je njegov dar tebi takav da ti ne možeš nikada ne uspjeti, u čemu se stvarno sastoji uspjeh. Ti možeš ne uspjeti izvana. Ti možeš promašiti u očima tvoje obitelji, tvojih prijatelja i tvojih neprijatelja. U očima svih tvojih drugova ti možeš ne uspjeti, ali u očima Onoga koji pravo vidi, ti ne možeš nikada ne uspjeti, a jedino njegove oči mogu vidjeti da li si uspio ili ne za vječno. Ono što je Njemu važno, to je Misa, a Misa je Krist, Božji dar tebi. Riječ Krist – Misa daleko seže. Ona je jedina realnost. Stoga je Misa središte ovog božićnog vremena i Krist je Misa.

Ako si danas učinio jutarnje prikazanje po formuli Apostolata molitve i Lige Presvetog Srca, ti si ovaj čas na tisuću zlatnih patena i izmiješan sa vinom i tisuću zlatnih kaleža. Ti si čestica u svakom komadu kruha, u kojem će se zbiti transsupstancijacija. Ti si kaplja u svakom kaležu vina koje će biti posvećeno. Više od tri stotine tisuća puta, danas i svaki dan, ti si podignut Bogu kako Marija podiže Isusa, da, još svetije i svečanije! Tri stotine tisuće puta i više ti si prikazan Bogu riječima: Primi sveti Oče ... Više od tri stotine tisuće puta ljudske usne će reći nad tobom: Ovo je moje Tijelo, ali glas koji odjekuje u Božjim ušima bit će glas te Riječi, iste Riječi koje On upotrebljava da te pozdravi i obdari.

Kako bi mogao biti drugačiji nego veseo, kad vidiš da kod svakog mističnog žrtvovanja pogubljenog – nepogubljenog Jaganjca Božjega, znakovi njegove muke sjaju sjajem koje zablješćuje čitavo Nebo, a ti si plamičak u tom divnom svjetlu! Misli o tome, neka ne prođe ni čas tvog dana ili noći, a da nisi dizan k Bogu kao što Mudraci dižu zlato, tamjan i smirnu u času Bogojavljenja, i ti si priman, jer živiš u prihvaćenom Kristu. Kako bi mogao ne uspjeti kad je svaki tvoj napor u Kristu Isusu dizan Bogu Ocu po rukama koje nose znakove kalvarijskih čavala, a glas koji se diže za tvoju korist je isti glas koji je jedanput rekao Fiat u Getsemanskom vrtu i dao nam Tijelo, koje je bilo Bog – Tijelo bez života, koje je bilo i jest Izvor čitavog vrhunarnog života?

Prinesi Bogu svaki čas života. I najsitnije tvoje djelo s Isusom krije u sebi moć spasenja.

Kako možeš ne uspjeti kad i najsitnije tvoje djelo krije u sebi moć spasenja svijeta, dok je ono prikazivano u Marijinom Djetetu? Umijeće uspjeha za tebe leži u životu, u Isusu Kristu, a tajna tog umijeća je u usredotočenju nastojanja i prepuštanja uspjeha Bogu. Ona dolazi iz izgovaranja riječi posvete nad svakim tvojim pokretom i prepuštanju čuda transsupstancijacije Njemu. To je ono što je učinilo svaki neuspjeli uspjeh. Uzmi na primjer Leona Bloy-a. U 68 godina života on je napisao 30 knjiga velike ljepote, a ipak je podnio agoniju kad je vidio istinu, koju je on obukao u toliki sjaj, skoro nepriznatu. Ipak je Leon Bloy prosljedio usredotočujući nastojanja i prepuštajući učinak Bogu. I Bog se pobrinuo za to da napori procijenjeni kao neuspjeh kao što svijet prosuđuje takve stvari. Bloy je poznavao ne samo siromaštvo, nego i napuštenost, ipak je nastojao usredotočivati napore izjavljujući: «Ima samo jedna žalost ...». Samo jedna žalost za čovjeka koji živi osam godina skoro samo o kruhu i vodi; samo jedna žalost za čovjeka, koji je morao gledati svoju ženu kako se tresu i mršavi; koji je vidio svoje dvije kćeri umrijeti, jer mu je Bog uskratio sjajna djela materijalnog uspjeha. «Ima samo jedna žalost – izjavio je Bloy – ne biti svet».

Posvećivati se neuspjehom je uspjeh. Nije važno što je u očima ljudi vrijedno, nego ono u očima Božjim.

Ima čovjek koji je učinio Kristovu Misu svojim životom i svoj život Kristovom Misom. U svojoj iskrenosti ovaj čovjek je jedanput pisao: «Ja živim samo s jednom mišlju, samo s jednim osjećajem i to je tako jako, da moje pamćenje, moja volja i sam moj živčani sistem, moje duhovne sposobnosti se troše time».

Ta misao je misao na Boga Apsolutnoga.

Bloy-eva povijest je zaista povijest uspješnog neuspjeha. Ali ima jedan veći promašaj nego je Bloy-ev, koji se uzima kao veći uspjeh. Bog ti može reći tu priču na nijedan bolji dan nego što je dan Božića. To je priča o neuspjehu u očima crkvenih poglavara, neuspjeh čak u očima samih posebnih Božjih predstavnika, kao što je onaj od Alfonsa Liqoria, utemeljitelja Redemptorista i Basila Moreaua, utemeljitelja Kongregacije Svetog Križa. Prvi je bio istjeran iz svoje Kongregacije od Pape, a drugi odbačen od Kongregacije koju je on utemeljio. Ali oni nisu bili istjerani iz Kongregacije Svetaca. Stoga su oni znali na što usredotočiti svoje napore i prepustiti uspjehe Bogu. Oni su od svojih života učinili Misu praveći Kristovu Misu svojim životom. Koliko je drugih utemeljitelja postalo zlato, tamjan i smirna na isti način! Tereza iz Condove i Cenacule – Posljednje Večere – Kornelija Counolly sestara Djeteta Isusa, Marija Ward Marijinog Instituta, da spomenemo neke žene. Sve su to duše koje mogu stajati s Gašparom, Melkiorom i Baltazarom, s darovima za Boga u svojim rukama.

Bog može dobro istaći kardinala Newman-a, na blagdan Bogojavljenja i u vezi s Prikazanjem reći, da ti nećeš nikad promašiti u očima svojih suvremenika na način kako je promašio Newman u očima svojih suvremenika. Kao anglikanac, on je bio previše katolik za svoju anglikansku braću. Kao katolik on je bio previše anglikanac za svoju katoličku braću. U svakom većem pothvatu za Crkvu i Boga nakon svog obraćenja njemu su se protivili njegovi crkveni ljudi. Sam Rim se upleo i ispitao svetog obraćenika. Da upotrijebimo njegove vlastite riječi, on se je podvrgao «kazni klevetanja i omraženosti», koja je trajala trideset godina. U starosti on je jednom rekao: «Ja sam darovao Rimu svoje srce, ali on ga nije prihvatio. No, Bog ga je primio!» Cor ad cor laqitur – Srce govori srcu – na Newmanovom grobu je rječito.

Newman je usredotočio nastojanja i tisuće, možda milijuni danas mu se mole.

Mudraci su dali zlato i tamjan, to je istina, ali nemoj nikada zaboraviti, oni su darovali i smirnu. Kad te Bog pozdravlja može pokazati na Mali Cvijet – Svetu Tereziju, kao što istiće posljednji dar Mudraca. Ona je klasični primjer naših dana, kao jedna koja je sjajno promašila i uspjela iznad svakog očekivanja. Većina ljudi zna, da kad je ona ležala na smrtnoj postelji, jedna od njezinih susestara karmelićanki pitala je: «Što se može o njoj pisati? Što je ikad učinila?» Ti znaš odgovor. Ništa, osim da je od sebe učinila zlato, tamjan i smirnu. Ništa, osim da je prikazala sebe u Isusu Kristu, da bude pšenica i vino i da postane Misa. Ništa, nego se držala na pateni Marijinih ruku sve dane svog života, govoreći što ti moraš uvijek govoriti: «Ovo je moje tijelo. Ovo je moja krv. Uzmi to Bože, kakvo je».

Rijetko propovjednici skreću tvoje misli prema kalvarijskom tijelu na Božićno jutro. Ipak ima istine u izreci: «Krist se je rodio da umre». Ali to je samo pola istine. On je bio rođen da umre i opet uskrsne! Tu je upravo Evanđelje, koje Bog daje tebi kao Božićni pozdrav. Ti ne samo da ne možeš promašiti, ako živiš u Kristu Isusu, nego ti ne možeš ni umrijeti zauvijek! Budući da je Isus ustao od mrtvih, svaka smrt kršćanina je uskrsnuće.

Promašaji, neuspjesi u životu nisu važni. Neuspjeh na samrti, to je važno! Zahvaljujući Kristu i njegovoj Misi, zahvaljujući Bogu u njegovom pozdravu i njegovom daru ti ne moraš nikad promašiti ni u životu ni na samrti. Možeš biti potpuno bez straha u času kojeg se svi ljudi boje, ti možeš sjati od radosti u času kojeg svijet naziva najnesretnijim od svih, u satu i času kad te konačno Bog prihvati u Isusu Kristu, u satu i času kojeg kršćanski ljudi i žene poznaju kao rođenje za život vječni.

Tada te Bog konačno prihvaća, svi neuspjesi su prošli, vječna sreća je postignuta po Kristu.

Liturgija uporno tvrdi da je ovaj dar smirne bio dan da označi sahranu Kristovu. Ali, mi bi jako pogriješili kad bi gledali na ovaj sprovod kao na išta drugo osim kao na sredstvo za prijelaz na Uskrснуće. Kad Bog daje svoju riječ pozdrava na Božić tebi, ti možeš čuti kako nadodaje: «Za tebe je sveta, sretna vječnost već počela. Za tebe ni vrijeme ni svršetak vremena ne sadržava nikakav strah. Ti možeš biti samo sreća». Stoga što je sveti Pavao rekao o mom Kristu mora biti rečeno za sve prave kršćane: «Smrt neće više imati vlasti nad njim». A što je tvoj Isus rekao općenito, dogodit će se i tebi kao pojedincu: «Koji živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada».

S ocem Abrahamom Ryom, ovjenčanim pjesnikom Izgubljene parnice, ti možeš gledati smrti u oči i reći:

Ja te pozdravljam, strašna pobjednice vremena, a moje istrošene usne zaista pjevaju. Užasna smrti ja sam tvoj pobjednik. Jaka smrti gdje je žalac tvoj?

Nema smrti za one koji žive u Isusu Kristu i stavljaju sebe u Marijine ruke, kao što je učinilo betlehemske Dijete na svojem Prikazanju u hramu. Smrt je slaba u usporedbi sa snagom onih koji od sebe čine darove Bogu – zlato, tamjan i smirnu.

Ako ne shvatiš istine, koje ti Božić govori o smrti, tvoje shvaćanje istina, koje ti govore o životu jest sitna stvar. Budući je Leon Bloy jasno čuo Božji božićni pozdrav mogao je gledati na čas svoje smrti kad je bio upitan od jednog prijatelja: «Leone, što misliš o zadnjem času? – odgovorio je – «To je žarka znatiželja». Naravno, jer je on želio vidjeti Boga. On je čuo kako je Simeon pjevao pjesmu: sad otpusti, nakon što je držao Krista na svojim rukama. Što je Bloy mogao učiniti nakon što je držao istog Krista tako često u svom srcu, nego zapjevati svoj – Sad otpusti – sretnim srcem, ne sa značenjem koje je imao Simeonov – Sad otpusti – nego «Dođi Gospodine Isuse i povedi svoje dijete kući!» To je smrt kršćanina.

Majka Janet Stuart od Presvetog Srca u svojoj zadnjoj agoniji izrekla je kliktaj: «O, kako On čezne za mnom». Bog zaista čezne i za tobom, inače On ne bi bio nikad postao Dijete, niti bi to Dijete naraslo do muževne dobi, postalo mrtvo tijelo, da uskrsne na uskrsno jutro, sjajući slavom koja je Bog. Ti nećeš nikad znati koliko te Bog ljubi i čezne za tobom, dok ga ne ugledaš licem u lice.

Mudraci su se vratili drugim putem u svoju zemlju. Moramo se vratiti putem kojim je On išao, koji je svladao svijet – putem Mise – Žrtve.

Sestra Magdalena je pjevala:

Mi smo tvoje zvijezde mali Kralju i mi prosipamo zlato, sami sebe do tvojih nogu.

Biti «svjetlo u Bogu» znači biti zaodjeven u milost.

Slaviti Boga nije samo naša dužnost, to je naše najveće dostojanstvo. Stavi se na ruke Marijine kao Isus da budeš Bogu dar.

VI. Ozbiljnošću i urgentnošću Bog daje tebi tvoj cilj

U svemu dosadašnjem razlaganju naš svijet je bio pun sjaja. Prisjeti se ponoćnog neba, svjetla koje je donio Gabrijel, zatim u Aim Karimu. Sjaj se mijenja u crninu. Vrhunski umjetnik kao što je Bog unosi kontrast da nas zahvati, protrese. Vidjeli smo da su se Mudraci vratili drugim putem. Mi moramo biti spremni da stavimo u odnos naš dnevni život sa svakom izrekom sv. Pisma. Sv. Matej dalje kaže (Mt 2, 13 – 15): Pošto oni otiđoše, gle anđeo Gospodnji javi se u snu Josipu govoreći: Ustani, uzmi dijete i majku njegovu i bježi u Egipat. Herod traži da ubije dijete. Ustanu i bježe.

Tu je žurba, hitnost u svakoj riječi. Isus Spasitelj, Gospodin mora bježati da ne bude ubijen. Kako je čudan taj Spasitelj kojega treba spasiti. Kako čudan Bog koji mora bježati pred

svojim stvorenjima. Kako čudan Kralj kraljeva koji mora bježati u progonstvo zbog prijetnje malog, neznatnog kralja Heroda, koji je u stvari njegov podanik. Što hoće Bog s ovim događajem koji je tako pun suprotnosti? Zašto ovaj nesklad u ovoj lijepoj simfoniji koju zovemo Božić? Zašto ova promjena boja? Čitajući o Božjoj ljubavi prema tebi, mogao bi se lako uljuljati u lažnu spokojnost. Bog te je stvorio velikim, ali i za velike stvari koje se mogu ispuniti jednostavnim i iskrenim – Fiat – Bog hoće da budeš veseo, ali ne ludo spokojan. Zato je htio da i sveta Obitelj okuša strah koji prati bijeg od tirana.

Svemogućnost je jednim činom volje mogla pretvoriti Heroda u najmanjeg od crva, koji su ga kasnije izjeli – Sveznanje – koje je znalo sve Herodove planove i svaki pokret njegovih vojnika daje izgled potpune nemoći koja počiva na Marijinim rukama i dozvoljava uplašenom Josipu naći put preko tamne pustinje.

U božićnu veselu pjesmu sada ulazi plač, jauk i smrtni vrisak dječaka što Matej tako jasno opisuje. (Mt 2, 16, 8)

Mudraci se ne vraćaju. Herod je prevaren. Daje ubiti svu mušku djecu od dvije godine na niže. Ispunjava se riječ proroka: «Glas u Rami ču se, plač i jaukanje mnogih. Rahela plače za sinovima svojim i neće se utješiti jer ih nema».

Da dobijemo pravu sliku događaja uklonimo neke krive pojmove. Betlehem je bio mali grad, a njegova okolica bila je samo nekoliko gospodarstava oko njega. Možda je bilo svega 2.000 stanovnika u svemu, kad je Herod pobjesnio. Brojem 144.000 bili su srednjovjekovni tumači zavedeni poslanicom na Misi Nevine dječice. Ova poslanica je dio tajanstvenog odlomka u Apokalipsi u kojoj prorok Patmosa kaže «da je čuo glas s Neba» poput šuma velikih voda i udaranja jakih voda. (Otkk 14, 2 – 5)

Tada čuh glas s Neba poput šuma velikih voda i grmljavine jakog groma. A glas koji sam čuo bijaše kao glas svirača što sviraju na svojim citrama. Pjevali su novu pjesmu pred prijestoljem ... Tko su oni ... Oni i prate Jaganjca ... U njihovim ustima ne bi laži, oni su bez mane.

Srednjovjekovni prepisivači su sigurno pogriješili u prepisivanju, a moderni tumači kažu da je poubijanih dječaka moglo biti oko 20, čak i manje – 12. Ali zašto je Bog dopustio da ih i 12 bude pogubljeno? Zašto slomiti srca 12 Rahela? Mora da je bila jedna neizmjereno mudra namjera i mora da je ona u vezi s tvojom božićnom srećom? Zašto Bog unosi ovu kreštavu notu u svoju božićnu pjesmu? Sveti Augustin to naziva «slavnim mučeništvom» premda je okrutni prizor. To je nota koja izaziva tjeskobu. Lako je i istinito uskliknuti kao sv. Augustin: «Kako su se sretno rodili za vječni život – na početku zemaljskog života».

Poput njega praktično svi kasniji govornici prihvatili su sretno fraziranje Prudencija u Himnu Bogojavljenja i govorili o «cvijeću djece mučenika».

Sv. Ivan Krizostom bi nas želio osloboditi muke suosjećanja podsjećajući nas da dječaci nisu uistinu ni trpjeli. «Nevina dječica trpeći nesvjesno zadobila su palme i krunu mučeništva. Pravi mučenici milosti oni priznaju bez glasa; ne znajući stvarno zašto se oni bore i premda ne poznaju milost, oni je postižu, premda nisu svjesni smrti, oni umiru, tako beru palme i postižu krunu».

Istina, vrlo slavna istina. Nevina dječica ne poznaju nikakvog velikog trpljenja. Oni su bili premladi. Oni nisu shvaćali borbu u kojoj su se nalazili, niti pobjedu koju su zadobili sve do Uzašašća, kad je onaj, koga su oni spasili, došao da ih odvede u Nebo. Sretna su zaista bila ta djeca zbog kojih je Rahela plakala.

Ali što je s Rahelom? Tko i što bi je moglo utješiti?

Rahela na židovskom znači ovca. I tko može a da ga ne dirne njezina tužaljka nad smrću njenih jaganjaca? Oni, jer su svojom smrću spasili život samog Jaganjca Božjega, obradovali su devet nebeskih korova i samo Presveto Trojstvo, ali su rastužili Rahelu. Ista dječica osjetila su neizrecivu radost ovog dana njihovog smaknuća. Stoga sv. Augustin smiono tvrdi: «Gledaj, bezbožni neprijatelj ne bi nikada mogao obdariti dječicu ljubaznošću kao što ih je obdario

mržnjom. Zar pitaš kako? Jednostavno zato, jer im je On dao dostojanstvo i slavu vječnog života skoro prije nego su primili vremeniti život».

Mala dječica su bila pravi mučenici, nema o tome sumnje. I Bog naglašava ideju mučeništva u ovim ranim danima Božićne osmine. Mi redovnici smo tek završili pjevanje «Prime» u Časoslovu za Božićnu svečanost kad čujemo u Martirologiji pjesmu sutrašnje svetkovine, one sv. Stjepana – prvomučenika.

Sljedećeg dana mi se sjećamo sv. Ivana, Orla s Patmosa, koji teži za visinama i čitamo o njegovom mučeništvu na ovom otoku. Ali na blagdan Nevine dječice mi završavamo krug, kako je rječito naučavao sv. Bernard. On ti govori ono što mi pokušavamo da ti čuješ dok on temeljito istražuje hitnost i ozbiljnost Božju. On to čini pokazujući ti vezu između ova tri blagdana koja neposredno slijede Božić. Oni svi imaju veze s tvojim ciljem, jer svaki uči o mučeništvu.

U svetom Stjepanu, kaže sv. Opat od Clairvauxa; mi imamo želju i čin mučeništva.

U svetom Ivanu mi imamo samo želju.

U Nevinoj dječici mi imamo samo čin.

Znajući da će se mnogi usprotiviti da nazovu ovu djecu od dvije godine «mučenicima», on se suočava s poteškoćama u ovom obliku: «Zar će itko posumnjati da je kruna bila dana ovoj Nevinoj dječici ...? Ako me pitaš kakvu su zaslugu oni mogli imati da bi im Bog dao krunu, dozvoli da te upitam, koja je krivnja bila zbog koje ih je Herod pogubio? Što? Zar je milosrđe Isusovo manje nego mržnja Herodova? Zar ćeš ti reći da dok je Herod mogao usmrtniti ovu djecu, koja mu nisu ništa skrivila, zar da ih Isus radi kojega su umrli, ne može okruniti životom?»

Stjepan je mučenik po mučeništvu o kojem ljudi mogu suditi. Ivan je mučenik po mučeništvu kojeg su samo anđeli mogli vidjeti. Ali Nevina dječica su bili mučenici za ničije drugo oko, osim za oko svoga Boga. Ljudi su mogli ne naći nikakve zasluge, anđeli također, ali ti si Bože očitovao snagu i uzvišenost svoje milosti u njima. Zato je prorekao psalmista «iz usta djece i dojenčadi hvalu si pripremio sebi, da posramiš svoje neprijatelje».

Bog zna da On ima tri velika neprijatelja, koji će učiniti sve što je u njihovoj moći da ti zapriječe čuti njegov pozdrav, primiti njegov dar, živjeti njegovo Evanđelje i postići tvoj cilj. Ti neprijatelji su: svijet, tvoje tijelo i đavao. Zbog ova tri neprijatelja imaš ovaj blagdan Nevine dječice i Bijega u Egipat. Da tvoj Božić bude, veseo Rahela plače i neće se utješiti, jer Marija i Josip žure u Egipat. Ukratko, da se smetu njegovi i tvoji neprijatelji, nevina dječica moraju umrijeti. Mi moramo polako razriješiti ovaj nesklad, s velikom pažnjom proučiti ovu savršenu umjetnost. Ovaj svijet je Božji svijet. Stoga je divan. Svaki atom u njemu izašao je iz Božjih ruku i On je vidio, da je sve dobro. Ne treba se čuditi, ako te ovaj svijet snažno privlači. Ipak je ovo Božje stvorenje nepouzđano. Novac, moć, užitak, slava, popularnost, politički položaj, ekonomija, društvo, sve su to Božja stvorenja i sva su vrlo, vrlo dobra. Svatko ti može pomoći da učiniš što su nevina dječica činila, savršeno slaviti Njega. Ali sve te stvari samo su sredstvo, a ne svrha – cilj. One su samo stvorenja, a ne Stvoritelj. One su samo instrumenti da hvališ Onoga koga mora hvaliti svaki instrument. One su samo igračke.

Božić je vrijeme igračaka. One te mogu naučiti duboke istine o tebi i tvom Bogu, o tvom životu i tvome cilju. Pogledaj što djeci znači samo pogled na jednu igračku. Svaka njihova crta lica dobiva novo svjetlo i živost. Njihove ruke se pružaju da je uhvate, njihova srca su ispunjena radošću. To je prava uloga igračaka. Bog je ispunio svijet igračkama za tebe. Na svako stvorenje se može gledati upravo kao na igračku, koju ti je Bog dao za tvoje uživanje. Uistinu postoji Santa Claus – nositelj darova. Ali njegovo ime nije Djed Mraz, pa ni sveti Nikola. Njegovo ime je ono, koje se Izabrani narod nije usudio ni izgovoriti, ali kojeg mi u Novom Zavjetu volimo ponovo i ponovo izgovarati: Jahve – Ja jesam. Stari Zakon je bio u mnogočemu Zakon straha i ropstva. Pod njim je čovjek bio sluga Božji, a sinagoga je bila učitelj i nadziratelj. Ali otkako nam je Bog dao svoga Sina, sve se promijenilo. Sada je Bog

naš Otac, Nebo je naš dom. Naša baština je sve što Bog posjeduje i sve što Bog jest. A daleko od toga da je Crkva samo učiteljica i nadziratelj. Ona je Majka koja ljubi i hrani svoju djecu Bogom, za Boga i s ljubavlju ih vodi u njihov dom. Ali sve ovo nam ne oduzima naše igračke. Mi smo još djeca i najstariji među nama. I mi se možemo tako zadubiti u vremenite igračke da možemo zaboraviti našu Majku i čak ne mariti za našeg Oca. Mi se možemo tako potpuno u njima izgubiti da ne izgubimo samo dan Božića, nego i Božićno vrijeme i čak beskrajni dan, vječnost i samog Krista. Zato je Bog sada hitan, urgentan u ovom pozdravu. Zato je plač i jauk u Rami, i zato se Rahela ne će utješiti. Zato su neka nevina djeca bila ubijena, a Dijete koje je bilo i jest Bog, bilo je odnešeno u progonstvo. Bog nas mora uzbuditi s mnogo istina, među kojim nije najmanje da njegov Božićni pozdrav i dar postaje Evandjelje, koje nam kazuje da je naš konačni cilj da budemo svjedoci Istine.

Igračke su dobre ali se ne treba zaljubiti u njih. Ljubav pripada Bogu. Evandjelje kazuje put i cilj.

Stoga se ne smijemo izgubiti u igračkama. Mi moramo moliti kao Luy Guiney u svoj pjesmi «De optimio Maximo – O najboljem, najvećem».

«Užitak je prijetnja slabome. Snaga je mirni pijesak. Slava podrugljivo dovikivanje, ako ne dolazi od Tebe.

Te stvari su kao jutro i nitko ne niječe da su drage, ali mene oslobodi od njih.

Da mogu biti obnovljen i hodati slobodno između mojih novorođenih radosti.

Ti budi blizu mene i drži moje ruke na Ljepoti, a ne na igračkama zemaljskim.»

Bog je blaženstvo. Vremenite stvari su igračke. Ti si dijete vječnosti, a tvoja vječnost je već počela. Važna je hitnost ovakvoga dana i svakog sata. U njemu im moramo svjedočiti za istinu, da je Bog obdario nas na Božić! Imam Spasitelja. Ako znaš što znači svjedočenje ti ćeš razumjeti zašto Bog dovodi sv. Stjepana, sv. Ivana i Nevinu dječicu do jaslica u špilji čim se Krist liturgijski rodio. Biti svjedok znači biti mučenik. Sveta Majka Crkva želi da uvidimo da smo rođeni u krštenju da postanemo Krist, On koji je bio najveći mučenik ovoga svijeta. Stoga mi, ako hoćemo biti vjerni njegovom pozivu, postat ćemo mučenici ili kao sv. Stjepan i željom i činom, ili kao sv. Ivan samo željom a ne činom, ili, ma kako mladi, kao Nevina dječica, činom a ne voljom.

Krštenje je bilo rođenje novoga Krista, stoga i dan Božića. Sv. Augustin to jasno naučava kada kaže: «Kršćanin je drugi Krist». Krštenje je bilo rođenje ne plemenitog bića nego bića koje će živjeti božanskim životom. Stoga krštenje je uvođenje, ne samo u svetost, nego u herojsku svetost, uvođenje u samu Božju svetost. Božji dar tebi nije ništa manje nego sam Bog. Ti moraš živjeti njegovim životom. Ti moraš svjedočiti za njegovu istinu. To je razlog tvog dolaska na svijet. Sjeti se da je vrijeme ona dragocjenost koju toliki lakomisleno rasipaju. To je stvorenje Božje koje je bačeno na pozadinu vječnosti. Njegova svaka pojedina sekunda može kupiti vječnost sreće s Bogom ili beskrajnu mržnju i neizdrživu nesreću u Paklu. Njegov svaki čas koji prolazi zahtijeva da svjedočiš za Kristovu istinu ili ćeš možda i nehotice svjedočiti za strašnu istinu Antikrista. Bog govori tebi, govori to sa strašnom ozbiljnošću i hitnošću. **Vječnost se kupuje vremenom. Ne reci Gospodaru vremena da za Njega nema vremena.**

Glasnim tugovanjem Rahele, koje dopire do tvog uha Bog kaže: «Život je ratna stvar. Zemlja je borilište. Ti si putnik prognanik, izgubljeni sin, daleko od svog doma. Ti si uza sve to ipak vojnik Isusa Krista i član vojujuće Crkve». Ove oštre izjave moraju te uzdrmati. One ne znače da moraš ostaviti svoje igračke, nego da ih moraš prepoznati kao igračke. Dok ih uživaš ne smiješ ih učiniti svojim životom. Ti imaš blaženstvo pred sobom. Ono se može postići samo jednim od ova tri mučeništva od kojih svaki poziva na život u Isusu Kristu.

Leon Bloy, kad su ga jednom pitali zašto će odgojiti svoju djecu, on je poput munje odgovorio: «Za mučenike».

Krštena osoba nema drugog cilja u životu. Ona mora svjedočiti za Kristovu istinu pretvarajući svoj život u Misu, a Misa je savršeno mučeništvo nije tvoje mučeništvo krvavo, crveno kao Kristovo, niti brutalno kao svetog Stjepana, niti kratko kao Nevine dječice. Ti, poput Ivana, možeš jako dugo živjeti, što je bez sumnje najteže od svih teških mučeništava. Ali ako moraš odgovoriti na Božji božićni pozdrav, ti moraš biti mučenik. Drugog puta nema.

Kako jasan kontrast Bog upotrebljava da okrijepi tvoju hrabrost pred teškom životnom činjenicom! U ovom bijegu u Egipat koji izgleda kao krajnja slabost jest Božji dokaz, da nema na zemlji sile osim njegove. Herod je bio silnik, koji je tiranizirao Judejom skoro četrdeset godina.

Herodov plan ubiti Isusa. Bijegom je Isus spašen. Važni su Božji planovi.

Suprotstavi Josipa, Mariju i Dijete Herodovim izvježbanim plaćenicima. Promisli sve usputne informacije koje je Herod dao i primio. Ipak, on nije nikad saznao točno, kada se Isus rodio. Isus je bio daleko u Egiptu s Marijom i Josipom, dok su silnici gmizali među puzavim dvorom, dok konačno nisu umrli, a da nisu nikad dotakli Dijete Isusa. Ti si Krist. Čega se moraš bojati od silnika ovoga svijeta? Tirani i igračke trebali bi te poticati na smiješak i da veselo uzvратиš na Božji božićni pozdrav. Bog želi da ideš dolje u Egipat, da naučiš da je On i u svojoj najhitnijoj poruci slavio svoju radost. Egipat je zemlja koja te može poučiti tako mnogo o igračkama. Stoga su bezbrojni mali i veliki u čovječanstvu koji su se igrali s njima ovdje. Malo njih zamišlja Egipat, a da ne misli na piramidu koja je na svoj način spomenik igračkama, koja ti može poslužiti kao središte tvojih razmatranja. Velika piramida bila je podignuta punih 2.000 godina prije nego je Abraham daleko u Uru Kaldejskom čuo kratku Božju riječ: «Izađi iz ove zemlje ... i ja ću od tebe učiniti velik narod». (Gen. 12-1-2).

Budući je Abraham čuo tu riječ i povjerovao 2.000 godina prije nego se Krist rodio ti si u 20. stoljeću barem 6.000 godina od građenja ove kule. Ipak, prije nego je njezin prvi blok bio položen, civilizacija je bila već potpuno zrela i posve u opadanju. Zbog toga je čovječanstvo bilo već staro kad se Abraham uputio u Egipat. U Kristovo vrijeme Egipćani i još neki drugi narodi još su se igrali igračkama. Da su nekoga u vrijeme Abrahamovo pitali koje će od ovih visoko razvijenih i čvrsto utemeljenih društava izvršiti najveći utjecaj na buduće čovječanstvo, tražilo bi se od njega jako veliko proročanstvo. Egipat je imao genije za organizaciju, brončano doba keltske civilizacije imalo je trgovačkog blaga i pomorskih mogućnosti. Dok je Babilon razvio snažnu ekonomiju, Asirci su podlo, čak divlje agresivni. Ipak, da je ijedno ljudsko biće moglo onda unaprijed pogledati Božjim okom, kao ti sada pogledom unatrag, on bi prešao preko ovih sila s njihovim blagom i vještinama i gledao Abrahama s njegovim malim plemenom Thare. Ova neznatna šačica morala je imati najjači utjecaj na svu buduću povijest i svakog sina čovječjeg, jer oni su bili Božji izabranici kao što si i ti.

Ali moraš izaći iz ove zemlje, iz ove okolnosti i ići kamo te Bog vodi.

Babilon, Egipat, Asir – nestali su. Abraham i njegovo potomstvo su vječni i ti si vječan!

Više je nego uvjerljivo gledati velike piramide i spoznati da je prije ovih građevina više kao u snu Bog mislio na tebe i tvoj Božić. Sjetiti se, da je jednom Abraham također gledao na ove spomenike znači imati povjerenja u Božju moć i tvoje prihvaćanje kvalitete igračaka u moći ljudi bit će osveženo. Stoga da si živio 2.000 godina prije Krista ti bi bio prisiljen nazvati kao najbeznačajniju grupu na zemlji Abrahama i njegovo pleme Thare. Ipak 2.000 godina poslije Krista ti znaš da su oni bili najznačajnija šačica Božja, jedina grupa koja je pravo utjecala na budućnost i čiji potomak ima čak i danas veliki utjecaj.

Njihova prisutnost u 20. stoljeću sigurno će reći nekim povjesničarima, da kad govore o neiscrpnom zakonu «ponavljanja» koji upravlja narodima i kulturama i čak religijama i

naučava ih da svaka civilizacija ima «svoje vrijeme» i svaki narod «svoj rast i opadanje». Oni govore i naučavaju besmisao. Ima samo jedan zakon povijesti na što nas podsjeća Abraham u prisutnosti velike piramide... To je neodoljiva Božja Volja. To je način kako je Izabrani narod gledao povijest. Ne kao uvjetovano utjecanje, nego kao razvoj nepromjenjivog Božjeg plana za čovjeka. Protiv svakog iskustva i svakog prividnog razloga ovaj narod je zadržavao nepokolebljivu vjeru, da ih je Svevišnji Bog izabrao da objave svijetu istinu i dadu povijesti značenje, a to se značenje sadržava u sudbini njihovog naroda. Ovaj jedini pastirski narod od nekoliko tisuća duša imao je poruku nad svim porukama za čovječanstvo. Oni su morali reći da će biti Božić. Oni su morali poučiti da su vremenite stvari igračke.

Isus, Marija i Josip pobjegli su u Egipat da te pouče, da je tvoj Bog živ i istinit, da su svi ljudi, bez obzira kako moćni bili, samo slaba Božja stvorenja koja vrše njegovu volju. Bog želi da ti znaš, da si u progonstvu. On je zabrinut kad govori. On zna kako može biti zavodljiv njegov svijet. Ali Bog želi da spoznaš, da je svijet tvoje mjesto progona, tvoja egipatska zemlja. Ali, ako je ovaj divan svijet samo mjesto tvog progonstva, koja je onda tvoja domovina? Ako čuješ ugodnost Božjeg glasa i Božje povjerljivo vodstvo, ako možeš biti njegov član na putu u dom, što ćeš dakle tek biti kad stigneš tamo? Ako je ovo noć života, kakva će biti zora i dan iza nje? Ako je sva ova ljepota samo sjena, kakva će onda biti Bit?

Egipat ti govori o tvom vječnom Jeruzalemu.

Sjeti se zašto su Marija i Josip vodili Dijete u zemlju piramida i sfinga. Njegov čas još nije došao. Vazmeni Jaganjac mora narasti do savršenstva, koje se traži za Žrtvu.

Ti slaviš rođendan, ali Bog unosi smrtni dan usred tvog slavlja. On te hoće poučiti da moraš biti mudar dok si u progonstvu. Ti moraš pobjeći kad je potrebno, tako da možeš živjeti s milošću kad dođe tvoj čas, čas kojega je od vječnosti odredio Bog, čas kad moraš doći kući.

Krist, Dijete zahvaljuje svom poočimu i svojoj ljubaznoj Majci što su odabrali pravo sredstvo da On postigne pravi cilj.

On je počeo živjeti u zemlji Izabranog naroda. Onda je ušao u pogansku zemlju da bi bio spreman kad udari Božji sat. Naravno svaki sat u tvom životu je Božji sat. Ti moraš upotrijebiti svako pravo sredstvo za Božji cilj u svakom satu. Ti mu moraš dati slavu u svakom času, svakog sata, svladavajući njegove i svoje neprijatelje. Ovo će često tražiti bijeg u Egipat, jer ti moraš sačuvati život Djeteta u sebi, dok se ne ispuni Božji čas za žrtvu.

Bog ti govori s ozbiljnošću i hitnošću. Stoga On želi da znaš da će tvoj smrtni dan biti tvoj pravi rođendan, i da je tvoj rođendan po krštenju bio dan kad si primio obavezu da živiš za Krista i jednog dana da umreš za njega, kako su to učinila Nevina dječica. Bog ti daje razlog života i smrti, a taj razlog je On, čije rođenje slavimo na Božić.

Koja utjeha za tebe jest u činjenici da ćeš se roditi za vječni život u času kojeg je odredio neizmjerljivo ljubazni Bog. Ako bude potrebno, On će poslati anđela tvojim roditeljima ili tebi da te spasi za onaj blaženi čas, onaj čas tvog – Idite, Misa je! – završetak tvoje životne mise.

Bog će te pozvati u čas kojeg je u svojoj ljubavi odabrao.

Postoji samo jedna strana koja pobjeđuje, Božja strana. A ti si na toj strani. Na Trgu sv. Petra u Rimu stoji kameni stup u velikom cirkusu Nerona. U njegovo središte su duboko udubljene riječi: Krist pobjeđuje, Krist vlada, Krist kraljuje. Ovo bi se slobodno moglo svesti na: «Krist jedini pobjeđuje».

Iz Egipta sam pozvao Sina svoga, stoji u sv. Pismu, koje se moralo ispuniti.

Izraelski narod je bio kažnjen zbog nezahvalnosti progonstvom u Egipat. Ali Bog, koji je ljubav, govori preko usta proroka: «Jer je Izrael bio dijete i Ja sam ga ljubio, pozvao sam svoga Sina iz Egipta». Izraelski narod je bio slika Krista, jedinorođenog Sina, koji je trebao biti pozvan iz Egipta, konačno u vječnu Obećanu zemlju.

Ti si u Egiptu. Bog će te jednom pozvati u Obećanu zemlju, ako budeš mudar sve dane svoga (života) progonstva i ako budeš bježao kad treba bježati.

Nemoj zaboraviti da je Egipat bio zemlja Vazmenog Jaganjca. Isus je morao ići tamo, jer On je pravi Vazmeni Jaganjac, koji je bio pozvan iz Egipta, da spasi – prikazanjem Mise – Žrtve.

Usporedba je jasna. Ti si u Egiptu. Bog će te jednog dana pozvati s istom svrhom kao što je pozvao svog pravog Vazmenog Jaganjca.

To će biti poziv za tvoju životnu misu. Ti ćeš joj reći tako pobjedonosno kako je to učinio Krist, ako budeš dovoljno pametan da iskoristiš sva sredstva, koja ti Bog stavlja na raspolaganje, da budeš pravi Isus.

Trebaš životne mudrosti, dar Duha Svetoga.

Bog ti govori da je život na zemlji ispunjen hitnošću, ali nije potreban strah. Protiv svjetske mudrosti, podmuklosti tijela i đavla ima jedan neprobojni oklop, sveta mudrost, onaj teološki dar, kojeg ti je Bog dao krštenjem. Upotrijebi ga i jednog dana Bog će te pozvati da svjedočiš za istinu da te je On ljubio vječnom ljubavlju.

Vidiš kako Bog rješava taj nesklad? Vidiš li kako je stvarno veseo njegov poziv? Crnina je bila samo za kontrast. Nesklad samo da naglasi veličanstvenost melodije.

Bog ti govori, da premda si u progonstvu, ti si uvijek građanin svetog Božjeg grada, da premda je raj zemaljski prvi Adam izgubio, drugi Adam, koji je bio odnesen u Egipat, omogućio ti je da imaš raj zemaljski u srcu. Ti si u progonstvu, ali tvoje nebo je već počelo. Ti si u vremenu a ipak je tvoja vječnost počela i nastavlja se. Ti se moraš boriti da dođeš k Bogu, ipak Bog dolazi k tebi u svakom tvom događaju dana i noći, u svakom dahu tvog disanja, u svakom kucaju tvog srca.

Bog govori da dok si okružen silnicima, koji su gori od Heroda, ti ćeš uvijek izbjeći njihovom maču, ako samo slušaš njegove anđele i izvršavaš njegove naredbe.

Sve možeš nadići i proći neozlijeđen ako slušaš Božji glas.

VII. Povratak i samoća otkrivaju bogatstvo života Riječi Božje

Sv. Matej opisuje bijeg, pokolj Nevine djece i povratak zbijeno u nekoliko redaka svog drugog kratkog poglavlja.

Rahela još plače i izgleda da se neće utješiti kada anđeo ponovo ustrese Josipa u snu.

Kada umre Herod, anđeo se Gospodnji ukaza u snu Josipu u Egiptu i reče mu: «Ustani, uzmi dijete i Majku njegovu te idi u zemlju izraelsku, jer su umrli oni, koji su htjeli ubiti dijete.

Vidi kako je uzaludno boriti se protiv Boga. Vidi kako se točno ispunjavaju proročanstva. Herod umire. «Iz Egipta sam pozvao Sina svoga», odmah se ostvaruje. Zar ne čuješ kako te Bog moli, tražeći tvoje apsolutno pouzdanje, savršeno i potpuno povjerenje u Njega? Ti si Krist, Nebo će se pobrinuti za tebe u onaj određeni čas kao što je učinio s Isusom. Nema mjesta strahu za one koji žive u Kristu. Ipak mora biti mnogo mjesta za uzdržljivost, strpljivost. Tada Josip ustade, uze dijete i njegovu Majku te dođe u zemlju Izraelsku. Ali kad je čuo da u Judeji vlada Arhelaj mjesto svoga oca Heroda, poboja se ići tamo. Pošto primi u snu opomenu od Boga, ode u pokrajinu Galileju; tamo dođe i nastani se u gradu zvanom Nazaret, da bi se ispunilo što su rekli proroci: Zvat će ga Nazarećanin.

Misli Božje nisu misli čovječje. Ljudski se planovi izjalove, Božji nikada!

Izgleda posve sigurno, da je Josip planirao vratiti se u Betlehem i nastaniti se u svom prebivalištu sa svojom ženom, koja je bila Majka Božja i sa svojim Bogom koji će ga zvati «Otac». Što je moglo biti naravnije? Zar nije čak car August učinio Josipa duboko svjesnim da je on sin Davidov i da je Betlehem bio njegovo pradjedovsko sjedište? Zar ne čuješ Mariju

kako mu govori o svim proročanstvima koja su se odnosila na Dijete njezina krila i njihove veze s Davidom i Betlehemom? O čemu su drugom mogli govoriti u svom progonstvu? Zar ono nije izgledalo Božji plan? Zar se nisu Nebo i Zemlja udružili da ih odvedu iz Galileje u Judeju za njegovo rođenje? Što je drugo moglo biti naredba iz Rima nego Božja volja i Božji način da njegov jedini Sin potječe iz malog grada koji nam je svima bio poznat kao «Toranj Davidov». Bilo je vjerovatnije, da bi se bili radije vratili u Gazu, kad su čuli da Arhelaj vlada Judejom. Zbog toga je Josip zastao i radosno Nebo za Svetu Obitelj se naoblačilo.

Ovo je vjerovatno bilo najradosnije putovanje Svete Obitelji, osim možda jednog drugog otajstva koje je promatrano u ovom poglavlju, prvog ulaska u Jeruzalem, kad je Isusu bilo dvanaest godina.

Putovanje iz Nazareta u Betlehem bilo je s Josipove strane spojeno s previše zabrinutosti zbog okolnosti da ono bude ugodno kad je Marija bila još s djetetom pod srcem. Bijeg u Egipat bio je sve osim ugodan kako si već vidio. Ali ovaj povratak je bio sama radost, dok nisu stigli u Gazu. S kojim različitim osjećajem je morao Josip probuditi Mariju, nakon što je čuo od anđela, da je Herod mrtav i da se oni moraju vratiti u zemlju Izraelsku. S kojim neizrecivo drugčijim osjećajem je Marija morala uzeti Dijete u svoje ruke! A kako se i Isus sa znanjem koje je imao kao Bog morao razveseliti da se za Oca ispunjava jedno drugo proročanstvo: «Iz Egipta ...» Možeš biti siguran da je svaka milja bila kratka i svaki sat tek čas kad su napustili zemlju Nila i ponovo ušli u pustinju. Čak i ovo golo prostranstvo moralo je imati divan kliktaj u sebi za svete putnike. To je način kojim bi Bog htio živjeti svaki život u radosti. Radost koja kliče zbog toga što se Bogu ugađa, što ga se ljubi i što se vrši njegova sveta Volja pa makar bili i u pustinji života.

Radost zbog ugađanja Bogu i vršenja njegove volje je iznad svih životnih poteškoća.

Zar ne možeš zamisliti kako je Josip iznio planove Mariji dok su prolazili pješćanom pustinjom? On će otvoriti radionicu u Betlehemu. Bit će tamo dosta posla. On će se pobrinuti da njihova kućica bude udobna. On će napraviti posebni krevetić za Dječaka i osigurati mu da ima mnogo stvari za igru. A Marija, budi uvjeren, bila je ispunjena najsretnijim sudjelovanjem. To je bilo putovanje ispunjeno do vrha nježnošću, dok nisu došli do Gaze.

«Iz Egipta ...» Oni su došli s istom spremnošću kako su išli i u Egipat. Ali kad im je bilo rečeno da Arhelaj vlada u Judeji, Josip je zastao. Možda to nije sigurno za Isusa. Možda je, vjerojatno Arhelaj strahovao, kao i njegov otac da bi se netko, praveći se Mesijom, mogao pozivati na naslov kralja. Mogao bi se dogoditi ponovni pokolj nevinih, ako Arhelaj čuje da se Isus vratio.

Radost je često pomućena zbog nepredvidljivih okolnosti – stoga prepusti brigu Božjoj brizi.

Tada je ponovno u snu Josip čuo Nebo. Josipu nije bilo teško odlučiti da se vrati u Nazaret. Istina je, da je bilo samo dva dana putovanja i to lakog do Betlehema, dok je Nazaret bio daleko na sjeveru, ali Nazaret je bio mnogo više dom Josipov i Marijin, nego je Betlehem ikada bio! Ipak treba uzeti u obzir dijete i njegovu budućnost. Ali zar oni ne bi mogli prepustiti to u ruke Božje? Tako su se vratili na sjever preko Askelona, Ašalada i Cezareje. Iza toga cesta je bila ravna. Oni su išli prijelazom Megedo, prošli lijepu povijesnu ravnicu Esdrelon i konačno stigli kući.

Matej nam govori da je to bilo ispunjenje proročanstva da bi se Isus nazivao Nazarećanin. Ali učenjaci su u tančine ispitivali proroke, a da nisu našli takvo proroštvo. Ipak znamo i previše dobro da se je Isus zvao Nazarećanin.

Sjećaš se da se je Natanael podrugivao tom gradu.

Vjerojatno je on citirao jednu staru izreku kad je pitao: «Zar išta dobro može doći iz Nazareta?» Mi također znamo da je službeni Rim stavio ovaj naslov na Isusov križ tako da će

biti poznat kao Isus Nazarećanin za sva vremena. Još više njegovi raniji sljedbenici zvali su se «Nazareni», pa čak i danas Židovi i muslimani daju isti naslov sljedbenicima Marijinog Sina. Sv. Jeronim i većina katoličkih tumača za njim tumače da se Matej, ovdje općenito osvrće na mesijansko proročanstvo, a ne na ijednog proroka ili proročanstvo. Stav proročanstva o Mesiji pokazuje njega kao onoga koji će biti prezren, kao nekog od onih iz prezrenog kraja i grada. Isus se rodio u Betlehemu. Tijekom javnog života Kafarnaum je bio njegovo središte, ali za sreću na Zemlji i za najsvetije boravište na svijetu mi moramo ići u Nazaret i pogledati Isusa, Mariju i Josipa, kao Svetu Obitelj Nazaretsku.

Jedna riječ će savršeno označiti što ćete vidjeti tamo. Ona ti pokazuje pravi izvor radosti, koji je vlastiti Božić i čitavom životu kršćanina. Ta riječ je obična.

U nazaretskoj kući Isus će provesti ostatak svog života sve do početka javnog djelovanja. Njegova Bezgrešna Majka će biti s njim svakoga časa. Ovdje će i pravedni Josip živjeti i umrijeti. To znači da imaš pred očima kuću, koja sadržava Boga i Majku Božju i čovjeka koji je najbliži Kristu. Očito je daleko svetija nego samo sveto nad svetima u Jeruzalemu.

Sveti Luka sažimlje prvih dvanaest godina u ove retke: «Dijete je raslo i jačalo napunjavajući se mudrošću i milost je Božja počivala u njemu». (Lk 2, 40)

O onih 18 godina nakon nalaska u hramu isti evanđelist piše: (Lk 2, 51 – 52)

«Tada siđe s njima u Nazaret i bijaše im poslušan. Njegova je Majka sve te događaje brižno čuvala u svom srcu. A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i pred ljudima.»

Pobliže prouči ove retke i ti ćeš naučiti da je najveći dio Božjeg života na zemlji bio običan. Za veliku većinu dječaka moglo bi se napisati: On je jačao tijelom i dušom kako se razvijao njegov razum. Zar ne bi i mnogi roditelji mogli reći za svoje sinove: Bio nam je poslušan i napredovao je u dobi, razumijevanju i milosti ...?

Ipak, to su samo fraze koje ti kazuju kako je Sin Božji rastao do muževnosti. One ti kazuju kako je kroz trideset godina slavio Boga. Sad je tu najvažnija točka. Isus je bio na Zemlji za onu istu svrhu kao i ti. I ja i ti stavljeni smo tu da slavimo Oca. On je to učinio savršeno, tako običnim životom, da kad je u svojoj trideset i prvoj godini počeo sebe objavlјivati svijetu, da su ljudi u čijoj je sredini živio bili šokirani i čak su se sablažnjavali. Kada je počeo naučavati i propovijedati oni su uzviknuli: «Zar ovaj čovjek nije tesarov sin? A njegova majka ne zove li se Marija?» (Lk 13, 55 – 56)

Tako su ga pravo poznavali samo kao što se ljudi malih sela međusobno poznaju. Oni su ga vidjeli kako raste od djetinjstva do dječastva i zatim do muževne dobi. Gledali su ga kako se igra najprije u Josipovoj radnji, zatim kako postepeno uči zanat od svog oca i konačno kako ga preuzima od oca i postaje seoski drvodjelac. To je sve bilo tako obično i on je izgledao tako jednostavan i običan da je bila prava sablazan što se digao propovijedati.

Sva ta običnost mora ti dati nadahnuće. Kristov sakriven život sadržava uzbudljivu istinu da možeš postati poput Krista u onom što svatko smatra običnim i što u stvari jest obično. Isus, koji je bio i jest Bog, nikad nije gubio niti časak vremena, dok je bio na Zemlji. On sam tvrdi da je uvijek činio ono što se sviđjelo Ocu. To znači, da Nazaret sa svojim godinama tako ispunjenim običnošću dobro pristaje u velikoj drami Spasenja i ne kao nevažna uloga. To znači da On, koji je bio prvorodenac među braćom, spašavao je svoju braću i kroz sve ove godine u Nazaretu upravo tako stvarno, samo mnogo manje dramatično, nego kroz ona tri sata tragedije na Golgoti. To je istina koju naučava sveti Tridentinski Sabor, kad izjavlјuje da je onih osamnaest sati Isusove muke i smrti bio glavni, ali ne i jedini dio njegovog Otkuplјjenja. Ovo je točno vrhunac što će Bog učiniti kad te pozdravlјja na Božić. To je kao da bi rekao: Moj Sin, postavši obično ljudsko biće, otkupio je čovječanstvo. Ti, jedno obično ljudsko biće možeš postati kao moj Sin i pomoći završiti ljudsko spasenje na sasvim običan način.

To je radost kršćanina i Božića i ti si spašen, jer toga dana rodio se za tebe Spasitelj, koji je Krist Gospodin, a ti preporođen u Kristu Gospodinu možeš također postati Spasitelj.

Tu je Božji pozdrav, njegov dar, njegovo Evanđelje i tvoj cilj. Možeš li biti išta drugo nego biti radostan? A sjeti se, naglasak je na riječi običan!

Ali Bogu običan ne znači osrednji (polovičan). Stoga u njegovom Kraljevstvu nema mjesta za osrednjost. On nam je to rekao sam, kad je skoro žestinom govorio Laodicejcima i rekao: «Poznam tvoja djela. Nisi studen niti vruć. Oh, kad bi bio studen ili vruć, ali jer si mlak, ni vruć, ni studen, izbacit ću te iz svojih usta».

Bogu običan ne znači mlak, niti ono što znače moderni izrazi normalan ili prirodan. Stoga, kad si bio kršten prestao si biti prirodan! Mnogim modernima to znači «beznačajno» kad govore o nečemu da je «normalno». Bog ne misli ni na jedno od ovoga kad tvrdi da budući je njegov Sin, pravi Bog od pravoga Boga postao običan čovjek, obični ljudi trebaju postati slični Bogu. Možda će objasniti ovo ako kažemo da Bog misli «uobičajen». On misli da moraš živjeti svoj uobičajeni dan, vršiti svoje uobičajene dužnosti, susretati se s problemima, pozdravljati one s kojima živiš na svoj uobičajeni način. On bi htio da budeš kao što si obično u jednoj namjeri koja bi morala biti uobičajena kod tebe, slava Božja i dobro ljudi.

Ti si spašen jer se za tebe rodio Spasitelj. A sada se pitaj: Od čega si spašen?

Nisi spašen od bolesti, trpljenja, žalosti ili smrti ... Ti ćeš sve ovo dobro upoznati. Možda će te nešto od ovoga pratiti cijelog života. Zato te betlehemske Dijete nije spasilo od ovih stvari. Niti te spasilo od uznemiravanja i napasti. To ćeš sresti u nekom obliku svaki dan, možda svaki sat dana. Postoji izreka da «pravednik pada sedam puta» jasno je da nisi spašen od grijeha.

Nisi spašen od vremenitih stvari, kojih se smrtnici boje, nego od nečega čega se mi smrtnici dovoljno ne bojimo. On te spasio od vječnosti bez Boga, od Pakla, od vječnog neuspjeha i beskrajnog očaja, od grižnje savjesti i vječne mržnje, od one muke pameti koja čezne za istinom, ali je nikada ne može posjedovati, od one muke volje, koja uvijek hlepi za dobrom, a nikad ga ne može dohvatiti. On te spasio od onog neizrecivog pakla, da ne ljubiš Boga.

Spasio te je već ovdje na Zemlji od agonije koja može slomiti srca, pameti i duše. On ti je dao Evanđelje i cilj. Milijuni toga nemaju. On ti je dao smisao života i smisao smrti. Tisuće milijuna žive također bez toga. On ti je dao sposobnost da shvatiš bit, dok drugi mogu samo tapkati i dodirivati sjenu i prividnost. On ti je dao filozofiju života, koja je stvarno teologija vječnosti. On te spasio od mnogo toga, te će trebati čitava vječnost da shvatiš i da zahvaljuješ za taj svijet istine koji je sadržan u retku: «Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj, koji je Krist Gospodin.» (Lk 2, 11)

Sada promisli, zbog čega te je On spasio. On te spasio za sreću ovdje i u vječnosti. Svako ljudsko biće traži sreću. Neki se ljudi zadovoljavaju stvarima koje ih usrećuju ovdje na Zemlji. Ali samo oni, koji traže Isusa Krista poznaju izvor sreće, koji ne presuše. Samo oni koji su čuli Božji pozdrav i prihvatili njegov dar poznaju Isusa Krista. Stoga je ispravno reći da te je On spasio od neuspjeha za potpuno zadovoljstvo; od toga da ne vidiš istinu samo u sjeni, nego da je posjeduješ u svjetlosti; od jalovosti da ne uspiješ u dobru, već za radost da posjeduješ svako dobro; od grozničavog pokusnog traženja, za mir stalnog porasta pronalaženja; od umora kušnjem ovog ili onog zadovoljstva, za radost koja uvijek pomlađuje; od neprestane zabrinutosti koja leži na dnu svih nanosa plime i oseke, da budeš kao igračka vjetrova za utjehu, koja dolazi od jakog, stalnog kormila koji vodi u poznatu određenu luku. Bog te spasio da ne posrneš u tami i omogućio ti da hodaš u svjetlosti. Od časa kad si počeo ljudski živjeti, od kada si počeo misliti i htjeti, i ići prema cilju, tebi je trebala istina, svjetlo po kojem hodaju sva razumna bića. Možeš vidjeti tolika ljudska bića koja stvarno ne hodaju, ma kako bio živahan njihov korak. Oni posreću. Oni su slijepi. Njih vodi slijepac, jer ne znaju da im se rodio Spasitelj. Oni nisu čuli što si ti čuo. Tebi se rodio Spasitelj koji te spasio da budeš u najboljem slučaju najinteligentnija životinja i zato da budeš u najbolju ruku visoko obrazovani čovjek i zato da budeš barem najograničenije i najgluplje božanstvo.

Rodio ti se Spasitelj da te spasi od nesreće vremenite i vječne i za radost da budeš sličan Bogu svaki čas svog života na Zemlji i u beskrajnom životu na Nebu!

Bog te nadario samim sobom, koji je Svjetlo i Istina, sa sobom koji je Dobrota i Ljepota, sa sobom koji je Živi Život. Bog te nadario Isusom Kristom, a ti ne samo da Mu moraš odvratiti na njegov pozdrav, nego i na njegov dar. Stoga ti moraš biti Isus Krist!

VIII. Ti si onaj za koga Ljubav čini takve stvari

Isusovo poslanje bilo je spasiti sve ljude. On je to divno izvršio. Svi su otkupljeni. On je utemeljio Crkvu, čija su vrata otvorena svima. Stoga je ona jedno vidljivo sredstvo, koje je Bog ustanovio, po kojemu se mogu svi ljudi spasiti. Ipak mora da si osjetio paradoks prolazeći ove stranice. Bog nije postao čovjekom, niti je utemeljio Crkvu za neku nejasnu općenitost. Bog stvarno poznaje pojedinca. S Njim i njegovom Crkvom uvijek je jedna po jedna duša, što znači posjedovanje i vječna odgovornost svake pojedine osobe.

Zato ti moraš biti tako samosvjestan kao što je bio veliki i velikodušni sv. Pavao, kojeg je ovladala ona snažna i prodorna ideja: «Bog me je ljubio i predao se za mene». To je istina i za njegovu Crkvu. Stoga ona nije samo njegov glas, nego njegova sama «Riječ». Ona je mistično tijelo njegovog Krista, njegovog Pomazanika. Ali ti znaš da osobe posjeduju tjelesa. Stoga ti možeš jednostavno i istinski reći: Crkva je Krist. Zato se ne moraš čuditi kad opaziš da ova Crkva, ova jedna i jedina univerzalna Crkva, za sve ljude svih vremena, svih mjesta, je Crkva koja se zanima za pojedinca. Papa u Rimu, svaki njezin kardinal, svaki pojedini nadbiskup, biskup, prelat i svećenik je ispunjen zanimanjem za pojedinca. Oni žele spasiti svaku pojedinu dušu – svakoga. Njih zanima pojedino ljudsko biće sa svim svojim mogućnostima da budu božanske. Naravno, oni žive za Riječ, jer On, Božja Riječ ne može živjeti na Zemlji bez svojih članova, njegovih pojedinih, odijeljenih, pojedinačnih članova. Nije potrebno reći da se Kristova hijerarhija, od Vrhovnog svećenika do posljednjeg zaređenog svećenika, jako zanima za opće dobro univerzalne Crkve i svih ljudi.

Slušaj bilo koju Papinu božićnu poruku, ili bilo kojeg prelata, pastira ili župnika i ti ćeš vidjeti kako je općenito njihovo zanimanje. Ako bolje slušaš, ti ćeš uvidjeti da je svaki član koji poučava ili upravlja tijelom Crkve, duboko svjestan da postoji međusobni odnos između cjeline i njezinih dijelova, da dobro cjeline zavisi o dobru pojedinaca koji sačinjavaju cjelinu. Tako je fokus – središte – na pojedincu. Stoga dok Crkva ima ustrojstvo, ona nije stroj. Dok se ona ponosi organizacijom, ona je stvarno organizam. Ona živi, diše i miče se u svojim članovima, u onima koji upravljaju ustrojem i podržavaju organizaciju. Pojedinac će uvijek biti glavno zanimanje. To je Volja Božja. Vidio si da je Krist bio za Misu, a Misa je za pojedine duše ljudi. Za tvoju dušu i moju. Ljubav čini takve stvari.

Upravo kao što se ni Marijin Sin nije zanimalo za čovječanstvo, nego za čovjeka – ljude, tako i njegov zamjenik Papa neće se zanimati za Rusiju, nego za pojedine Ruse; ne za Ameriku, nego za svakog pojedinog Amerikanca, ne za svijet ljudi, nego za odijeljene pojedine osobe svijeta. Stoga Krist nije došao za stado, nego za pojedine ovce, osobito zalutale. Za Boga, za njegovog Sina, za Crkvu koju je Sin osnovao bio je, jest i bit će pojedinac ono što vrijedi. Na posebnom Sudu sudit će svakome osobno, ne priznaje kolektivnu odgovornost ni zasluge.

Nakon što smo upoznali da Božja providnost nije ono maglovito, bezlično upravljanje svijetom, nego Božja ruka u tvojoj ruci i Božje srce u svim tvojim interesima. Nakon što si spoznao da su anđeli svuda oko tebe, nad tobom i tvojom obitelji, tvojom Crkvom, gradom i narodom, oni svojim naviještenjem traže tvoj «Fiat». (pristanak)

Bog ti je dao razum da bi mogao upoznati njega Velikog, Nevidljivog, gledajući vidljive stvari njegovog svijeta. Dar je i to što si kruna nad svim vidljivim stvorovima. On ti je osim razuma dao i svjetlo vjere koja ti omogućava pogled u nevidljivi Božji svijet i spoznati nešto

od njegovih tajni. On ti je dao srce kojim ljubiš dobro i volju da prioneš tim srcem uz tu ljepotu. On te obdario voljom koja je jaka i slobodna. On te stvorio na svoju sliku i priliku, ali to nije dosta njegovoj ljubavi. On je htio s tobom dijeliti svoje vlastito biće. Zbog toga je Krist došao. Zbog toga je bio Božić. Dok si bio dijete, veselio si se igračkama. Kasnije si odbacio igračke i zanimao se za druge stvari. Predmet tvojih želja se mijenjao godinama. Postizao si stvari i uspjehe, ali više nisi bio tako radostan kao dijete. Ostarjeti ćeš i gledati život mudrijim očima i pohlepniim srcem. Ljubit ćeš dublje većim zadovoljstvom i manjim nemirom. Ali ono najbolje tek mora doći. Bog ti je spremio vječnost, koja će biti jedan beskonačni Božić, jer ćeš gledati licem u lice Njega koji je Krist i koji je bio Misa.

Po Kristovoj Misi i po tvojoj misi biti ćeš pridružen stanovnicima Neba. Pravi nositelj darova na Božić je Onaj koji je dao život svima.

Bog je postao čovjekom iz ljubavi da bi se u ljubavi mogao popeti na križ i napraviti od njega oltar na kojemu će reći svoju prvu Misu. On je prikazao tu Misu da bi ljudi mogli biti uzdignuti do Boga, da bi mogli imati udjela u njegovoj naravi, živjeti s Njim još dok su na Zemlji, da postanu prava Božja djeca i pravovaljani baštinici njegovog Neba. Ta Misa je neizmjenjiva stvar, Žrtva u kojoj Bog prikazuje i biva prikazan, On je Svećenik i Žrtva, Darovatelj i neizmjenjivi Dar. Misa je Božja i za Boga je savršena naknada njegove uvrijeđene neizmjenjivosti. Ali ona je i za tebe i mora biti tvoja.

Postali smo kršćani po Kristovoj Žrtvi – Misi. Bog je ljubav na križu i Boga moramo ljubiti u svim našim «križevima». Na svom križu On je rekao Misu koja je zadovoljila Boga, spasila i posvetila ljude. Mi moramo činiti isto od svojih križeva. To je jedini način da budemo radosni u vremenu i u vječnosti.

DODATAK

Misli u samoći

(Toma Merton)

Radost kontemplacije je odvažnost pogledati u neograničeno i biti sam s Bogom.

U doba kad se je totalitarizam svuda proširio da obezvrijedi i ponizi ljudsku osobu, nadamo se da je ispravan zahtjev na svaku zdravu reakciju u korist ljudskih neotuđivih prava, pravo na ljudsku samoću i unutarnju slobodu. Ljudsko društvo mora se sastojati ne od članova i mehaničkih jedinica nego od osoba. A biti osoba uključuje odgovornost i slobodu, a za to se traži unutarnja samoća, osjećaj osobnog integriteta i vlastite realnosti, kao i moguće sposobnosti da se preda društvu ili da se to uskrati.

Ako si uronjen u bezličnu ljudsku masu, izgubit ćeš sposobnost da ljubiš, a onda se ta masa može održati samo nasiljem i zloupotrebom vlasti. Tada zavлада servilnost, ulagivanje, povrijeđenost i mržnja.

Nikakav tehnički napredak neće izliječiti mržnju koja izjeda vitalnost materijalističkog društva poput duhovne rak-rane.

Jedini lijek mora uvijek biti duhovan. Nema koristi govoriti ljudima o Bogu i ljubavi, ako nisu sposobni slušati i čuti taj govor. **Uši kojima se sluša poruka Evandjelja su sakrivene u ljudskom srcu, a one ne mogu čuti ako im ne pomogne samoća i šutnja.**

Drugim riječima, **vjera je stvar slobode i samoodređenja, slobodno prihvaćanje slobodno danog dara milosti.** Čovjek ne može prihvatiti duhovnu poruku dok su njegov um i srce zarobljeni automatizmom. On će uvijek ostati tako zarobljen dokle god bude uronjen u masu bez individualnosti i bez svog osobnog integriteta (cjelovitosti).

I.

Nema veće nesreće u duhovnom životu nego biti uronjen u nestvarnosti, jer se naš život održava i hrani vitalnim odnosom prema realnostima izvan nas i iznad nas. Kad se naš život hrani s nestvarnošću, on mora skapavati i umrijeti.

Smrt, preko koje mi ulazimo u život, nije bijeg od stvarnosti nego naše potpuno predanje realnosti. Treba se povući od stvorenih stvari da bi bolje vidjeli njihovu stvarnost i istinu, a potom da bi ih mogli procijeniti. Tek tako možemo vidjeti Boga u njima, i tek tada možemo započeti kontemplaciju, tražiti i naći Boga u svemu.

Pustinjaci su mislili da pustinja ima vrijednost u Božjim očima. Ona ljudima ne može ništa ponuditi niti ih privući. Pustinjom je lutao Izabrani narod da bi našao Boga. Božji je plan bio da Ga oni nađu i ljube. Pustinja je mjesto gdje čovjek može naći sebe u ovisnosti o Bogu. Tu stoji on i njegov Bog.

Pustinja je i mjesto gdje možeš poludjeti. To je mjesto gdje se sklanja zao duh. On je zao, ali i ludi duh, koji je izgubio svoje dostojanstvo i čeka čovjeka da ga napadne i prevari.

A što je pustinja danas?

Mjesto novog strašnog stvaranja, mjesto pokusa one sile kojom čovjek nastoji uništiti ono što je Bog stvorio i blagoslovio. Danas, u vijeku najvećih tehničkih dostignuća, divljina konačno postaje prava divljina. Čovjek više ne treba Boga, hoće da živi od svojih «zaliha». Gradovi koji se dižu kao babilonska kula preko noći i sjaju, nisu više slika Božjega grada nego Babilona ... a iznad njih se diže i razlijeva zaglušujući smijeh Sotone. Tu brat vrebna na brata, a gradskim venama teče novac kao umjetna krv. U pustinjskoj utrobi nastat će i doći najjače i najveće sredstvo uništenja.

Gledajući to, očistimo srce i u njemu stvorimo samoću. Čovjek, novac i mašinerija idu u pustinju, ne da se bore sa Sotonom kao Krist, nego da vjeruju njegovim obećanjima snage i bogatstva i da se klanjaju njegovoj «mudrosti». A onda se ta pustinja seli posvuda. Svuda možemo naći samoću i boriti se protiv protivnika i očistiti svoje srce u Božjoj milosti.

Samoća je i sklonište očaja. I očaj je sada svuda. Nemojmo misliti da je naša unutarnja samoća u prihvaćanju poraza. Beznađe je ponor bez dna. Nemoj misliti da ćeš ga savladati zaboravljajući ga.

Naša je samoća u tome da s suočimo s očajem, ali ne da ga prihvatimo, nego da ga savladamo nadom u Križ. Treba se uvijek boriti s malodušjem. Ta borba je naša samoća. Ako se borimo naći ćemo Krista na našoj strani, u protivnom slučaju možemo Ga nikad ne naći.

II.

Temperament ne određuje nekoga za sveca, a drugoga za propalog. Svi temperamenti mogu biti materijal za propast ili za spasenje. Mi moramo shvatiti da je naš temperament Božji dar, talent s kojim moramo surađivati dok «On ne dođe». Nije važno kako je bijedan ili težak, mi ga moramo iskoristiti i možemo postići više nego da je dobar, a nije iskorišten za dobro.

Sv. Toma kaže da je čovjek dobar ako njegova volja uživa u dobru, da je zao ako uživa u zlu. On je krepostan kad nalazi sreću u kreposnom životu, a grešan kad ga veseli grešan život. Stoga stvari koje volimo kazuju kakvi smo. Čovjek se poznaje po svrsi, ali i po početku. Ako ga želiš upoznati u svakom času gledaj kako je daleko od svog početka i kako je blizu cilju. Stoga čovjek koji griješi, ali ne voli svoje grijehe, nije u punom smislu grešnik.

Dobar čovjek dolazi od Boga i k njemu se vraća. Čovjek bira kad stigne u doba razuma, ali na njegov izbor utječe njegovo djetinjstvo i temperament s kojim se rodio. Na njega će utjecati i drugi oko njega, događaji u svijetu i društvo u kojemu živi. Uza sve to, on je u biti slobodan. Ali sloboda ne djeluje u moralnom vakuumu, niti je potrebno stvoriti takav vakuum koji bi garantirao slobodu naše aktivnosti.

Poticaži izvana, jaka sklonost temperamenta i strasti u nama ne mogu spriječiti našu slobodu. Sve to samo određuje njezinu akciju postavljajući neka ograničenja.

Temperamentno ljutit čovjek može biti skloniji ljutnji nego drugi. Ali dok je on u uporabi razuma on je još slobodan, da se ljuti ili ne. Njegova sklonost srdžbi je samo sila u njegovom karakteru koja se može okrenuti na dobro ili zlo prema njegovoj želji. Ako želi što je zlo, njegov temperament će postati sredstvo zla protiv drugih ljudi i čak protiv njihovih duša. Ako on želi što je dobro, njegov temperament će postati kontrolirano sredstvo u borbi protiv zla koje je u njemu i pomažući drugima da savladaju poteškoće koje susreću. Čovjek ostaje slobodan da bira dobro ili zlo.

Kršćanstvo nije stoicizam! Križ nas ne posvećuje uništavajući ljudske osjećaje. Ljudskost treba obogatiti a ne uništiti, razvijati sposobnosti pod utjecajem milosti.

Svetac je savršen čovjek. On je hram Duha Svetoga. On na individualni način razvija ravnotežu, savršenstvo i red što ga nalazimo u ljudskoj Isusovoj naravi. Isusova duša hipotetski ujedinjena s Božjom Riječju uživa u isto vrijeme i bez proturječnosti: jasno gledanje Boga i obične, jednostavne, intimne ljudske osjećaje: ljubav, samilost, žalost, sreću, zadovoljstvo, umor, zabrinutost, strah, utjehu i smrt.

Ako smo bez ljudskog osjećaja, mi ne možemo ljubiti Boga na način koji se očekuje od čovjeka. Ako ne odgovorimo na ljubav, ne može nas ljubiti Srce Čovjeka – Isusa, Boga, Sina Božjega i Pomazanika Božjega.

Asketski život provoditi s najvećim obzirom za ono temeljno, ljudsko što pripada osobi, pa stoga i svetosti, jer svetac je čovjek u kojem se potpuno razvila Božjom ljubavlju osoba na sliku i priliku Stvoritelja. Asketska disciplina ne šteti našu osjetljivost. Ako se stvarno odričemo sebe, lišit ćemo se često i stvari koje trebamo. Mi trpimo kad mrtvimo svoja sjetila, osjetljivost, maštu, prosuđivanje i volju, ali to je usmjereno pročišćavanju istih. Naša sjetila su otupila neurednom upotrebom. Pokora ih ispravlja i daje im prirodnu vitalnost. Pokora pročišćuje oko savjesti i razuma, što nam omogućava jasno mišljenje i zdravo prosuđivanje. Pokora jača djelovanje volje, usmjerava i uređuje osjećaje. Nedostatak samoodricanja i samodiscipline odražava polovičnost u duhovnom životu, molitvi i vjerskom životu. Samoodricanje je život u vlastitoj pustinji s ciljem da nađemo Boga. Moramo se vratiti iz «pustinje» poput Isusa sa sposobnošću da proširimo i produbimo svoj pogled, da se ojačamo protiv laži i zasjeda Sotone.

III.

Duhovni život nije mentalni (misaoni) život. On nije samo misao. Niti je, naravno, život senzacije, život osjećaja i kušanje duhovnih i Božjih stvari.

Ali duhovni život ne isključuje misao i osjećaje. On treba jedno i drugo. On nije samo usredotočen na «svijetle točke» duše. To nije život iz kojeg su isključeni pamet, mašta i tijelo. Kad bi tako bilo, malo ljudi bi ga moglo provoditi i to ne bi bio život. Ako čovjek živi, živi mu i tijelo i duša, pamet, srce i duh. Sve treba uzdići i preobličiti Božjim djelovanjem u ljubavi i vjeri.

Nema koristi od meditiranja samo mišljenjem. To može još škoditi ako se svodi na to da se misao uzima kao život, a ideje kao djelovanje. Ljudska aktivnost nije samo mentalna. Mi moramo živjeti od onoga što mislimo, jer inače znanje ne koristi za život. Treba misao uskladiti s mišljenjem, a mišljenje sa životom, da rastemo iskustvom starih stvari u novim, a novih u starim. Tako je život zauvijek nov.

IV.

Pravo samosvladavanje se ne postiže vlastitim snagama nego snagom Duha Svetoga. Da se možemo odreći sebe, moramo se najprije upoznati i posjedovati jer ne možeš se odreći onoga što ne posjeduješ. Moramo vladati sobom da bi se odrekli svoje volje i povjerali se u Božje ruke, u Kristove ruke, da bi On svladao ono što mi ne možemo svojim silama.

Da postignemo vlast nad samima sobom, moramo imati uvjerenje i nadu u pobjedu. A da održimo tu nadu živom, moramo znati što je pobjeda i isto tako kakav je poraz.

Čovjek koji se bori za apstraktnu krepost o kojoj nema iskustva, nema nade u pobjedu. Svatko ima instinktivnu želju za dobrim i bježi od zla. Ali želja je besplodna dok ne iskusimo što je dobro. Ali ako nemamo kreposti, kako je možemo iskusiti? Božja milost, preko Krista našega Gospodina, izaziva u nama želju za krepošću, a ta želja je već neko iskustvo kreposti. Bog nas čini sposobnima da volimo krepost prije nego je posjedujemo potpuno.

Milost ljubavi sadržava u sebi sve kreposti na sakriven i potencijalni način, kao što su lišće i grane sakrivene u žiru hrasta.

Habitualna krepost donosi sobom sve kršćanske kreposti u klici. Djelotvorna milost nas potiče da ostvarimo onu sakrivenu snagu i da ostvarimo ono što ona znači: Krist djeluje u nama. Zadovoljstvo dobrog čina se katkada mora spomenuti, ne da hranimo svoju samodopadnost, nego da nas podsjeti da kreposni čini nisu samo mogući i vrijedni, nego da oni postaju lakši, radosniji i plodniji, nego čini mana koje su suprotne i frustriraju ih.

Lažna poniznost ne smije nam oteti zadovoljstvo zbog onog što smo postigli i što je potrebno za naš duhovni život, osobito na početku.

Istina je da kasnije mi možemo ostati s našim pogreškama koje ne možemo savladati, da bi se u poniznosti dalje borili protiv nečega što izgleda nesavladivo bez ikakvog zadovoljstva zbog pobjede. Mi možemo biti potaknuti da se odrekemo čak zadovoljstva zbog dobrih ideja, da bi dokazali da radimo s višim ciljem nego što je naše zadovoljstvo. Ali da se odrekemo tog zadovoljstva moramo ga najprije postići. Ispočetka je potrebno osjetiti zadovoljstvo zbog svladavanja. Nemojmo ga se bojati željeti.

V.

Lijenost i kukavičluk su dva najveća neprijatelja duhovnog života. Oni su najopasniji pod maskom diskrecije. Ova varka ne bi bila tako opasna da sama diskrecija nije jedna od najvažnijih kreposti duhovnog čovjeka. Zaista, sama diskrecija mora nas poučiti koja je razlika između kukavičluka i diskrecije.

Diskrecija veli što Bog želi od nas i što ne želi. To nam nameće dužnost da odgovorimo na nadahnuća milosti i da vršimo Božju volju.

Lijenost i kukavičluk pretpostavljaju našu sadašnju udobnost Božjoj ljubavi. Oni se boje nesigurnosti budućnosti jer se ne pouzdavaju u Boga.

Diskrecija nas upozorava na promašena nastojanja, za kukavičluk su svi naponi promašeni, pa i kad su obavezni. Lijenost bježi od svih rizika. Diskretnost bježi od beskorisnog rizika, ali nas potiče na ono što traži od nas vjera i Bog.

Kada je Isus rekao da Kraljevstvo Božje silu trpi, htio je reći da se ono može postići samo cijenom nesigurnog rizika. U svakom slučaju, ako slijedimo Isusa moramo riskirati sve da bi sve postigli. Moramo riskirati vidljivo da postignemo nevidljivo. I mi znamo da se isplati riskirati, jer prolazno nestaje. Nevidljivo je vječno.

Treba nam odvažnosti da postignemo jednostavnost. Kukavičluk nas drži u dvoumici i oklijevanju između svijeta i Boga. U tom oklijevanju nema prave vjere. Nikad nismo sigurni, jer se ne predajemo vlasti nevidljivog Boga. Oklijevanje je smrt nade, a molitvu čini nemogućom. Moli, ali nesigurnom nadom da će postići. Koja korist od molitve, ako nemamo povjerenja u Boga?

VI.

Nema pravog duhovnog života bez ljubavi Isusa Krista. Imamo duhovni život samo zato jer nas On ljubi. Duhovni se život sastoji od primljenog dara Duha Svetoga i njegove ljubavi, jer

je Presveto Srce Isusovo htjelo u svojoj ljubavi da mi živimo po Duhu Svetome, po Duhu koji izlazi od Oca i Sina i koji je Isusova ljubav prema Ocu.

Ako spoznamo kako je velika Isusova ljubav prema nama, nećemo se nikad bojati pristupiti k Njemu u svem svojem siromaštvu i bijedi, duhovnoj oskudici i slabosti. Zaista, kad spoznamo istinsku prirodu njegove ljubavi prema nama, mi ćemo radije ići k Njemu siromašni i bespomoćni. Mi se nećemo nikad stidjeti naše slabosti. Možemo se radovati ako vjerujemo da se njegova snaga očituje prema nama kad smo bijedni. Najsigurniji znak da smo primili duhovno razumijevanje Božje ljubavi prema nama jest ako cijenimo svoje siromaštvo i bijedu u svjetlu njegovog neizmjernog milosrđa.

Moramo ljubiti svoje siromaštvo kako ga je Isus ljubio. On je umro na Križu da prikaže Ocu naše siromaštvo i obdario nas je bogatstvom svog neizmjernog milosrđa.

Moramo ljubiti siromaštvo drugih kako ga je Isus ljubio. Moramo ih gledati očima njegovog sažalijevanja. Ali ne možemo imati pravog sažaljenja prema drugima, ako nismo voljni primiti smilovanje i oprostjenje naših grijeha. Najveća opasnost za kršćanina je kad počne razmišljati: «Hvala Ti Bože što nisam kao onaj tamo ...»

Ne možemo znati oprostiti, ako ne znamo što znači biti oprošteno. Stoga se moramo radovati što nam braća mogu oprostiti. Moramo si uzajamno opraštati i dozvoliti da se Isusova ljubav očituje u našem životu, jer praštajući jedan drugome činimo ono što je Isus učinio nama.

VII.

Kršćanin je onaj koji potpuno živi u Kristu, za Krista, po Kristu. On živi u vjeri svog otkupljenja, u ljubavi prema Otkupitelju, koji je ljubeći nas umro za nas, živi nadasve u nadi života koji će doći. Nada je tajna duhovnosti. Ona niječe naše prosudbe i želje, odbacuje svijet u sadašnjem stanju ne zato što je zao, nego jer mi nismo u stanju najbolje koristiti njegovu dobrotu. Mi se veselimo u nadi. Uživamo stvorene stvari u nadi i to ne kakve su u sebi nego kakve su u Kristu, koji je pun obećanja. Stvari su dobre ako su odraz Božje dobrote. Uskrsli Krist nosi obećanje novog neba i nove Zemlje, novu nadu.

VIII.

Svaki grijeh je kazna za prvi grijeh, za nepriznavanje Boga, za nezahvalnost prema Bogu. Ako ne ljubimo Boga, mi Ga ne poznavamo. Bog je ljubav. Deus caritas est. Naše se poznavanje Boga usavršava zahvalnošću. Mi smo zahvalni i uživamo u saznanju istine da je Bog ljubav.

Euharistija – Žrtva hvale i zahvaljivanja je goruće središte poznavanja Boga, jer u Žrtvi Isus zahvaljuje Ocu, prikazuje se i potpuno žrtvuje na slavu Oca, za naše spasenje. Poznavanje Boga je više nego žrtva. Mi ne možemo spoznati Boga dok Ga ne ljubimo i slavimo.

Nema neutralnosti između zahvalnosti i nezahvalnosti. Tko nije zahvalan tuži se na sve. Tko ne ljubi mrzi sve. U duhovnom životu nema indiferentnosti između ljubavi i mržnje. Zato je mlakost koja izgleda indiferentnost tako pogubna. Mlakost u kojoj duša nije ni vruća ni hladna, niti odlučno ljubi, niti odlučno mrzi, je stanje u kojem se odbacuje Bog i njegova Volja, a izvana se pokazuje ljubav prema Njemu samo da ne upada u oči i sačuva samopoštovanje. To je stanje koje nastaje zbog nezahvalnosti za Božju milost. Čovjek, koji odgovara na Božju dobrotu i priznaje sve što je primio, ne može biti polovičan kršćanin.

Prava zahvalnost i licemjerje ne može ići zajedno. One su nespojive. Prava zahvalnost je iskrena, ako nije iskrena nije ni prava.

Zahvalnost je više nego misaona vježba i formula riječi. Biti zahvalan znači priznavati Božju ljubav u svemu što nam je dao, a dao nam je sve. Svaki naš dah je dar njegove ljubavi. Svaki čas postojanja je milost jer sobom nosi obilje milosti. Zahvalnost je stoga uvijek budna za novo divljenje i hvaljenje Božje dobrote. Zahvalan čovjek iz iskustva zna da je Bog dobar!

IX.

Što znači poznavati i iskusiti svoju «ništavnost»?

Nije dovoljno okrenuti se s nezadovoljstvom od svojih iluzija, pogrešaka i mana, odijeliti se od njih kao da ih nema, kao da su od nekog drugog, a ne moje. To je samo veća varka, to je samo lažna poniznost reći: «Ja sam ništa» - to je bacanje udice za pecanje tuđe pohvale - kao da kažem «Želio bih ne biti ono što sam».

To može potjecati od našeg iskustva, nedostatnosti i nemoći, ali to ne unosi u nas mir. Da stvarno upoznamo našu ništavnost moramo je ljubiti. A ne možemo je ljubiti ako ne uvidimo da je ona dobra. A ne možemo vidjeti da je dobra ako je ne prihvatimo. Nadnaravno iskustvo naše ovisnosti je poniznost koja ljubi i cijeni iznad svega naše stanje moralne i metafizičke nemoći pred Bogom.

Ljubiti svoju «ništavnost» na taj način: ne smijemo prezirati ništa što je naše, ništa što smo mi sami. Mi moramo vidjeti i priznati da je sve to naše i da je sve dobro, dobro u svom pozitivnom smislu, jer dolazi od Boga. Dobro u našoj nedostatnosti, jer naša nemoć, čak naša moralna i duhovna bijeda privlače Božje milosrđe. Ponizan čovjek želi biti ljubljen od Božjeg milosrđa, zato prihvaća svoju bijedu i ljubi je. Blago siromašnima duhom.

X.

Duhovni život treba živjeti, a ne ga samo poznavati i proučavati. Svaki život gine i propada ako je iskorijenjen iz svog elementa. Milost je usađena u narav čovjeka i čitav čovjek je posvećen prisutnošću i djelovanjem Duha Svetoga. Živimo kao duhovni ljudi kad tražimo Boga. Isus se utjelovio da intimnim ujedinjenjem Boga i čovjeka spasi čovjeka. Živio je običnim životom, da posveti običan život svih ljudi, svih vremena. Ako želimo biti duhovni, živimo najprije svoj obični život. Nemojmo se bojati odgovornosti i neizbježnog neuspjeha u radu koji će nam Božja volja označiti. Bacimo se u stvarnost i nađimo se u Božjoj volji i njegovoj mudrosti koja daje život svuda oko nas. Vjera daje svjetlo za upoznavanje Božje volje u svagdašnjem životu. Bez tog svjetla ne možemo stvarati prave odluke. Bez te sigurnosti nema vrhunarnog povjerenja i mira. Posrćemo i padamo i uz najveće svjetlo, ali kad smo u pravoj duhovnoj tami mi čak i ne vidimo da padamo.

Da živimo duhovno, mi moramo stalno obnavljati svoju vjeru. Mi smo kao kormilar u magli koji sluša glas s drugih brodova i možemo stići u luku samo uz veliku budnost. Ne smijemo gubiti osjećaj za duhovna nadahnuća. Moramo biti sposobni odgovoriti na najmanje upozorenje koje dolazi iz dubine duše, koja je duhovno živa. To je savjest – Bog u nama.

Razmatranje je jedan od načina da se održiš budan, a zahtijeva beskrajnu odvažnost i ustrajnost. U razmatranju se moli i govori čitavim bićem. To je usmjerenost našeg tijela, pameti i duše prema Bogu u šutnji, pažnji i klanjanju. Dobra meditacija je potpuno obraćenje svega sebe Bogu. Treba izaći iz uhodanosti, osloboditi srce od svakodnevnih briga i zaposlenja. Tko ne može to postići, ne može ni meditirati. Možda nedostaje velikodušnost pa se ide krivim putem i završava se bespomoćno.

Treba nastojati da čitavo naše biće bude usmjereno prema Bogu, da bi Ga čuli i dali odgovor. To usmjerenje naše nutrine postiže se samo vjerom, dubokom, jednostavnom i iskrenom i s nadom koja zna da je kontakt s Bogom moguć, s ljubavlju koja želi iznad svega ono što hoće Bog.

Katkada je meditacija samo borba da se usmjerimo Bogu, da vjerom tražimo njegovo lice. Katkada stvari izmiču kontroli i onemogućavaju meditaciju. U tom slučaju dosta je vjera i dobra volja. Neuspjelo ali iskreno i pošteno nastojanje traženja Boga može biti meditacija. To znači da Bog ubraja i neuspjelo nastojanje kao uspjelu meditaciju. Katkada je ovaj nutarnji neuspjeh znak nutarnjeg života, jer čini da se potpunije i smirenije predamo milosrđu Božjem i da samo o njemu ovisimo.

Ako Božjom pomoći uspijemo potpuno se usmjeriti Bogu i staviti na stranu sve ostalo da bi govorili s Njime i častili Ga, to ne znači da Ga možemo uvijek zamisliti i osjećati njegovu blizinu. Ako smo posve svjesni sebe, svjesni smo i Boga. U prisutnosti smo Onoga koji je prisutan u nama. Svjesni smo Onoga, koji je svjestan nas. Ljubimo Onoga od koga smo ljubljani. To nije gledanje licem u lice, ali je sigurna prisutnost bića uz Biće koje svim silama poštujemo i u kojemu sva bića imaju svoje bivovanje. «Oko» koje otkriva njegovu prisutnost je u samom središtu naše poniznosti, u središtu naše volje, u dubini naše duhovne prirode. Meditacija je otvaranje toga oka.

XI.

Nahranjeni sakramentima i oblikovani molitvom i crkvenim naukom moramo tražiti u Crkvi mjesto koje Bog hoće za nas. Kad ga nađemo, život i molitva postaju jednostavni. Tada možemo otkriti što je u stvari duhovni život. Ne ovisi o mjestu, poslu ili načinu molitve. To je smireno predanje čitavog bića Bogu kojemu se klanjamo. To je spoznaja da je On sve, da smo mi ništa. On je središte kojemu je sve usmjereno. Naš je život od njega. Naš život i smrt ovise potpuno o Njemu. Čitav naš život Njemu je unaprijed poznat i uklapa se u plan njegove mudre i milosrdne Providnosti. Besmisleno je živjeti kao da Ga nema. Svi naši planovi i duhovne ambicije beskorisne su bez Njega, ako ne dolaze od Njega i ne vode Njemu. Jedina stvar koja vrijedi je njegova slava. U molitvenom životu nemojmo tražiti plod molitve već samoga Boga. A Boga ne možemo naći bez Boga, ako nam se On sam ne otkrije. I kad Ga tražimo već smo Ga našli, jer nadahnuće da Ga tražimo potječe od Njega.

Što smo zadovoljniji sa svojom bijedom to smo bliži Bogu, jer onda prihvaćamo mirno svoje siromaštvo očekujući sve od Boga.

Siromaštvo je izlaz na slobodu, jer ne nalazeći ništa u sebi, izlazimo iz sebe da otpočinemmo u Bogu, u kojemu je sva naša nada. Postoji stanje u duhovnom životu kad nalazimo Boga u sebi, ova prisutnost je učinak njegove ljubavi. To je njegov dar koji ostaje u nama. Svi su Božji darovi dobri, ali ako se bavimo više njima nego Onim koji ih je dao, oni gube na svojoj dobroti. Kad dođe pravo vrijeme da idemo dalje u duhovnom životu, Bog povlači osjećaj svoje prisutnosti da ojača našu vjeru. Tad je vrijeme da izađemo iz sebe i iznad sebe gdje ćemo Ga naći. To se postiže čvrstom vjerom, nadom koja je kao užareni ugljen pod pepelom naše bijede. Tražimo Ga poniznom ljubavlju u služenju braći. Tada kad Bog bude htio, tad će se On pojaviti i podići nas k sebi u jednostavnosti.

Koja korist da upoznamo svoju slabost ako ne vapimo Bogu da nas podrži svojom snagom? Što vrijedi spoznati svoje siromaštvo, ako ga ne koristimo tako da zazovemo Božje milosrđe? Loše je biti zadovoljan u uvjerenju da se posjeduju neke kreposti, ali je još gore biti bezbrižan i nepokretan uz svijest slabosti i grijeha. Vrijednost naše slabosti i naše bijede jest u tome da je to tlo u koje Bog sije sjeme želja. Pa ma kako izgledali napušteni, pouzdana želja da Ga ljubimo, usprkos naše bijede, znak je njegove prisutnosti i zalag našega spasenja.

XII.

Ako želiš duhovno živjeti moraš objediniti svoj život. Život je ili čitav duhovan ili nije uopće duhovan. Ne može se služiti dva gospodara. Tvoj je život oblikovan ciljem za koji živiš. Ono si što želiš. Da objediniš svoj život objedini svoje želje. Da produhoviš svoje želje, želi biti bez želja. Živjeti u duhu znači živjeti za Boga u kojeg vjerujemo ali kojeg ne vidimo. A to željeti Boga znači odreći se svega vidljivoga. Posjedovati Njega koga ne možemo razumjeti znači odreći se onoga što se razumije. Otpočiniti u Njemu, koji je iznad svih stvorenja, znači odreći se svega stvorenoga.

Odričući se svijeta mi osvajamo svijet, uzdižemo se nad njegovu mnogostrukost i obnavljamo ga u jednostavnosti ljubavi koja u Bogu nalazi sve.

To je Isus htio reći riječima: «Tko izgubi svoj život za Boga, naći će ga».

28. glava Joba – 3. Baruh govori da je Božja mudrost sakrivena i da ju je nemoguće naći, a ipak završava da ju je lako naći, jer strah Božji je mudrost.

Redovnik nikada ne smije nikad tražiti mudrost izvan svoga zvanja. Drugdje je neće naći jer za njega ona je u njegovu zvanju. Mudrost je sam život redovnika u samostanu. Živeći svoj život redovnik nalazi Boga, ali ne dodajući mu ništa što Bog nije stavio u njega. Život nam se otkriva samo ukoliko ga živimo.

Redovnički život je pun Božjeg milosrđa. Sve što redovnik radi u skladu sa zvanjem, po Božjoj je volji i na njegovu Slavu. Vršeci volju Božju primamo Božje milosrđe, jer samo po daru njegove milosti možemo vršiti njegovu volju čistom i vrhunaravnom nakanom. A On nam daje tu nakanu, koja nam služi samo kao sredstvo da dobijemo više milosti, više milosrđa povećavajući sposobnost da ga ljubimo. Što je veća ta sposobnost veća je i naša snaga da Ga slavimo, jer On je slavljen samo svojim darovima i On je najviše slavljen od onih u kojima je njegovo milosrđe proizvelo veću ljubav. «Malo ljubi kome je malo oprošteno». (Lk 7, 47).

XIII.

Najsiromašniji čovjek u redovničkoj zajednici nije onaj kome je dodijeljeno najmanje predmeta na uporabu. Siromaštvo nije samo stvar posjedovanja stvari. To je stav koji nas vodi odricanju nekih prednosti u upotrebi stvarima. Čovjek može ništa ne posjedovati, ali pridaje veliku važnost osobnom zadovoljavanju i uživanju, koje želi postići od stvari koje su zajedničke svima: pjevanje u koru, govor u kapitolu, čitanje u blagovaoni, slobodno vrijeme i drugo osobno vrijeme.

Obično je najsiromašniji čovjek u zajednici onaj koji je na svačijem raspolaganju. Njega svatko koristi i nikad nema vremena da učini nešto za sebe.

Siromaštvo se može odnositi na stvari po našem mišljenju i našem «stilu» kao nešto što ide za našim učvršćivanjem ili afirmacijom, da budemo drukčiji od drugih, da nadvisujemo druge, tako da se osjećamo ugodno u tim posebnostima, a smatramo ih «posjedom».

Siromaštvo nas ne mora praviti posebnima. Ekscentričan čovjek nije siromašan u duhu. Čak sposobnost da pomognemo drugima i da im ustupimo vrijeme i posjedovanje može biti priljubljenost, ako ovim činima silimo druge na obaveze prema nama. Jer na taj način ih nastojimo pridobiti i imati vlast nad njima radi onoga što smo im učinili.

XIV.

Čitanje mora biti iskazivanje časti Bogu svake istine. Mi otvaramo srca riječima stvarnosti koju je On stvorio ili najvećoj stvarnosti koja je On sam. To je također čin poniznosti i poštovanja prema drugim ljudima koji su instrument preko kojih nam Bog priopćava svoju istinu.

Čitanje daje Bogu više slave kada se njime obogaćujemo, kad je to dublji čin, ne samo našeg razuma, nego čitave osobnosti uronjene i osvježene u mislima, razmišljanju, molitvi ili pak u samoj kontemplaciji Boga.

Knjige nam mogu govoriti kao Bog, kao ljudi, kao gradska buka u kojoj živimo. Govore nam kao Bog kada nam nose svjetlo i mir, kada nas ispunjavaju tišinom. Govore nam kao Bog kada ih ne želimo nikad ostaviti. One nam govore kao ljudi kada ih želimo ponovo čuti. Govore nam kao gradska buka kada nas zarobljavaju, umaraju, a da nam ništa ne kažu, kada nam ne daju mira ni pomoći, kada nam ne pružaju ništa što se može pamtiti, a ipak nas ne puštaju pobjeći.

Knjige koje govore kao Bog, govore s autoritetom da nas zadrže, da nađemo pravi užitak. Oni koji govore kao dobri ljudi, podržavaju nas svojim ljudskim čarom. Mi rastemo nalazeći se u njima. Oni nas uče poznavati sebe bolje prepoznajući sebe u drugima.

Knjige koje govore poput bučnog mnoštva svode nas na očaj svojom prazninom. One nas zabavljaju kao svjetla gradskih ulica nadama koje ne mogu ispuniti. Mnoge knjige mogu biti

prijatelji. One nisu zamjena za osobe, one su samo sredstvo kontaktiranja s velikim ljudima koji govore cijelom svijetu. Ideje i riječi nisu hrana inteligencije nego istina. I to ne apstraktna istina koja hrani samo duh.

Istina koju traži duhovna osoba je čitava istina, stvarnost, opstojnost i bitnost zajedno, nešto što se može prigrliti i ljubiti, nešto što se može štovati i služiti. To nije nešto već Netko, to je Bog. Krist, utjelovljena Riječ je Knjiga Života u kojem čitamo Boga.

XV.

Poniznost je krepost, a ne neuroza. Ona nas čini slobodnima, ona nas oslobađa da kreposno djelujemo, da služimo Bogu i da ga upoznamo. Stoga prava poniznost ne može nikada sakriti ni jedan pravi krepostan čin, niti nam može spriječiti da ispunjavamo Božju volju. Poniznost nas osposobljava da činimo što je stvarno dobro, ukazujući nam naše iluzije, odgovarajući našu volju od onoga što je samo prividno dobro.

Poniznost koja zaleđuje naše biće i frustrira zdravu aktivnost nije poniznost uopće, nego prikriven oblik ponosa, koji suši korijenje duhovnog života i onesposobljava nas da se predamo Bogu.

Gospodine, Ti si nas učio da ljubimo poniznost, ali mi to nismo naučili. Naučili smo samo ljubiti vanjski izgled poniznosti koji nas čini šarmantnima i privlačnima. Katkada mislimo o tim kvalitetama i često se pričinjamo da ih imamo i da smo ih postigli vježbanjem.

Kada bismo bili stvarno ponizni, vidjeli bismo do koje mjere lažemo.

Nauči me poniznosti koja će nam pokazati da smo lašci i prevaranti, pa iako je tako moramo stremiti prema istini.

DODATAK

Suscipe Sancte Pater

Misijska krunica

U ime Marije, Kraljice misija, pomolimo se da evanđeosko sjeme što je zasijano velikodušnim služenjem Crkve, oplodeno žrtvom, sjedinjeno s Kristovom žrtvom, zagrijano Duhom Svetim, proklija i poraste na svakom mjestu zemlje, te da Crkva sakuplja i upućuje sve ljude prema vječnoj sreći u slavi vječnoj.

Radosna otajstva

(zelena zrnca)

1. Anđeo navješćuje Mariji

Bog je zatražio od Djevice Marije pristanak da se njegov Sin utjelovi u njezinu krilu. On i od nas traži suradnju da svi ljudi upoznaju Mesiju i da prime njegovu otkupiteljsku Poruku. Od kakvog je značenja i kolike vrijednosti taj naš pristanak?

Molimo za Afriku i njezine stanovnike, kršćane i nekršćane.

(crvena zrnca)

2. Marija posjećuje rođakinju Elizabetu

Ljubav prema bližnjemu dokaz je ljubavi prema Bogu. Najdragocjenija je ljubav: darivanje vjere i milosti dušama. Sve do danas ljudi se više sukobljavaju nego susreću. Mi, kršćani znamo da smo braća svih ljudi: naša je dužnost uklanjati ograde. Svjedočanstvo vjere i dar milosrdne ljubavi glavna su sredstva za evangelizaciju svijeta.

Molimo za Ameriku i njezine stanovnike, za odijeljenu braću i nevjernike.

(bijela zrnca)

3. Isus se rađa u Betlehemu

Još je tako mnogo ljudi koji ne znaju da je On došao. Anđeli glasnici – misionari često nailaze na prepreke, trpe od osamljenosti i nedostataka sredstava. Neka kršćanski svijet ne spava kao stanovnici Betlehema i Jeruzalema i neka se sva Crkva trajno osjeća misionarkom.

Molimo za Europu, za sv. Oca, za odijeljenu braću Europe.

(plava zrnca)

4. Isusa prikazuju u hramu

«Ovaj će biti postavljen na uskrsnuće i na propast mnogima ...», prerekao je starac Šimun. Koliki očekuju da ustanu na novi život u Njemu? Koliki ga odbijaju i idu u svoju vlastitu propast? Tko god vjeruje, ne može ostati ravnodušan svakodnevnom dramom. Svijetu su tako potrebne duše koje mole i dragovoljne žrtve onih koji daju zadovoljštinu, a ne buntovnici.

Molimo za Oceaniju, za njezine stanovnike, osobito za odijeljenu braću i nekršćane.

(žuta zrnca)

5. Isusa pronadoše u hramu

Mi gubimo Krista svojim osobnim i društvenim grijehom. Pronalazimo ga u hramu i u ispovjedaonici, za euharistijskim stolom, u slušanju njegove Riječi. Kriza u Crkvi, koja sve više preuzima maha, bit će svladana zajedništvom pameti, srdaca i djela. Ali više od svega drugoga, ako nam se čini da je Isus daleko, moramo ga tražiti tamo gdje ljudi trpe i gdje ga očekuju.

Molimo za Aziju i njezine stanovnike, za sve one koji ne vjeruju.

Izmolite za mir pobožno sva otajstva svete krunice i to svaki dan.

Molitelja ima. Jesam li ja među njima? Ako posao ne dozvoljava sve u jednom – nizati zrnca – otajstvo po otajstvo. Trude se toliki, potruđi se i ti!

Zar čekati Novu Godinu ili koju drugu prigodu? Ne, odmah!

Žalosna otajstva

(zelena zrnca)

1. Isusova smrtna borba

Isusova muka u vrtu potječe od pomisli da će ljudi i dalje griješiti i da će mnogi ostati ravnodušni njegovoj otkupiteljskoj Žrtvi. Ima i mnogo kršćana koji se ne brinu za širenje Otkupljenja, a zadovoljavaju se da žive besposleni u sjeni Crkve.

Molimo da svi koji vjeruju postanu svjedoci Evanđelja, te da se žalost mnogih misionara preokrene u čvrstu nadu.

Pomolimo se za misionare i za domaći kler u Africi.

(crvena zrnca)

2. Isusa bičuju

Razmišljamo o poniženjima, o pravim torturama ispovijedatelja vjere, o milijunima progonjenih, nerazvijenih, izvrgnutih ruglu, obeščašćenih. U svima njima Isus i dalje trpi. Slušamo kroz povijest i danas one prijekorne riječi: «Evo čovjeka!» Duše onih koji vjeruju suosjećaju, ne mogu ostati ravnodušne.

Molimo za svećenike i misionare u Americi.

(bijela zrnca)

3. Isusa trnjem krune

Mučenje trnjem prisutno je u onima koji su pritisnuti teškoćom, sumnjom, žalošću, neshvaćanjem, opadanjem vlastite snage. Razmišljajmo o pastirima duša u starim Crkvama u

krizi, u mladim Crkvama koje se tek osnivaju i stavimo se u duhu uz njih, da ih ojačamo molitvom i prikazanjem žrtava.

Molimo se za Papu, biskupe, svećenike, redovnike i redovnice u Europi.

(plava zrnca)

4. Isus se uspinje na Kalvariju

Njegova se Krv prolijeva na putu boli. Koliki su putovi na zemlji pošćkropljeni krvlju nositelja križa? A koliko je dragovoljnih Cirenaca? Misijska suradnja teži upravo tome da okupi velikodušne duše kao što je bila Veronika i Šimun Cirenac, pa da one obrišu bolna čela i olakšaju križeve svoje braće.

Molimo za misionare i za mjesni kler u Oceaniji.

(žuta zrnca)

5. Isus je razapet i umire na Križu

«Kakva je korist od Krvi moje?» Čini se da On ponavlja te riječi iz knjige Psalama. Čini se da Raspeti još uvijek označava raskršća između dva čovječanstva: jednoga koji vjeruje i drugoga koji mu se protivi. I sam je stotnik, koji je ustvrdio «ovaj doista bijaše Sin Božji», vjerojatno kasnije otišao i zaboravio ga. Nije dovoljno samo izjasniti se kršćaninom. Treba proživljavati otajstvo križa i na njemu umirati svemu što nije Bog.

Molimo za misionare i za domaći kler u Aziji.

Slavna otajstva

(zelena zrnca)

1. Isus uskrsnu

Njegov je život naš Uskrs. Odatle je započelo putovanje čovječanstva prema sretnoj domovini. Ali je za toliku braću još uvijek vrijeme muke, a putovanje im je Kalvarija bez izlaska. Mi svoje uskrsnuće nećemo moći slaviti u potpunoj radosti dokle god svi ne budu pjevali uskrsni Aleluja.

Molimo za kršćane u Africi.

(crvena zrnca)

2. Isus uzlazi na Nebo

Mjesto koje nam je On pošao pripraviťi bit će nagrada dobrom i vjernom sluzi, koji je podržavao upaljenu svjetiljku i koji je podjednako dijelio hranu svojim suvremenicima. Razmišljajmo o društvenoj nejednakosti, o optužbama što nam dolaze od nerazvijenih naroda, o obvezama što proizlaze iz pravednosti i iz ljubavi, zatim pogledajmo u Nebo koje nas očekuje.

Pomolimo se za kršćane u Americi.

(bijela zrnca)

3. Dolazak Duha Svetoga

Crkva je pošeljela, od Drugog vatikanskog sabora, novi dolazak Duha Svetoga i taj je isti Sabor izdao dokumente koji Crkvu predstavljaju kao «svjetlo naroda», u stanju trajnog predanja, jer svi Kristovi učenici dijele radost i nadu, tjeskobu i žalost, sa svim ljudima, osobito najsiromašnijima. Uključimo se svi mi u ovo duhovno raspoloženje s Marijom, Kraljicom apostola.

Pomolimo se za Papu, za crkve u Europi, posebno za one koje su proganjene.

(plava zrnca)

4. Presveta Djevica Marija uznesena je na Nebo

Odatle nas Ona, svoju djecu, bolje vidi i sve snažno zagovara. Kao što reče slugama u Kani, tako Ona i nama govori da činimo ono što Isus traži od nas, a i sama traži od nas da doprinosimo sa svoje strane na ispunjenju čudesa njegove providnosti.

Molimo za kršćane u Oceaniji.

(žuta zrnca)

5. Marija okrunjena za Kraljicu Neba i Zemlje

U Nebu će se ispuniti otajstvo spasenja koje se ovdje na Zemlji razvija. Tamo nas gore Otac očekuje, Majka poziva, Učitelj vodi, Duh Sveti oživljava.

Naša se suradnja s Božjim planovima sastoji u ovoj kršćanskoj službi: u pridržavanju rukom onih koji su slabi, u podržavanju onih koji teturaju, u zbližavanju onih koji su daleko, pa da cijelo čovječanstvo postane jedna obitelj, jedan jedini narod.

Molimo se za kršćane u Aziji, osobito za one koju su progonjeni.